

MÅNDAGEN DEN 22 SEPTEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 4 september 2008.

(Sammanträdet öppnades kl. 17.00.)

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Parlamentets sammansättning: se protokollet

4. Valprovning: se protokollet

5. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

6. Europeisk minnesdag den 23 augusti för att hedra minnet av stalinismens och nazismens offer – Kampen mot handel med barn (skriftliga förklaringar): se protokollet

7. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

8. Meddelande om rådets gemensamma ståndpunkter: se protokollet

9. Inkomna dokument: se protokollet

10. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

11. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

12. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

13. Framställningar: se protokollet

14. Anslagsöverföringar: se protokollet

15. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

16. Uttalande av talmannen

Talmannen. – I går begicks ännu ett mord av terroristorganisationen ETA. En 46-årig militäranställd, Luis Conde de la Cruz, dödades av en bilbomb i norra Spanien. Det var den tredje bilbomben som sprängdes i Spanien under ett och samma dygn. Flera personer skadades i de tre explosionerna, varav en allvarligt. Europaparlamentet fördömer starkt detta terrordåd och uttrycker sin djupa oro.

På Europaparlamentets vägnar vill jag framföra mitt djupa deltagande till Luis Conde de la Cruz familj och anhängiga, och uttrycka vår solidaritet med Spanien, dess myndigheter och i synnerhet dess säkerhetsstyrkor. Jag vill också säga att vi stöder och känner djup sympati med dem som skadats av bomberna och med deras familjer.

Vi måste fortsätta att tydligt understryka att terrorism är ett direkt angrepp mot frihet, mänskliga rättigheter och demokrati. Vi kan inte säga ofta nog att det inte finns någon som helst ursäkt för terrorism. Vi måste därför agera samfällt i vår kamp mot terrorismen, alltid med respekt för rättsordningen och genom att utnyttja alla rättsliga medel. Europeiska unionen är en gemenskap som bygger på solidaritet. Ett terrordåd i en av Europeiska unionens medlemsstater är ett angrepp mot hela EU, mot var och en av oss.

Jag vill be er att stående hålla en tyst minut.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

17. Arbetsplan

Talmannen. - Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 18 september 2008 har delats ut (artiklarna 130 och 131 i arbetsordningen).

Måndagen, tisdagen och torsdagen:

Inga ändringar.

Onsdagen:

Liberalerna har begärt att tidsfristen för att lägga fram gemensamma resolutionsförslag och inge ändringsförslag om Europaparlamentets prioriteringar rörande kommissionens lagstiftnings- och arbetsprogram ska förlängas till kl. 10.00 i morgon, tisdagen den 23 september 2008.

Omröstningen kommer att hållas onsdagen den 24 september 2008.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). - *(DE)* Herr talman! Förra helgen avslöjades i irländsk press att det kan finnas en koppling mellan finansörerna bakom Irlands nej-kampanj och Washington, Pentagon och CIA. Det var ytterst intressant läsning, och det bakomliggande skälet skulle vara en strävan att hindra EU från att bli för starkt. Jag vill be talmannen att undersöka denna fråga. Vi bör också uppmana rådet – rådet och kommissionen – att ge oss mer information om detta snarast möjligt, för det skulle verkligen vara intressant att få höra sanningen om hela den skumma nej-kampanjen på Irland, som fick 1,2 miljoner euro i stöd. Jag uppmanar därför talmannen att gå vidare med denna fråga så att vi kan få information och få veta vad som ligger bakom den här historien.

Talmannen. – Tack, herr Cohn-Bendit. Jag vill påpeka att jag redan har följt den här utvecklingen mycket noggrant under en tid. Vi måste fortsätta att tillämpa strikt öppenhet eftersom de som angriper oss, som ni vet, kräver att vi ska agera öppet. Givetvis måste de själva också leva som de lär. Vi behöver strikt öppenhet om hur mycket pengar som utbetalats till Libertas, den organisation som leds av Declan Ganley, och vi måste få veta varifrån pengarna kom.

Enligt de irländska medierna – och nu upprepar jag vad som framkom förra veckan på Irland – har Declan Ganley tidigare hävdad att donationerna kom från vanliga människor och att de var mycket små. Nu har han medgett att han har gett organisationen 200 000 euro ur egen ficka. Senare har det bekräftats att Declan Ganley hade tecknat ett kontrakt om militär upphandling med Pentagon, där beställningarna såvitt jag förstår var värda cirka 200 miljoner US-dollar. Enligt vissa rapporter var summan betydligt högre.

Vi måste fortsätta att noggrant bevaka sådana här saker och alla kort måste läggas på bordet. Vi får inte låta EU skadas av människor som kräver öppenhet, men som inte själva är beredda att spela efter samma regler.

(Applåder)

Jag vill verkligen framhålla att jag hyser den största beundran för hur Irlands EU-minister Dick Roche personligen har åtagit sig att undersöka den här frågan. Jag uppmanar honom varmt att fortsätta sitt metodiska sökande efter sanningen.

Av era applåder att döma drar jag slutsatsen att vi alla stöder dem som vill ha öppenhet kring alla dessa frågor, för att se till att EU inte lider någon skada.

(Applåder)

*
* *

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Herr talman! En ordningsfråga som rör föredragningslistan för torsdagen, där vi gjorde en sen begäran – jag beklagar att den var sen. Det är ett förslag om en liten ändring av föredragningslistan för torsdagen, där en omröstning om resolutionen om det sociala paketet finns inplanerad för tillfället.

Just nu har de olika grupperna lagt fram egna separata resolutioner. Med den bästa vilja i världen och i god tro har vi försökt att gemensamt förhandla fram en kompromissresolution. Det har vi inte lyckats med. I nuläget är det därför troligast att vi kommer att rösta om de enskilda resolutionerna och att samtliga kommer att röstas ned, vilket inte skulle sända ett särskilt positivt budskap. En samlad majoritet av de politiska grupperna ansåg därför att det kanske är lämpligast att vi inte röstar om resolutionen alls, så det är därför jag påpekar detta.

Det beror inte på att frågan inte är viktig, för det är den. Vi ville inte sända fel budskap och det var bättre att inte ge något budskap alls efter den debatt vi höll sist, där vi verkligen uttömde de olika alternativen. Förslaget, som stöds av en majoritet av grupperna, är därför att vi inte håller någon omröstning på torsdag.

Talmannen. – Vi ska tänka lite till på den här frågan. Jag vill be grupperna att träffas igen och se om de inte kan hitta en lösning. Under tiden tar vi till oss Philip Bushill-Matthews ord.

(Arbetsplanen fastställdes.)⁽¹⁾

18. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE). - (RO) Det första europeiska toppmötet om integration av romerna ägde rum i förra veckan här i Bryssel. Rumänien har alltid varit positivt till att föra upp denna komplicerade fråga på EU:s dagordning och jag anser att detta bör välkomnas. Europarådet, som har arbetat med denna fråga sedan 1990, konstaterade att romerna är en verklig europeisk minoritet. Frågan om romerna är därför en EU-fråga, inte en nationell fråga, och jag menar att parlamentet bör ge Europeiska kommissionen sitt fulla stöd för detta initiativ.

Jag anser att Europaparlamentet bör uttala sitt stöd för att göra utbildning till en central prioritering i EU:s politik för romerna, eftersom de senaste årens erfarenheter har visat att utbildning är det effektivaste hjälpmedlet för att skapa integration och övervinna hindren, för såväl romerna som deras grannar.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Herr talman! I dag bevitnar vi en oerhörd överträdelse av förbudet mot marknadsdiskriminering, som begås av de tyska och österrikiska livsmedelskedjor som bojkottar den ungerska fjäderfäindustrin.

Det handlar om livsmedelskedjorna REWE, SPAR, METRO och Kaufland, som vägrar ta emot leveranser av ungerska produkter till följd av en bojkott initierad av en österrikisk djurrättsorganisation. Ungerns fjäderfäsektor har till följd av detta förlorat 2 miljarder forint. Man tillämpar rasdiskriminering mot Ungern och ungerska produkter och bryter därmed mot EU:s konkurrenslagstiftning.

De drabbade kommer därför att vända sig till EG-domstolen, eftersom två av EU:s grundläggande principer överträds, nämligen förbudet mot rasdiskriminering samt rättvis och fri konkurrens. Tack för er uppmärksamhet.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Herr talman, ärade kolleger! Ett nationellt system för larmnumret 112 kommer att införas i Bulgarien från och med den 30 september 2008 i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG. Numret kommer att kunna nås från hela landets territorium och kommer att garantera snabb och gratis tillgång till denna tjänst. I den tekniska lösningen för Bulgariens 112-system används den allra senaste tekniken, där det uppringande numret kan identifieras. Europaparlamentets samtliga

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

ledamöter har fått detaljerad information om systemets införande och funktion av Bulgariens ministerium för nödsituationer.

Jag vill tacka för att överträdelseförfarandet skjutits upp och för den utvärdering som den bulgariska regeringen mottagit av kommissionen om upprättandet av systemet med larmnummer. Jag ser denna utvärdering som ett uttryck för den vikt EU fäster vid sina medborgares säkerhet och hälsa.

Monica Frassoni (Verts/ALE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den senaste veckans händelser har gjort detta till en synnerligen sorglig och svår vecka för alla som anser att frihet och rasism är allvarliga frågor. Sex migranter från olika afrikanska länder dödades av Camorran i Italien i torsdags. Inledningsvis hade de anklagats för att vara langare och kriminella, vilket senare visade sig vara komplett lögn. Därefter misshandlades en ung svart person i Milano.

Samtidigt gav samma frågor – rasism och diskriminering – ett mycket starkt gensvar i Köln.

Jag menar att EU just nu visar upp två väldigt olika sidor. Jag anser också att parlamentet måste inta en mycket mer aktiv hållning i rasismfrågan än vad det har gjort den senaste tiden, eftersom rasismen tragiskt nog är på väg att komma tillbaka i många länder, däribland i mitt!

Talmannen. – Alla människor har samma värde.

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Herr talman! Jag vill tala om de 4,6 miljoner människor som hotas av svält i Etiopien till följd av akut livsmedelsbrist. Orsaken är torka. Den etiopiska regeringen säger att det inte råder någon hungersnöd, men Unicef uppger att hungersnöd råder i vissa delar av landet och att människor direkt hotas av svält. Detta gäller endast vissa områden och jag anser att det internationella samfundet och EU måste agera snabbt och försöka tillhandahålla ungefär en halv miljon ton livsmedel för att vi ska kunna undvika fullständig hungersnöd. Jag menar att detta måste prioriteras och eftersom Europeiska unionen är en av världens största givare av utvecklingsbistånd menar jag att det är absolut nödvändigt att vi gör detta omedelbart.

Som irländsk parlamentsledamot vill jag också säga att jag instämmer helt i vad ni sa om Libertas och den irländska folkomröstningen. Vi kämpade för ja-kampanjen. Vi var öppna och tydliga om vår finansiering. Libertas sa en sak till oss och nu har vi upptäckt att det förhåller sig på ett helt annat sätt. Jag vill uppmuntra er och alla andra att se till att Libertas blir betydligt mer öppet och tydligt om pengarnas exakta ursprung, eftersom människor vill veta.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). - (EN) Herr talman! Europeiska centralbankens ordförande Jean-Claude Trichet har flera gånger uttryckt oro över indexeringen av lönerna efter inflationen, men han har inte uppmärksammat arbetstagarnas svåra situation, särskilt de lågavlönade som kämpar samtidigt som levnadskostnaderna skjuter i höjden. Parallellt med insatserna för att se till att ingripandena får minimal effekt på inflationen krävs löneökningar för lågavlönade arbetstagare, som nu är hårt pressade. Att dämpa inflationen i EU innebär inte att berättigade lönekrav måste dämpas. De högavlönade har självklart råd med måttliga löneökningar, men det är en annan sak för de lågavlönade. Det är de nationella regeringarna och centralbankerna som har de bästa förutsättningarna att hantera nya ekonomiska förhållanden, och därför har jag alltid motsatt mig åtgärder som leder till att självbestämmandet i ekonomiska frågor begränsas. Som ett litet land är Irland synnerligen väl medvetet om att vår ekonomiska situation är en sekundär fråga i Europeiska centralbankens politik och att de ståndpunkter som antas av centralbanken inte alltid är förenliga med den irländska ekonomins behov eller intressen.

Jag välkomnar också öppenhet om finansieringen, men samtidigt måste demokratiska resultat respekteras, och parlamentet bör uppmärksamma att samtliga kampanjer som kämpade och vann för nej-sidan i omröstningen, med undantag av en, har lämnat fullständiga och öppna redovisningar. Det finns inga frågetecken kring utgifter eller medel som dessa grupper, däribland mitt eget parti, fick.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Herr talman! I morgon ska vi rösta om ett betänkande som ger intryck av att begränsa Europoltjänstemännens immunitet, men det är en rökridå för framtida lagstiftning som faktiskt kommer att leda till att immuniteten förlängs till efter 2010. Det finns ingen debatt. Omröstningen är bara rådgivande. Beslutet kommer att fattas av Europeiska rådet.

Europoltjänstemännen kommer att kunna agera i medlemsstaterna genom en rad olika befogenheter som ger dem immunitet för allt de gör och säger inom ramen för sin yrkesutövning. Det privilegiet hade inte ens NKVD under Stalins terrorvälde.

Det här blir något helt nytt i England, där det inte finns någon myndighetsperson som har åtalsimmunitet. Enligt Lissabonfördraget kommer medlemsstaternas parlament inte att kunna förhindra att Europols befogenheter utökas ytterligare genom beslut av rådet. Det här är de första stegen i införandet av en EU-polisstat.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Jag uppmanar er att lämna in en formell protest till Kölns borgmästare, som vägrade att låta parlamentsledamöter och andra valda företrädare fredligt uttrycka sina åsikter och delta i en kongress om en viktig social och politisk fråga, nämligen islamiseringen av Europa.

Vänsterextremister gick till handgriplig attack mot folk, satte eld på utomhusmöbler och lamslog hela stadscentrumet i sin beslutsamhet att hindra människor från att delta i en fredlig kongress. Borgmästaren Fritz Schramme underlät inte bara att fördöma dessa våldshändelser och hotelser, utan hyllade dem. Han gick till och med så långt att han påstod att det var folket i Köln som spontant hade protesterat mot att kongressen hölls.

Det fanns gott om vittnen till detta och det är en skam att sådant fortfarande kan ske i ett land som kallar sig för en demokrati, att människor med våld hindras från att göra sin röst hörd.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill ta upp det reseförbud som Vitryssland infört, som hindrar barn som drabbats av kärnkraftskatastrofen i Tjernobyl från att resa utomlands.

Över tusen irländska familjer tar emot dessa vitryska barn i sina hem varje sommar och jul, så att de får vila och återhämta sig. Ofta undersöks de av läkare och i vissa fall får de behandling. Det finns ett bilateralt avtal mellan Italien och Vitryssland som innebär att Italien inte omfattas av förbudet. Jag vet att Irlands utrikesminister försöker få till stånd ett avtal med Vitryssland och jag välkomnar de diskussioner som hålls.

Jag vill också framhålla behovet av ett avtal mellan EU och Vitryssland. Enligt den europeiska grannskapspolitiken ska EU ge Vitryssland cirka 20 miljoner euro i finansiellt stöd under perioden 2007–2010. EU bör ställa som villkor att reseförbudet måste hävas för att stödet ska betalas ut.

Ett avtal mellan EU och Vitryssland bör också inrättas för att vitryska barn ska kunna fortsätta att resa till EU-länder för vila och återhämtning. Då kan barnens rätt att resa säkras på längre sikt.

Maria Badia i Cutchet (PSE). - (ES) Herr talman! Enligt FN är människohandel oförenligt med människans värdighet och värde. Trots detta faller över en halv miljon personer offer för människohandel varje år. Av dessa är 80 procent kvinnor och flickor, hälften är minderåriga och majoriteten hålls fångna som sexslavar.

Enligt Internationella organisationen för migration kommer ett stort antal kvinnor som fallit offer för människohandel till EU varje år.

I morgon, den 23 september, är det den internationella dagen mot sexuellt utnyttjande av och handel med kvinnor. Jag anser att detta är ett bra tillfälle för oss här i parlamentet att göra ett åtagande om att förstärka alla åtgärder för att bekämpa detta gissel som kränker så många människors rättigheter. Vi måste i synnerhet bekämpa människohandel och fattigdom genom förbättringar för att öka utbildnings- och sysselsättningsmöjligheterna och genomföra strategier för att öka medvetenheten i destinationsländerna så att detta kan bli en allmän debattfråga.

Harald Ettl (PSE). - (DE) Herr talman! Som fackföreningsman vill jag i dag tala om de tragiska händelserna vid varven i Tuzla-distriktet i Istanbul. Bara under de senaste tre åren har över 90 arbetstagare mist livet i Tuzla, då de fallit offer för dödligt hårda arbetsförhållanden. Den senaste händelsen var en tragisk olycka den 11 augusti som jag skulle vilja beteckna som kriminell. Tre tillfälligt anställda dog då de testade en livbåt, och sexton arbetstagare skadades. När räddningsbåten skulle firas ned från fartyget brast linorna och de föll ned i vattnet.

Det som är särskilt tragiskt med den här olyckan är att sådana här tester vanligtvis utförs med sandsäckar. Personalen användes som mänskliga sandsäckar, skulle man kunna säga. De anställda som ville strejka i protest mot de katastrofala säkerhetsarrangemangen hotades med omedelbar uppsägning av entreprenadföretagen.

Kommissionen har redan i sin framstegsrapport från 2006 påpekat att arbetstagarnas och fackföreningarnas rättigheter är bristfälliga i Turkiet. Jag ber er därför att uppmana de turkiska myndigheterna att behandla fackföreningarna som likvärdiga arbetsmarknadsparter och att äntligen skapa mänskliga arbetsförhållanden

och strängare säkerhetsbestämmelser för arbetstagarna i Tuzla, för att sätta stopp för denna bedrövliga situation.

Magor Imre Csibi (ALDE). - (EN) Herr talman! EU:s grundval är principen om representativ demokrati. Vi har som ledamöter av Europaparlamentet en skyldighet att se till att EU-politiken avspeglar medborgarnas vilja. Jag vill därför ge uttryck för den tveksamhet som det ständigt ökande antalet tillstånd för genetiskt modifierade produkter (GMO) ger upphov till, och då talar jag för en majoritet av EU-medborgarna. Enligt en Eurobarometerundersökning som publicerades i mars i år är 58 procent av europeerna mot genetiskt modifierade produkter. Över en tredjedel anser att de inte får tillräcklig information om fördelarna och riskerna med användning av GMO i jordbruket.

Dessa siffror bör göra oss oroliga. I stället fortsätter kommissionen att ge tillstånd till allt fler GMO släpps in på EU:s jordbruksmarknad. Det tillstånd som utfärdades den 8 september för ytterligare en genmodifierad sojaböna är bara det senaste i raden.

Mot bakgrund av detta föreslår jag att vi uppmanar kommissionen att inleda en EU-täckande informationskampanj om de risker och fördelar som GMO innebär för människorna och miljön. En ny utvärdering bör därefter göras. Jag uppmanar kommissionen att sluta att ge tillstånd till nya GMO tills EU:s medborgare får tillräcklig information och kan uttrycka sin åsikt om denna mycket känsliga fråga.

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Herr talman! EU:s grundpelare – demokrati, mänskliga rättigheter, frihet och rättssäkerhet – måste utgöra grunden för det nya partnerskapsavtalet med Ryssland. Rysslands agerande i Georgien har återigen visat oss att landet inte är redo att respektera rättsstatsprincipen och internationella överenskommelser, inte under Dmitrij Medvedev heller. I sexpunktsplanen för Georgien krävs att situationen ska återställas till läget den 7 augusti. Detta innebär att de ryska styrkorna ska dras tillbaka där de befann sig när fientligheterna utbröt i Sydossetien, i stället för att man placerar ut ytterligare 3 800 soldater.

Dessutom kränker Ryssland de mänskliga rättigheterna. De politiska fångarnas situation är oacceptabel, vilket fallet med Michail Chodorkovskij visar. Samma sak gäller överträdelserna av energistadgan, som Ryssland i egenskap av signatärstat borde följa.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Pogromer mot kristna från hinduiska fundamentalister pågår i Indien. Detta hänger samman med mordet på en hinduisk ledare, ett brott som polisen anser att maoister ligger bakom. Kristna bosättningar och skolor sätts i brand. De fundamentalistiska hinduerna skyller mordet på de kristna, utan anledning. I Orissa har över 40 000 kristna tagit sin tillflykt till jungeln. Omkring 15 000 lever i flyktingläger under polisskydd. Över 20 personer har mördats. I byarna Tangia och Rupagaon har kristna bränts till döds i sina hus. Minst åtta människor har dödats i Kandhamal. Minst tio kyrkor har bränts ned. Ärkebiskop Vincent Concessao i Delhis stift anser att effektivare åtgärder måste vidtas för att stävja våldet. De lokala myndigheterna vidtar inte de åtgärder som krävs. Hatet mot kristendomen måste bemötas på samma sätt som andra extrema former av intolerans.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). - (PT) Herr talman! António Guerreiro, Fernando González, Gerardo Hernández, Ramón Labañino och René González – fem kubanska medborgare som på ett orättfärdigt sätt suttit fängslade i Förenta staterna sedan den 12 september 1998, nästan tio år. Deras enda brott är att ha försvarat sitt land och sina landsmän och sett till att de inte faller offer för terrordåd som stöds och planeras av grupper baserade i Miami. Under de tio år som gått har dessa fem kubanska medborgare utsatts för oräkneliga rättsövergrepp, oacceptabla och omänskliga bestraffningar, påtryckningar, utpressning och kränkningar av deras mest grundläggande mänskliga rättigheter. Ett exempel är den amerikanska administrationens införande av grymma hinder och restriktioner för besök av anhöriga. Elizabeth Palmeiros, Ramón Labañinos hustru, har väntat i över två år på visum. António Guerreiro har inte fått besök av sina anhöriga på över ett och ett halvt år och Fernando González har inte fått besök på över ett år. De amerikanska myndigheterna har hindrat Adriana Perez från att besöka sin man Gerardo Hernández sedan den 12 september 1998, medan Olga Salanueva inte har fått besöka sin man René González sedan augusti 2000. Vi kräver rättvisa, vi kräver att dessa fem kubanska patrioter frigges.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Trots vårt fuktiga irländska klimat har större översvämningar tidigare varit relativt ovanliga. På senare tid har förödande översvämningar blivit ett säsongsbetingat och årligt återkommande fenomen.

Flera aspekter har lyfts fram, till exempel att man har bebyggt flodslätter, att man har misskött avrinningen osv. En viktig bidragande faktor, nämligen olämplig skogsplantering, har dock uppmuntrats genom EU-stöd under de senaste två årtiondena. Detta bör ni titta närmare på.

Dessa planteringar av granar, särskilt i höglänta områden, har väsentligt förändrat de irländska flodsystemens avrinningsmönster. Samtidigt har man i hög grad försummat planteringen av inhemska irländska träd och skogar, till följd av hur stödet tidigare varit organiserat.

Det är olyckligt att Irland i det nya landsbygdsutvecklingsprogrammet har valt att utesluta skogsbruk. Att beröva det inhemska irländska skogsbruket stöd i det här kritiska läget, när det behöver återställas, är att be om en katastrof, fler översvämningar, vattenföroreningar, koldioxidökning och fortsatt bortfall av bördig jord.

Det finns symboliska projekt för inhemska sorter i programmet. Men man kan inte bortse från att en möjlighet att använda medlen för inhemska träd för att förhindra framtida översvämningar har gått förlorad.

Kinga Gál (PPE-DE). - (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Vi bör inte bara främja interkulturell dialog, utan också värna om denna dialog när den angrips, särskilt när den etniska samexistensen urholkas varje dag i ett av våra grannländer, en av unionens medlemsstater.

Vi har redan sett och kan tyvärr komma att få se ännu fler tragiska följder av de provocerande och grova uttalandena av Ján Slota, ledaren för ett av Slovakien regeringspartier, och hans utspel på webbplatsen YouTube, där människor uppmanas att döda politiker från det ungerska minoritetspartiet i Slovakien. Detta gäller även de aktuella uttalandena av Slovakien utbildningsminister om att han skulle vilja förbjuda att ungerska talas offentligt i Slovakien och att han tolererar minoriteten av ungerska parlamentsledamöter av den anledningen att de deltog i ett forum i Budapest som upprörde ledamöter av det ungerska parlamentet.

Följderna av att tolerera extrema uttalanden och folkhets är redan mycket kännbara. Enligt opinionsundersökningar som genomfördes nyligen är det över 60 procent av 15-åringarna som hatar ungrare mest av allt, och de håller med om de upprörande och provocerande anklagelserna från ledande slovakiska politiker under årens lopp. Ungarna börjar däremot bli rädda. Detta sker nu, när vi låter det passera och tänker att det inte blir några följder. Parlamentet, kommissionen och rådet är upptagna och vi firar året för interkulturell dialog. Tack för er uppmärksamhet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Uppskattningsvis 60 miljoner EU-medborgare, 15 procent av EU:s befolkning, hotas av fattigdom. Följande prioriteringar har fastställts för att utrota fattigdomen: öka sysselsättningen, hindra avhopp från skolan, utrota fattigdomen bland barn, modernisera de sociala trygghetssystemen och stoppa diskrimineringen. Investeringar i utbildning bör prioriteras. Att säkra en modern infrastruktur för utbildning och förbättra lärarnas yrkesutbildning, lön och status är nödvändigt för en utbildning av god kvalitet.

I dag ligger genomsnittet för skolavhopp på över 16 procent. Många ungdomar som slutar skolan i förtid kommer från landsbygden och tvingas hoppa av på grund av dålig ekonomi. Jag uppmanar medlemsstaterna att prioritera utvecklingen av utbildningsinfrastruktur och skapande av sysselsättning, särskilt på landsbygden. Bättre utbildning garanterar en anständig levnadsstandard för den yngre generationen, och stärker därigenom Europeiska unionens sociala och ekonomiska sammanhållning. EU:s framtid hänger på styrkan, värdet och kvaliteten hos dagens och framtidens generationer.

Pál Schmitt (PPE-DE). - (HU) Tack, herr talman. Den 15 september hölls det konstituerande mötet för Europeiska institutet för innovation och teknik i Budapest. Ungern och Budapest – den stad som utsetts till institutionens hemort – har en stark tradition inom vetenskaplig forskning. Glöm inte att tolv Nobelpristagare var ungerska forskare som arbetade med 1900-talets avgörande uppfinningar.

Det nya institutets viktigaste uppgifter är att främja och samordna samarbetet mellan Europas forskningscentrum och skapa ett nätverk av universitet, forskningsinstitut och privata aktörer inom innovation. Institutets mål sammanfaller med Lissabonfördragets grundprincip, nämligen att skapa ett kunskapsbaserat samhälle där förbättrad konkurrenskraft, ekonomisk tillväxt och skapande av sysselsättning står i centrum.

Jag vill tacka beslutsfattarna för att de valde att förlägga detta viktiga institut till Budapest i Ungern. Jag är övertygad om att vi kommer att vara en bra värd för institutet. Jag vill fästa er uppmärksamhet på det enastående politiska samförstånd som nåddes kring denna fråga i Ungern. Jag hoppas uppriktigt att institutet ska bli framgångsrikt nästa år, som Europeiska unionen har utnämnt till året för kreativitet och innovation. Tack för ordet.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr talman! För knappt två veckor sedan konstaterade EG-domstolen att Irland bryter mot ramdirektivet om vatten, på grund av vissa av landets system för rening av avloppsvatten.

Personligen måste jag säga att jag är mycket glad över att kommissionen är aktivt engagerad i att försöka trygga Irlands försörjning av rent dricksvatten. Nu har kommissionen en möjlighet att bygga vidare på detta utmärkte arbete. Det kan den göra genom att bevilja en förlängning av programmet för hantering av jordbruksavfall (Farm Waste Management Scheme). Tidsfristen för arbetenas slutförande är december 2008, men exceptionella omständigheter har gjort att arbetet inte kommer att kunna slutföras. Om inte tidsfristen förlängs kommer arbetet som sagt inte att kunna slutföras, vilket alla skulle förlora på.

Irlands vattenkvalitet, miljön, jordbrukarna och kommissionens politik skulle gynnas av en förlängning av programmet. Det skulle vara en rimlig och förnuftig åtgärd av kommissionen att förlänga tidsfristen för att säkra överensstämmelsen med nitratdirektivet, och det skulle visa att det finns en bred uppslutning kring genomförandet av EU:s politik.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (SK) Slovakien, en av unionens medlemsstater, har antagit Europeiska unionens värdesystem, vilket innebär att landet också måste respektera gemenskapens principer om kulturell och språklig mångfald.

En färsk undersökning utförd av Open Society Fund visar emellertid att det skett en farlig ökning av de slovakiska elevernas hat mot den ungerska minoriteten. Över 63 procent av eleverna anser att ungrare endast borde tala slovakiska offentligt, och bara tala det ungerska språket hemma. Det som är så upprörande är att till och med utbildningsministern uttalade sitt fulla stöd för detta i parlamentet.

Denna situation är alarmerande. Ministerns åsikt är grundlagsstridig och oförenlig med slovakisk lagstiftning och de principer som det demokratiska EU vilar på. Sedan koalitionsregeringen under Róbert Fico kom till makten har något gått snett i Slovakien. Antiungerska, rasistiska och främlingsfientliga uttryck har blivit allt vanligare, främst på grund av Ján Slota, det styrande partiets ledare. Det som är så förvirrande är att varken premiärministern eller koalitionspartiernas företrädare protesterar mot detta, och de tar heller inte avstånd från denna skadliga och farliga utveckling.

Slavi Binev (NI). – (BG) Herr talman, ärade kolleger! Jag vill göra er uppmärksamma på den senaste i en rad skandaler som har inträffat i Bulgarien i samband med de 49 miljoner euro som inrikesministeriet lagt ut på användning av särskild övervakningsutrustning. Utgifterna skulle vara motiverade om man hade upptäckt och lagfört en enda brottsling tack vare den avlyssnings- och övervakningsutrustning som använts. Samtidigt har inrikesministeriets tjänstemän alltid hävdat att de saknar den mest elementära utrustning för att framgångsrikt kunna åtala brottslingar i Bulgarien.

Efter att ha lagt ut belopp som hade kunnat bekosta femton spaningsflygplan har det visat sig att det enda den bulgariska polisen kan säga är att man inte kunde se vem som placerat ut en bomb i en hemlig bordell mitt i huvudstaden. Av dessa fakta kan man bara dra en slutsats: inrikesministeriet lurar tillsammans med vissa privata företag de bulgariska skattebetalarna på pengar. De rånar dem systematiskt och i stor skala. De myndigheter som ska förhindra brott används enbart för politiskt och ekonomiskt fiffel, och för att göra upp räkningen med oppositionen.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – (HU) Tack, herr talman. För att kunna skapa en hållbar utveckling av EU-ländernas ekonomier de kommande åren måste vi stärka unionens 23 miljoner små och medelstora företag, eftersom dessa i runda tal tryggar fyra av fem arbetstillfällen som skapats i unionen på senare år.

I EU:s åtgärds paket för småföretag, Small Business Act, som lades fram av kommissionen i juni, erkänns småföretagens centrala roll i EU-ekonomierna och en allmän ram för unionens och medlemsstaternas politik fastställs. I dokumentet föreslås att nya förordningar ska antas inom centrala områden, till exempel förenklad reglering av statligt stöd och bättre budgetdisciplin.

Men EU:s små företag behöver mer än bara politisk vilja från kommissionen, parlamentet och till och med medlemsstaterna. Småföretagen behöver nya förordningar som utarbetas snabbt och tillämpas effektivt. Europaparlamentet måste ta på sig en nyckelroll för att påskynda denna process. Tack.

Katalin Lévai (PSE). – (HU) Herr talman! Vi ser att extrema åsikter och våldsamma manifestationer sprider sig bland människor, samhällsgrupper, etniska grupper och inte sällan bland folk och nationer. Det finns politiska instrument för att stoppa dem, och man kan även använda administrativa och polisiära instrument.

Politiker som tänker på lite längre sikt föredrar emellertid att mana till dialog, och inte bara politisk dialog, som ofta leder till konflikt, utan också kulturell dialog. Men för att upprätthålla en kulturell dialog måste vi först känna till vår egen kultur.

Grundtanken med året för interkulturell dialog är att vi ska lära känna olika samhällsskikt men också minoriteters, etniska gruppers och nationaliteters liv och bakgrund, vilket kan verka konstigt vid första anblicken, inte bara bland länder utan också inom ett land. Sammanhållningen inom en nation och goda förbindelser mellan folkgrupper, etniska grupper och nationer främjas av den här typen av förtrolighet, men hindras om den saknas.

Under året för interkulturell dialog anser jag att det är särskilt viktigt att alla europeiska samhällen för en verkligt värdefull dialog mellan majoriteter och minoriteter, eftersom det är enda sättet att utveckla verkliga band mellan de europeiska ländernas kulturer. Detta är ett europeiskt fenomen som vi måste hantera på europeisk nivå. Tack så mycket.

Dragoş Florin David (PPE-DE). - (RO) Vi har enats om att EU:s energipolitik ska syfta till att minska EU:s energiberoende och garantera försörjningstryggheten och en öppen prissättning. I dag ser vi att EU:s gasmarknad kännetecknas av stor dynamik i alla avseenden: energipolitik, teknisk utrustning, själva gasnäringen och öppenhet kring prissättningen, eftersom prissättning är en central faktor i EU:s konsumentskyddspolitik.

I detta sammanhang är det nödvändigt att utforma lämpliga normer för en enhetlig beräkningsmetod som erkänns inom hela EU för att garantera en korrekt mätning och fakturering av slutkonsumenternas gasförbrukning, så att mätningen blir öppen, med andra ord rättvis, opartisk och felfri.

Jag uppmanar därför Europaparlamentet att vidta alla nödvändiga åtgärder för att kontrollera hur gas mäts och faktureras, eftersom vi har upptäckt att gasleverantörer och gasdistributörer i Rumänien inte uppfyller dessa krav. Gas mäts i kubikmeter och faktureras i kw/h, och medborgarna har ingen möjlighet att kontrollera sin faktiska förbrukning, som är resultatet av en matematisk formel baserad på tveksamma parametrar.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Det råder en allmänt spridd vrede och oro bland våra medborgare kring världens sammanfallande finansinstitut och deras eventuella inverkan på pensioner, besparingar och arbetstillfällen.

Jag välkomnar att kommissionsledamot Charlie McCreevy är här för den debatt som ska hållas. Jag anser dock att han måste agera snabbt när det gäller det som parlamentet föreslår, nämligen att man ska tygla kasinokapitalismen, som har drivit oss mot den ekonomiska avgrunden.

Herr kommissionsledamot! Om er nyliberala ideologi inte tillåter er att göra detta så bör ni avgå och lämna plats för en person som är beredd att ta itu med marknadsskojarna. Det finns ett trängande behov av en sträng och ny reglering av finans- och banksektorn och ni måste omedelbart upphöra med att som hittills rekommendera så kallad lätt reglering, vilket i vissa fall varit entydigt med ingen reglering alls.

Innan jag går och sätter mig vill jag ta upp Mary Lou McDonalds uttalande om Sinn Féin, där hon försvarade deras kampanj mot Lissabonfördraget. Nu säger hon att hon vill att Irland ska bli ekonomiskt självständigt mitt i en global finanskris. Det tycker jag är symptomatiskt för den tanklösa inställning som nej-kampanjen företräder.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). - (PL) Med tanke på finanskrisen bör insynen i fonder som ägnar sig åt alternativa investeringar vara en viktig fråga även för Europaparlamentet. Att öka insynen i företag med hjälp av rättsliga instrument, särskilt när det gäller förhållandet mellan hedgefonder och private equity-fonder, å ena sidan, och de företag där dessa fonder äger aktier, å andra sidan, har blivit en prioriterad fråga.

De så kallade uppförandekoderna kan kanske användas som utgångspunkt, men de kan inte ersätta lagstiftningsåtgärder i fall av bristfälligt uppträdande. Det är nödvändigt att utforma en uppförandekod för hur man bör återställa balansen i företagens nuvarande ledningsstruktur.

Den nya lagstiftningen bör också innefatta en skyldighet för hedgefonder och private equity-fonder att uppge och redogöra för sin investeringspolicy och de risker denna medför både för privata och institutionella placerare, men också för försäkringsmäklare och tillsynsorgan.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Jag vill uttrycka min sorg och säga några ord till minne av den tragiska olyckan nyligen, då en slovakisk buss kraschade nära den kroatiska staden Gospić.

Fjorton personer miste livet och flera skadades på sin semesterresa. Jag vill framföra mitt deltagande till offrens anhöriga och även tacka Kroatien för ett exemplariskt agerande, som bidrog till att dämpa olyckans

följder något, och för att man tog hand om våra medborgare så bra. Genom sin förmåga att hantera och lösa problem visar Kroatien gång på gång att landet har en framtid i Europeiska unionen.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Herr talman! De senaste veckorna har vi följt utvecklingen i USA:s finanssektor med betydande intresse och oro.

Den amerikanska regeringens beslut att rädda landets största försäkringsbolag med ett lån på 85 miljarder US-dollar, nationaliseringen av två av de ledande bolåneinstituten och landets fjärde största investmentbanks konkurs har skapat panik i Förenta staterna och stor oro bland EU-medborgarna.

Skälet är att det i en globaliserad ekonomisk miljö är mycket sannolikt att krisen kommer att sprida sig till Europa, om den inte redan har gjort det, och slå till mot banksystemet och de europeiska medborgarnas inkomster.

I den debatt som ska hållas på onsdag i Europaparlamentet, i närvaro av rådet och kommissionen, måste vi få konkreta svar på följande frågor:

- Hur väl rustad är EU-ekonomin att klara av de troliga följdverkningarna av den kris som har uppstått?
- Finns det någon handlingsplan och vilka särskilda åtgärder har vidtagits för att värna om EU-medborgarnas ekonomiska situation?
- Och slutligen, vilken politik tänker Europeiska centralbanken tillämpa för att stödja EU:s finansinstitut?

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Den 26 september firar EU sin språkliga mångfald. I evenemangen betonas tanken att språk är kulturbroar och att inlärning av främmande språk och förmågan att kommunicera över språkbarriären bör uppmuntras.

I dessa evenemang och i kommissionens meddelanden bortser man helt från behovet av att fortsätta att lära ut klassisk grekiska och latin i hela EU. Dessa klassiska språk är källan till många ord och uttryck på europeiska och andra språk.

Samtidigt pågår ett öppet samråd om grönboken Migration och rörlighet: utmaningar och möjligheter för EU:s utbildningssystem. I grönboken hänvisas till betydelsen av rådets direktiv 77/486/EEG om undervisning av barn till migrerande arbetstagare. Man kritiserar även de sporadiska åtgärder som har vidtagits under de senaste trettio åren på grundval av detta direktiv.

Detta är en möjlighet att förbättra språkundervisningen för migrerande europeiska arbetstagare.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Den tredje politiska krisen i rad i Ukraina var sannolikt skälet till att man inte nådde mer ambitiösa slutsatser om konflikten mellan Ryssland och Georgien vid det historiska andra toppmötet mellan EU och Ukraina, som ägde rum i Paris i början av september.

Jag välkomnar att Europeiska unionen återigen uttalade sitt stöd för att bygga upp det civila samhället och genomföra demokrativänliga förändringar i Ukraina. Jag ser även positivt på överenskommelsen om att inleda en dialog om viseringar, som på sikt bör resultera i viseringsfrihet mellan de båda parterna, och Ukrainas möjligheter att trots den nya politiska krisen bli medlem i EU.

I dag är det ingen som tvivlar på att den orangea revolutionen ändrade Ukrainas historiska riktning. Nu måste Ukraina visa att landet är stabilt och enat. Det är Ukrainas enda chans att närma sig EU.

Jag är övertygad om att vi kan stärka friheten på hemmaplan endast om vi värnar om den också utanför EU:s gränser. Jag kommer därför att delta i det elfte mötet med Europaparlamentets delegation till Ukraina den 2–3 oktober 2008 i Kiev och Jalta.

Jag menar att Europaparlamentarikernas närvaro i Ukraina kommer att bidra till att lugna ned situationen och nå politisk stabilitet i Ukraina.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Jag ville bara instämma i fördömandet av det eller de terrordåd, däribland ett mord, som vi har upplevt i vårt land. Det baskiska folket har oturen att bo i det enda landet i Europeiska unionen som fortfarande drabbas av terrorism – en terrorism som nu har pågått i flera decennier. Jag kommer själv från en familj som fått utstå fyrtio år i exil under Francotiden, och om det var något vi lärde oss så var det att det inte finns något politiskt mål som är värt ett enda människoliv. Slutligen vill jag säga att alla vi som tror på det baskiska folkets självbestämmanderätt är helt på det klara med att rätten till liv är den mest grundläggande rättigheten av alla.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi är alla mycket väl medvetna om att de stigande olje- och gaspriserna har oerhört negativa följder för många sektorer i vår ekonomi och för konsumenterna.

Jag vill uppmärksamma de effekter som denna kris har på jordbrukssektorn, fiskerisektorn och småföretagen. De höga bränslekostnaderna har nu börjat påverka jordbrukarna. Kostnaderna stiger och jordbrukarna får inte någon höjning som motsvarar de stigande energi- och gaspriserna.

Bränslekrisen förhindrar förbättringen av våra små och medelstora företags konkurrenskraft. Konsumenternas försämrade köpkraft förvärrar situationen och jag vågar inte ens tänka på hur det ska bli i vinter, då miljontals människor inte kommer att ha råd att värma sina bostäder.

Vi såg alla vad som hände på bensinstationerna när oljepriset steg. Varje dag när man passerade hade priset gått upp. Men nu när priset har sjunkit har man inte sänkt det ens tillnärmelsevis så mycket som det steg. Jag anser att bensinbolagen måste stå till svars för detta. De har gjort sin vinst och nu är det dags att låta konsumenterna få del av detta och ge dem anständiga priser.

Csaba Sógor (PPE-DE). - (HU) Herr talman! Ungern gränsar till sig självt och förlorade två tredjedelar av sitt territorium efter första världskriget. Den politiska representationen för de ungrare som bor i dessa områden, totalt över 3 miljoner människor i sju länder, har gjort det möjligt för dem att under det senaste århundradet kämpa för sina rättigheter med enbart fredliga medel.

Under sex år har närmare tjugo politiska organisationer, inom ramen för forumet för företrädare från området kring Karpaterna, diskuterat fredliga möjligheter att stärka sina intressen, och det fortsätter de att göra. Det handlar om identitet, modersmål, ekonomiska förbindelser och självstyre. Även jag deltar i detta forum. I år beslutade vi att vi skulle öppna ett gemensamt lobbykontor i Bryssel för att tillvarata de möjligheter som EU ger.

Det är obegripligt och oacceptabelt att de ungerska befolkningsgruppernas fredliga strävanden kränks genom extrema skymford uttalade av politiker från vissa EU-medlemsstater, som också anklagar den ungerska minoritet som lever i deras länder för kollektiv kriminalitet och vill inskränka användningen av deras modersmål.

Jag vill fästa Europaparlamentets uppmärksamhet på dessa angrepp och återigen påminna om att gemenskapens rättigheter måste garanteras för nationella minoriteter och att dessa inte får anklagas för kollektiv kriminalitet. EU måste inta en aktiv och förebyggande hållning här. Tack.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Kommissionen vill bidra till att bekämpa problemet med stigande livsmedelspriser i utvecklingsländerna och tänker ge dessa länder ett stöd på cirka 1 miljard euro.

Detta ska finansiera inköp av utsäde och annat material i syfte att öka jordbruksproduktionen, förse befolkningen med livsmedel, minska inflationen och sänka livsmedelspriserna.

Det är politiskt och moraliskt riktigt att vi hjälper utvecklingsländerna, men vi borde göra lika mycket för att bistå de europeiska jordbrukarna. De har drabbats precis lika hårt av de stigande priserna på livsmedel och mycket annat, eftersom dessa pengar bör ses som besparingar från kostnadsminskningarna inom den gemensamma jordbrukspolitik.

Jag föreslår därför att en betydande andel av detta stöd på 1 miljard euro används för att hjälpa EU-jordbrukarna, som har många problem.

Avslutningsvis vill jag säga att jag är mycket orolig över att de medel som ges till dessa länder kanske inte kommer att användas på ett korrekt sätt. AVS-staterna har inga referenspunkter för landsbygdsutveckling och saknar inspektionssystem. Jag fruktar att pengarna kommer att försvinna in i de internationella organisationernas byråkratiska kvarnar utan att komma någon till godo i slutändan.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Talmannen. - Punkten är härmed avslutad.

19. Hedgefonder och privat kapital - Insyn i samband med institutionella investerare (debatt)

Talmannen. – Nu övergår vi till en debatt som Europaparlamentet på ett mycket förutseende sätt planerade förra månaden. Kanske förutsåg parlamentet till skillnad från många andra förra veckans händelser.

Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Poul Nyrup Rasmussen, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, med rekommendationer till kommissionen om hedgefonder och private equity (2007/2238(INI)) (A6-0338/2008), och

– betänkandet av Klaus-Heiner Lehne, för utskottet för rättsliga frågor, med rekommendationer till kommissionen om transparens i institutionella investerares verksamhet (2007/2239(INI)) (A6-0296/2008).

Poul Nyrup Rasmussen, föredragande. – (EN) Herr talman! Långt före krisen uttryckte socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och Europeiska socialistpartiet oro över utvecklingen på finansmarknaderna och den alltför stora utlåningen, bristen på insyn, de höga riskerna och de alltför låga priserna, liksom de paket man satte ihop med överdriven belåning (hävstångseffekt) som ingen egentligen kunde förstå eller agera utifrån. Vi uttryckte alltså för vår oro för denna nya finansbubbla. Ingen kunde veta när den skulle brista, men nu befinner vi oss i stormens öga – den perfekta stormen, som någon kallade det.

Jag anser definitivt att kvällens och morgondagens debatt kommer att bli den viktigaste debatt som hållits om finansmarknaderna i ett parlament i Europa eller Förenta staterna – debatt och beslut, i den meningen att vi blickar framåt, försöker åstadkomma bättre reglering än den vi har i dag och vill ta ett brett ansvar för att göra ett så bra arbete som möjligt.

Det är nu vi måste agera. Vi har sett vad som hänt i USA, och även om någon har sagt att det inte är lika illa i Europa som i USA så kan jag bara säga att HBOS, Northern Rock och många andra liknande fall räcker för att övertyga mig om att vi måste agera. Vi har sett de nya prognoserna för våra ekonomier, för våra arbetstillfällen, för vår konkurrens och för vår investeringsförmåga – det är tillräckligt för att jag ska vilja agera.

Jag är därför stolt över att kunna meddela parlamentet i dag och i morgon att PSE-gruppen efter hårda förhandlingar har enats om en kompromiss – vilket är rimligt i en så viktig fråga – med ALDE-gruppen och PPE-DE-gruppen. Vi har vi ett välavvägt betänkande framför oss, där kommissionen uppmanas att lägga fram förslag till lagstiftning och reglering för alla aktörer på finansmarknaderna, även hedgefonder och private equity (privatkapitalfonder). Det är hög tid att vi gör detta och jag vill påminna parlamentet om att vi nu begär obligatoriska kapitalkrav för alla finansiella institutioner. Vi begär att ersättningspaket ska anpassas efter resultaten på lång sikt, där såväl förluster som vinster beaktas. Vi begär full transparens för högt uppsatta chefer och nyckelmedarbetares ersättningssystem. Vi begär information om låneexponering och hävstångseffekt, källan till och storleken på de medel som införskaffats och att aktieägare ska namnges för alla investeringsprojekt. Vi begär en komplettering av det direktiv som innebär att arbetstagarna ska informeras och rådfrågas under övertaganden, så att direktivet omfattar övertaganden som sker genom stor belåning av private equity, och vi begär åtgärder för att "undvika att målföretagen i orimlig omfattning töms på tillgångar". Vi begär likaså åtgärder för att undvika överdriven belåning vid företagsköp, så att låneandelen är hållbar för såväl private equity-fonden/bolaget som för målföretaget.

Jag vill uppmana Charlie McCreevy, den kommissionsledamot som ansvarar för detta område, att svara mycket konkret på dessa förslag. Jag vet att de är nya för honom, men jag insisterar på en tidsplan. Vi har bett att få ett svar före årsslutet, om tre månader. Det kan finnas detaljer som måste diskuteras, men ni, herr kommissionsledamot, är också skyldig att ge parlamentet ett svar. Vi talar nämligen inte om en liten minoritet, utan om en mycket bred majoritet här i parlamentet.

Jag vill avslutningsvis informera er om att för fyra, fem dagar sedan hade närmare 90 000 personer undertecknat en framställning till Europaparlamentet, Förenta staterna och världens ledare, på initiativ av den globala Internetrörelsen Avaaz. Jag överlämnar på dess vägnar denna framställning till mottagarna. Där står följande: "Vi uppmanar er att gå i bräsch för att åtgärda de grundläggande brister och kryphål som har lett till att denna globala finanskris har kunnat uppstå, däribland de grundläggande problemen med lån och risk, incitament och öppenhet. Vi vill att ni samarbetar för att skydda allmänheten genom att fastställa strängare regler för alla delar av det globala finanssystemet. Visa mod, så har ni vårt stöd."

Herr kommissionsledamot! Vill ni visa mod tillsammans med oss, stödja oss och ge ett preliminärt svar före årets slut? På allas våra vägnar måste jag insistera på att ni ger oss ett positivt svar.

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Den här debatten hålls verkligen vid precis rätt tidpunkt, även om det mest var en slump. Mitt betänkande handlar i allt väsentligt om myntets baksida.

Poul Nyrup Rasmussen har framför allt intresserat sig för effekterna på finansmarknaden. Utskottet för rättsliga frågor har med sitt expertkunnande givetvis mest intresserat sig för de bolagsrättsliga aspekterna och det eventuella behovet av att ändra EU:s bolagsrätt.

Vi är alla skakade av de senaste dagarnas händelser – allmänheten, politikerna och, det vill jag vara tydlig med, den ärliga ekonomin också. Det problem vi ser i praktiken just nu är att vinsterna privatiseras medan förlusterna nationaliseras. Det har nästan blivit ett skämt i den här följetongen att den amerikanska finansministern Henry Paulson, som själv en gång i tiden var chef på Goldman Sachs, nu har hamnat i en situation där han måste ta 700 miljarder US-dollar av skattebetalarnas pengar för att hindra och uppväga den förödelse hans egen bransch har ställt till med. Det är verkligen tragiskt.

Vi ser fler och fler exempel på att bilden av det konventionella familjeföretaget som tar hand om sina anställda, tar sitt eget ansvar och självt står som garant, håller på att försvinna ur det allmänna medvetandet. Samtidigt växer intrycket av att vi, åtminstone i den ekonomiska sektorn, delvis styrs av ineffektiva toppchefer och anställda som har en hög lön, men som inte längre har något ansvar.

Jag anser att det intryck som växer fram av vårt marknadsekonomiska system är förfärligt och att det är politiskt nödvändigt att vi vidtar lämpliga åtgärder för att återställa ordningen och på så vis faktiskt suddar ut denna hemska bild.

Faktum är att detta nu inte bara påverkar de stora investerarna, utan också de små investerarna. Det påverkar varje skattebetalare och alla som är beroende av statliga medel, eftersom allt fler miljarder i offentliga medel måste användas för att reparera skadan.

Jag medger – och det har debatten tydligt visat och det är också ett odiskutabelt faktum – att en aspekt som vi inledningsvis särskilt måste inrikta oss på, nämligen hedgefonder och private equity, inte är orsaken till de problem vi just nu har att hantera. Men även här står det klart – och det har debatten här i parlamentet tydligt visat, liksom de utfrågningar som hållits i de båda utskotten – att det finns tydliga brister i harmoniseringen och regleringen.

Det har med rätta hävdats att dessa sektorer också styrs av nationella regelverk, varav vissa är strängare och andra mildare, enligt ländernas olika traditioner och gällande finansmarknadsregler. Samtidigt har det emellertid också blivit uppenbart att vi behöver ytterligare harmonisering och anpassning på EU-nivå för att se till att dessa sektorer, som nu har antagit absolut kritiska proportioner, inte utgör någon risk för finansmarknaderna.

Jag skulle bara vilja nämna några nyckelord som redan finns med i förslaget till betänkande – som för övrigt redan hade behandlats i utskottet för rättsliga frågor i juni, när ingen talade om den kris som vi nu befinner oss i. Jag tänker på orden aktielån och blankning. Nu hör vi att en rad viktiga tillsynsmyndigheter på finansmarknaden har förbjudit dessa företeelser, och av goda skäl. Vi begärde då, och vi begär nu också, att man åtminstone undersöker detta. Slutsatser måste dras av det här och lagstiftningsförslag måste också utarbetas vid behov. En sådan aspekt är frågan om bättre identifiering av aktieägare, frågor rörande öppenhet och strängare regler för öppenhet med tanke på att såväl företag som deras ledare borde veta vem som faktiskt äger företagen, så att dessa i sin tur också kan agera ansvarsfullt gentemot sina ägare.

Detta innebär också att rimliga kontroller måste göras när kredit beviljas för att förnuftiga, nödvändiga slutsatser kan dras, så att stora hävstångseffekter inte kan åstadkommas med relativt små medel, vilket i slutändan skapar en effekt som man helt tappat kontrollen över och som skapar elände för allmänheten och andra.

Ett litet råd, förresten. Under tiden har branschen utarbetat flera förslag om uppförandekoder och frivillig reglering av hur man bör agera. Bara det faktum att dessa regleringar har utarbetats, även om de i nuläget fortfarande är frivilliga, visar att branschen själv uppenbarligen inser behovet av någon slags reglering. Det är därför helt rimligt att undersöka och fundera över om vi kan vidta åtgärder även i detta sammanhang.

Snabb vidareförsäljning av aktier är en annan fråga som vi måste titta på. Den frågan måste hanteras med hjälp av bolagsrätten, för min fasta åsikt är att företagen inte ska kunna plundras. Vi väntar oss ett konkret förslag från kommissionen. Detta är ett betänkande i enlighet med artikel 192, som kommissionen måste svara på. Vi hoppas att det kommer att ske snart.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka utskottet för ekonomi och valutafrågor och utskottet för rättsliga frågor, i synnerhet föredragandena Poul Nyrup Rasmussen och Klaus-Heiner Lehne för deras arbete med de båda betänkandena.

Det var nog inte många som för ett år sedan trodde att läget på finansmarknaderna skulle bli så allvarligt som det är i dag. Krisens effekter kommer dessutom att vara kännbara ett bra tag framöver. Krisen startade med en vild utlåning i Förenta staterna, påhejad av banker och andra som inte brydde sig om utlåningsvillkoren eftersom de kunde skyffla över lånen på andra genom värdepapperisering.

Därefter gav kreditvärderingsinstituten legitimitet åt dessa högriskprodukter genom att beteckna dem som lågriskprodukter. Finansinstitut världen över tycks ha köpt upp dessa produkter utan att göra någon egen seriös riskbedömning.

Med tanke på de senaste årens händelser är det otroligt att se hur liten insikt ledande personer inom finansinstituterna har haft om de risker de har tagit. Utan tvekan innebar de stora vinsterna att intresset för seriösa riskanalyser avtog. Inte heller tillsynsmyndigheterna tycktes ha någon insikt i riskerna med dessa oerhört komplexa produkter. Saker och ting var så upphackade, tillsnitsade och ompaketerade att ingen visste var den verkliga risken låg. För några månader sedan var det någon som jämförde den växande krisen med att betrakta en annalkande tågkrasch i ultrarapid. I förra veckan började krisen komma upp i överljudshastighet.

De samlade åtgärder som vidtagits av världens största centralbanker har tillsammans med de amerikanska myndigheternas tillkännagivande av stödåtgärder i någon mån skapat ett visst lugn på marknaderna. Vi måste välkomna detta med tanke på den extrema situation regleringsmyndigheterna står inför. Jag välkomnar att de amerikanska myndigheterna har insett att det är viktigt att förslagen även omfattar liknande tillgångar som ägs av vissa icke-amerikanska finansinstitut.

En sak vi kan vara tacksamma över i Europa är att vi inte har tillnärmelsevis samma förödelse här som i Förenta staterna. Även om EU:s banker har drabbats av samma brist på förtroende när det gäller utlåning till varandra är det ingenting jämfört med hur det har varit i Förenta staterna. Men än är det ingen som går säker. Handelsvillkoren kommer att bli besvärliga framöver. Nedgången i ekonomierna kommer att få konsekvenser. Försiktighet och öppenhet är avgörande för att kunna återställa förtroendet på marknaderna. På EU-nivå måste vi fortsätta att förbättra våra tillsynsförfaranden för gränsöverskridande tillsyn av finansinstitut. Vi har en liten möjlighet som inte får gå oss ur händerna.

Alla dessa faktorer gör att jag tror att vi kommer att få en besvärlig finanssektor när allt det här är över och att vi också kommer att ha ett annat regelverk. Om aktörerna inte behöver stå för konsekvenserna av sitt eget handlande kan man inte förvänta sig att skattebetalarna ska betala för de privata företagens överdrivna och oansvariga risktagande.

Den slutliga utformningen av det nya regelverk som ska antas kommer att ske under den närmaste perioden, när lärdomarna från den här krisen och de åtgärder som bör vidtas börjar utkristallisera sig. Vi måste fortsätta att samarbeta nära med andra tillsynsmyndigheter och i största möjliga mån anpassa våra åtgärder.

Som många av er kommer att märka har vi redan vidtagit åtgärder. Under ett år nu har kommissionen arbetat med en detaljerad färdplan, som Ekofinrådet har enats om och som Europeiska rådet stöder. Vi har förbättrat våra åtgärder i takt med att turbulensen ökar.

Vi har redan vidtagit åtgärder för att förbättra överensstämmelsen och samarbetet mellan tillsynsmyndigheterna. En ny avsiktsförklaring har antagits av EU:s tillsynsmyndigheter, finansministrar och centralbanker, med gemensamma principer, däribland inrättandet av gränsöverskridande stabilitetsgrupper. Denna avsiktsförklaring håller nu på att genomföras. Vi har sett över förbättringar av systemen med insättningsgaranti. En specialistgrupp som ska lägga fram sin rapport vid årsslutet har tillsatts för att undersöka de procykliska effekterna av befintliga instrument, däribland Basel 2 och IFRS. I nära samarbete med forumet för finansiell stabilitet har IASB inrättat en rådgivande grupp för rimlig värdering. Arbetet med poster utanför balansräkningen pågår också inom IASB. Branschen har lagt fram värdefulla uppgifter som förbättrar insynen för regleringsmyndigheterna på värdepappersmarknaden. Kommissionen pressar branschen att förbättra denna information så att regleringsmyndigheternas insyn stärks.

Mot bakgrund av dessa verksamheter, och andra som jag kommer att ta upp, är det nog ingen överraskning för ledamöterna när jag säger att jag kan välkomna många av punkterna i Poul Nyrup Rasmussens betänkande. Det viktiga är att vi kommer att kunna identifiera de centrala åtgärder som vi bör vidta nu och se till att de genomförs.

Som jag nämnde tidigare har marknadsturbulensen avslöjat brister i de större finansinstitutens riskhantering. Turbulensen påvisade också ett antal områden där regelverket är bristfälligt. Det är inom dessa områden som de reglerande insatserna nu måste sättas in. I sitt betänkande nämner Poul Nyrup Rasmussen flera av de mest angelägna områdena: intressekonflikter inom kreditvärderingsinstitutet, behovet av att förbättra värderingen av illikvida tillgångar samt den bristande överensstämmelsen hos incitamenten i "originate and distribute"-modellen.

Under året har jag hållit ledamöterna informerade, både i kammaren och framför allt i utskottet för ekonomi och valutafrågor, om de insatser vi gjort för att förbättra bankernas kapitalkrav och om mina tankar kring reglering av kreditvärderingsinstitutet. Jag tror att vi alla är överens om behovet av att öka kapitalkraven, om kravet på insyn och om noggranna provningar för strukturerade produkter. Vi arbetar med ändringar av direktivet om kapitalkrav för att förbättra hanteringen av stora exponeringar och även förbättra kapitalkvaliteten genom att harmonisera hanteringen av hybridkapital. Vi har också tittat på en förstärkt tillsyn över bankkoncerner.

Under de närmaste veckorna kommer jag att föreslå separata lagstiftningsåtgärder för kommissionen för att hantera dessa och andra frågor. Den första är en ändring av direktivet om kapitalkrav och den andra är en förordning om kreditvärderingsinstitut. Jag ser fram emot Europaparlamentets stöd för dessa förslag, som i hög grad överensstämmer med de krav ni framför i betänkandet.

Hedgefonder och private equity behandlas i båda betänkandena. Vi har haft vissa intressanta utbyten under årens lopp om den roll som hedgefonder och private equity spelar. En sak jag tror att vi kan enas om är att de inte var orsaken till den nuvarande krisen. Det har visat sig att det var den reglerade sektorn som tilläts att löpa amok, med en bristande förståelse för värdepappersinstrument.

I det här skedet anser jag inte att vi bör generalisera och behandla hedgefonder och private equity på samma sätt som den reglerade sektorn. De har påverkat den rådande krisen på olika sätt. Vi får inte glömma bort att dessa fonder är reglerade i medlemsstaterna. Förvaltare av hedgefonder och private equity är aktörer som auktoriseras och övervakas i hela EU. De omfattas av samma regler för marknadsmissbruk som andra aktörer på finansmarknaderna. De omfattas av liknande krav på insyn och samråd vid investeringar i offentliga företag. Banksektorns exponering mot hedgefonder och private equity omfattas av direktivet om kapitalkrav.

Detta innebär emellertid inte att vi blundar för hedgefonder och private equity. När dessa affärsmodeller utvecklas och deras roll på finansmarknaderna förändras måste världens tillsynsmyndigheter förbli vaksamma. Branschen måste själv ta på sig allt ansvar som är förenat med en ledande roll på europeiska och globala finansmarknader. Flera aktuella marknadsinitiativ visar att detta budskap har nått fram. Vår roll bör vara att noggrant övervaka dessa och andra utvecklingar på marknaden och vara redo att hantera dem om och när det behövs.

Jag välkomnar de konstruktiva förslagen om att främja den inre marknads fungerande. Nu vill jag bara nämna att det pågår ett omfattande arbete inom kommissionen när det gäller privata placeringar och riskkapital.

Jag håller med Klaus-Heiner Lehne om att tillräcklig insyn är ett grundläggande villkor för investerarnas förtroende. Det är en förutsättning om vi vill att finansmarknaderna ska fungera effektivt.

I betänkandet anges en rad bestämmelser om transparens som gäller i dag för de olika finansmarknadsaktörerna i EU. Jag anser att det är viktigast att marknaden får tillräckligt med tydlig och användbar information. Vi måste hitta en balans mellan behovet av sekretess för uppgifter om ägare av investeringsinstrument och de legitima behoven hos investerare, motparter, tillsynsmyndigheter och investeringsföretag.

Jag välkomnar därför att man i betänkandet betonar behovet av att analysera konsekvenserna av befintliga EU-bestämmelser och kompletterande bestämmelser i medlemsstaterna inom detta område, innan man inför någon ny lagstiftning.

Kommissionen har redan varit mycket aktiv inom detta område. Vi har hållit omfattande samråd inom ramen för vårt initiativ för aktieägares rättigheter, där vi har tittat på en rad frågor som berörs i betänkandet, till exempel aktielån och frågan om identifiering av aktieägare.

Dessutom har vi nyligen utlyst ett anbudsförfarande för en extern studie i syfte att undersöka genomförandet av öppenhetsdirektivet i medlemsstaterna. Denna studie blir klar nästa år och kommer att ligga till grund för en allmän utvärdering av direktivet, inbegripet tröskelvärden för anmälan.

Som ledamöterna kanske minns antog kommissionen i våras ett meddelande om en gemensam europeisk hållning till nationella placeringsfonder. Vi hade kommit fram till slutsatsen att dessa åtgärder var lämpliga, men också tillräckliga för att hantera de frågor som diskuteras för närvarande. Denna hållning fick stöd av Europeiska rådet, men jag märker att utskottet för rättsliga frågor inte helt håller med om denna bedömning.

Jag ska kort ta upp några saker inom detta område. För det första bör vi erkänna att hedgefonder och private equity i många avseenden inte är något unikt – andra institutionella placerare har liknande mål och använder liknande metoder i dag. Om vi i det här läget inför särskilda bestämmelser för hedgefonder och private equity skulle de grupperna av placerare diskrimineras.

För det andra bör vi inte göra misstaget att se alla verksamheter i hedgefonder som ett hot mot marknaden, utan vi måste också vara medvetna om de positiva effekterna av dessa verksamheter. Jag vill vara tydlig med en sak: EU-ekonomin kommer att behöva betydande investeringar framöver. Utan nationella placeringsfonder, private equity och liknande kommer EU:s återhämtning från den rådande krisen att gå betydligt långsammare.

För det tredje håller jag med om att vissa metoder, till exempel aktielån och användning av derivat, faktiskt medför svårigheter för de etablerade styrmodellerna. Detta är ett område som vi tillsammans med nationella tillsynsmyndigheter kommer att ägna stor uppmärksamhet framöver.

Sammanfattningsvis kommer de två betänkandena att bli viktiga bidrag till den diskussion vi för närvarande för. Jag vill gratulera ledamöterna till dessa betänkanden. Kommissionen kommer att granska era rekommendationer och rapportera tillbaka till er i enlighet med ramöverenskommelsen. Vi har fortfarande ett starkt engagemang för att hantera krisen med hjälp av de åtgärder som är nödvändiga för att återställa förtroendet och stabiliteten.

Sharon Bowles, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor.* – (EN) Herr talman! Jag vill säga till kommissionsledamöterna att det är glädjande att se institutionernas samarbete under den rådande krisen. Det är också uppenbart och logiskt att lagstiftningen måste inriktas på funktion, inte på företag. Det vore fel om ett privat företag måste följa annorlunda regler än andra aktörer bara för att det ägs av privat aktiekapital.

Det finns två sidor av alla mynt. Trots den omfattande kritik som riktats mot blankning den här veckan får vi inte glömma bort de aktörer som ägnar sig åt aktielån. Att placerare och till och med tillsynsmyndigheter bör intressera sig för den utlåningspolicy som pensionsfonder och andra följer är viktigt och något som inte bara de som lånar aktier bör göra. Vi har berört denna fråga tidigare i samband med rösträtt för lånade aktier. Två sidor innebär också att det bara är möjligt att öka öppenheten om det sker parallellt med noggranna prövningar. Öppenheten får inte motverkas på nytt genom överdrivna friskrivningsklausuler. Frivilliga uppförandekoder har slutligen en funktion och omfattar delar som vi inte kan reglera. Uppförandekoder är dock inte bara en intern angelägenhet för de berörda branscherna, utan måste vara synliga och lättillgängliga och aktivt ses över och övervakas.

Harald Ettl, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor.* – (DE) Herr talman! När det under 2007 talades om en eventuell fortsättning på lånekrisen så ville man ännu inte lyssna på det örat. Vi försökte lugna farhågorna. I juni 2007 borde vi ha hört ännu fler varningsklockor, åtminstone när två hedgefonder som förvaltades av investmentbanken Bear Stearns i New York hamnade på villovägar eftersom de i stor skala berördes av obligationer med fastigheter som säkerhet. Det var bara början på alltihop! Det har blivit allt tydligare hur dessa typer av företag som tillhandahåller finansiella tjänster har utvecklats med en så begränsad insyn. Å ena sidan har ett fåtal gjort stora vinster – givetvis inom högrisksektorer – medan vi i dag å andra sidan ser en klassisk nationalisering av förlusterna. Det är inte bara amerikanska ekonomijournalister och ekonomer som beskriver situationen så. Även vi i EU, här i Europaparlamentet, ändrar uppfattning vare sig vi vill det eller inte, men det sker ganska sent. Det vore bra om kommissionen kunde göra det också.

Båda betänkandena, såväl Rasmussenbetänkandet som Lehnebetänkandet, visar att det finns ett trängande behov av åtgärder. Nu måste det dock vara uppenbart för alla politiska aktörer att marknaden inte klarar av att reglera sig själv helt och hållet. Kommissionen bör också inse detta nu. Hedgefonder och private equity-fonder är några av de största arbetsgivarna, men enligt många rättsliga system betraktas de inte så längre, vilket innebär att de befrias från sitt arbetsgivaransvar. Detta är inte acceptabelt – bristen på insyn är alltför stor! Samtidigt har tusentals arbetstillfällen äventyrats av finanskrisen.

Reglering, tillsyn, öppenhet, arbetstagarinflytande och information inom pensionsfondssektorn, som starkt berörs av hedgefonder och private equity-fonder, är avgörande.

Det är viktigt för utskottet för sysselsättning och sociala frågor att arbetstagarna inte uppmanas att betala två gånger, en gång för själva finanskrisen och sedan en gång till för att dela pensionsfondernas risk. För att undvika detta bör vi genom direktiv 2003/41/EG åtminstone se till att arbetstagarna måste hållas direkt eller indirekt informerade av förvaltarna om vilken slags investering och risk som gäller för deras pensionspengar, och de måste ha rätt att tycka till om beslut. Det här är bara en av många faktorer som vi har belyst i våra betänkanden och yttranden.

Herr kommissionsledamot! Ni uppmanas nu att göra något. Jag vet att det finns många punkter vi kan diskutera, men ni är skyldig att hjälpa till. Mandatperioden är inte slut ännu, kom ihåg det.

Kurt Joachim Lauk, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Detta betänkande var ursprungligen inriktat på hedgefonder och private equity, men omfattar nu hela finanssystemet som helt har fallit samman.

Den nuvarande krisen är den hemska följden av en kreditmani, särskilt den kraftigt ökade skuldsättningen. Den amerikanska centralbanken har låtit räntan vara för låg alltför länge och har därigenom subventionerat krediter.

Vi har utarbetat betänkandet mot bakgrund av den nuvarande situationen och tillsammans med parlamentsledamöterna från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har vi nått en överenskommelse med Poul Nyrup Rasmussen vilken omfattar hela finanssystemet. Vi är tacksamma för att det i stort sett rådde enhällighet om överenskommelsen i utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Vi kan inte längre förlita oss på Förenta staternas standarder och hur standarderna fastställs i det internationella finanssystemet. Vi måste skapa egna nya alternativ på EU-nivå, och vi har lagt fram en rad förslag om detta så vi kan avsluta diskussionerna om den här frågan.

Till att börja med måste vi ta med alla finansinstitutioner som arbetar med skuldsättning och särskild riskbedömning. Vi har i det globala finanssystemet sett att det riskanpassade kapitalkravet måste ha samma status för alla aktörer. Vi bör också fastställa krav för initiativtagare till paket och paket från finanskonsortier så att de behåller en grund för dessa paket. Kreditvärderingsinstituten måste fylla informationsluckorna och avslöja intressekonflikterna – något som Poul Nyrup Rasmussen och Klaus-Heiner Lehne redan har påpekat.

Vi måste fundera på om vi kan få kreditvärderingsinstituten att ta ansvar för sina värderingar i enlighet med finansieringsrevisorernas bedömningar eller inte. Vi måste då också beakta huruvida handel med derivat måste ske på börserna – möjligen med undantag av ränteswappar. Vi begär också att bankernas styrelser ska se till att man vid bankbonusar inte bara tar hänsyn till goda resultat, utan också bedömer om förluster kan komma att uppstå längre fram. Detta innebär att stimulansåtgärder för banker ska tillämpas under både goda och dåliga tider och inte bara under goda tider.

Penningbegär var och är en dålig vägledare för finansstrategier. De senaste åren har vi haft en pålitlig partner i ECB som i allmänhet har reagerat på ett mer rimligt och välavvägt sätt än den amerikanska centralbanken. Det kan vi säga nu i efterhand. Inom euroområdet behöver vi också snarast en europeisk bankövervakning eftersom vi inte kan fortsätta endast med nationell övervakning. Detta innebär kort sagt att vi förutsätter att institutioner, eller till och med frivilliga sammanslutningar, inrättas inom EU för att öka förståelsen för dessa frågor så att vi kan förhindra kriser av den här storleksordningen i framtiden.

Ieke van den Burg, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja säga till Kurt Joachim Lauk att han säkert stödde det betänkande som Daniel Dăianu och jag har utarbetat om övervakning på EU-nivå, men att stödet från PPE saknades.

Låt mig också ge ett svar till kommissionsledamoten, nämligen att jag anser att det är otroligt att han inte har reagerat på huvudfrågorna i betänkandet. Han sa bara att kommissionen nära övervakar och följer

utvecklingen, och sedan sa han att hedgefonder och private equity också har ett mycket positivt inflytande och att vi bör betänka det.

Det är som att få höra att en orkan eller flodvåg kommer och att vi samtidigt ska tänka på de positiva aspekterna med vatten och vind. Det är löjligt.

(NL) Jag ska fortsätta på nederländska, eftersom jag vill koncentrera mig på två frågor av särskild betydelse i Klaus-Heiner Lehnes betänkande. En av dessa – som Klaus-Heiner Lehne redan har nämnt – är värdepapperslån och optioner. Det är naturligtvis ett klassiskt exempel på att kommissionen inte har lyckats följa med i utvecklingen den senaste tiden. Vi påpekade att det krävs åtgärder för värdepapperslån och aktielån för länge sedan, eftersom detta missbrukades i kampanjerna om hedgefonder till företagen. Nu har övervakarna på finansmarknaderna – några enskilda övervakare i några länder – till sist gjort så. Det är inte samordnade åtgärder på EU-nivå. Sådana initiativ måste återigen komma från nationell nivå. Vi kunde ha legat ett steg före och kunde därför kanske ha förhindrat vissa misstag och några krascher bland banker och försäkringsbolag om vi hade vidtagit lämpliga åtgärder i stället för detta.

Det illustrerar också ytterligare det faktum att sådana händelser sprider sig över sektorsgränserna och att det inte räcker med övervakning på sektorsnivå av banker, försäkringsbolag eller endast säkerheter. Vi måste följaktligen kombinera övervakningen, se till att dessa säkerheter förutses på båda sidor och att sådana händelser förhindras.

Den andra frågan är ersättningssystemen. I betänkandet har vi sagt att det är mycket viktigt att de kontrolleras och att omröstningar om ersättningsåtgärder möjliggörs på aktieägares möten. Under diskussionerna denna vecka om den framtida nödfonden i Förenta staterna var jag nöjd över att kunna konstatera att mina demokratiska motsvarigheter i kongressen förklarade att de bland annat vill låta lån från denna fond bli ett villkor för att få stopp på orimliga löner och bonusar till chefer.

Det skulle vara otroligt om Goldman Sachs och Morgan Stanley, som nu själva underkastar sig denna övervakning och också vill använda dessa offentliga fonder, skulle fortsätta att dela ut bonusar i miljonklassen. Det är också lämpligt att vi i EU går längre än vad som angavs i rekommendationerna för ett par år sedan. Jag vill fråga kommissionsledamoten vad han har för avsikt att göra i denna fråga, eftersom det är hög tid att vi vidtar åtgärder.

Sharon Bowles, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Ursäkta, detta är andra delen. Som Poul Nyrup Rasmussen sa är dessa betänkanden välavvägda, men en del är mer benägna att citera pressen från den ena vågskålen och inte från den andra. Vi har haft dispyter om hedgefonderna och private equity i årtal, men i det nuvarande finanskrauset är det inte längre ovanligt att man har bekymmer med skulder och skuldsättning. Det gör dock att vi har möjlighet att rensa luften och få till stånd en omfattande översyn för att behandla de huvudfrågor som ligger bakom det nuvarande kauset, liksom andra risker och frågor om skuldsättning, vilket inbegriper frågor rörande hedgefonder och private equity.

I betänkandena fastställs att detta måste ske med utgångspunkt från icke-diskriminering och vissa principer, med särskild hänsyn till proportionalitetsprincipen. Det måste också ske mot bakgrund av den internationella utvecklingen, och framför allt måste det vara förnuftigt. Begränsning och korrekt hantering är en mycket aktuell fråga just nu, men andra frågor är också viktiga, t.ex. ersättningspaketen och intressekonflikter. Det står klart att det krävs åtgärder för att se till att ersättningarna är proportionerliga med de långsiktiga visionerna för att säkra stabilitet på marknaden. Jag instämmer i att den principen borde utvidgas till alla områden. Det innebär inte att man håller med om att drivkraften för private equity och riskkapital är tömning av tillgångar. Det är absolut inte det bästa sättet att göra ett misslyckat företag till ett lönsamt och säljande företag. Nationella lagar för att förhindra att företag töms på tillgångar finns faktiskt redan, men de har sällan tillämpats. Jag är därför inte övertygad om att en åtgärd från EU:s sida skulle ha någon framgång.

Jag kommer tillbaka till frågan om reglering kontra frivilliga åtgärder. Många av de frivilliga åtgärderna håller på att tas fram, och de bör få tid på sig för att fungera. De är också lättare att uppdatera, men som jag sa tidigare är de inte en privat fråga, och allmänhetens förtroende kan man inte räkna med. Jag är därför nöjd över att mitt förslag om att inrätta en central webbplats ("one-stop-shop") för alla uppförandekoder med en förteckning över de marknadsaktörer som uppfyller uppförandekoderna har godtagits av ledamöterna som ett potentiellt användbart verktyg, och jag hoppas att kommissionsledamoten kommer att följa upp detta.

Beträffande öppenhet är det också viktigt att vi inser att de offentliga investerarna och övervakarna behöver olika typer av information och att informationen måste passa ändamålet. Även när det gäller professionella investerare är det oacceptabelt att dölja information i vad jag skulle kalla "laglig skräppost". Övervakarna

bör få all information de behöver, men man måste vara försiktig på de områden där informationen inte bör komma till allmänhetens kännedom.

Vi har slutligen kommit till de känsliga frågor som gäller värdepapperisering och kreditvärderingsinstitut. När det gäller värdepapperisering vet jag att kommissionsledamoten är positiv till tanken att vissa tillgångar får behållas, men det är helt klart endast ett möjligt verktyg, och jag skulle vilja uppmana honom att vara förberedd på att byta verktyg och att han inte ska stänga verktygslådan alltför snabbt. Beträffande kreditvärderingsinstitut måste saker och ting hanteras bättre, men jag varnar för att man river upp ett system med internationellt accepterade värderingar. Som sagt, vi måste vara försiktiga med dessa områden. Vi måste vara förnuftiga i stället för att straffa aktörerna.

Eoin Ryan, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta betänkande har verkligen kommit vid en mycket intressant tidpunkt då vi upplever en tid av ekonomiska omvälvningar utan motstycke, och den senaste tidens händelser har tyvärr gjort oss medvetna om att det finns en del brister, svagheter och missförhållanden inom många sektorer på finansmarknaden.

Det finns ingen sektor eller gruppering som har gått igenom krisen helskinnad eller oskadd. Att gå tillbaka till de gamla reglerna kommer inte på fråga. I Förenta staterna ser vi verkligen radikala förändringar inom den högre finansvärlden. Förändringar måste också göras här i EU, och även globalt.

I ett sådant spänt finansklimat kan det vara frestande att göra vissa finansiella aktörer eller organ till syndabockar. Den bristande förståelsen för hedgefonderna och hur de fungerar leder ofta till att de blir måltavlor när man letar efter syndabockar.

Vi måste dock komma ihåg att varken hedgefonderna eller private equity har gett upphov till den nuvarande finanskrisen och att de i stället ofta har gett välbehövliga injektioner av likvida medel till marknaden.

Vi bör också komma ihåg att krisen som började i USA orsakades av dåliga bankaffärer och att den europeiska banksektorn, även om den har drabbats hårt, tycks befinna sig i en bättre position för att hantera detta problem än vad bankerna i Förenta staterna gör.

Vi kan dock inte förneka att det finns problem och brister i strukturen och funktionen hos många investeringsformer, vilket inbegriper alternativa investeringar. Det räcker inte att lappa ihop det med en liten regel här och där. Det som behövs är verkliga reformer på global nivå.

Jag anser att betänkandet som utskottet för ekonomi och valutafrågor har lagt fram under ledning av Poul Nyrup Rasmussen återspeglar dessa tankar. Om vi vill ha sunda finansmarknader och konkurrenskraft på längre sikt varken får eller kan vi reglera bort konstruktiva risker. Trots betänkandets titel syftar inte texten till att nedvärdera hedgefonder och private equity, utan man tar i stället upp behovet av en allmän reform av marknaden och efterlyser ökad öppenhet och regleringar som grundas på vissa principer.

Jag välkomnar kommissionsledamotens kommentar här i kväll och jag hyser absolut inga tvivel om att han kommer att reagera på den situation som vi nu befinner oss i.

Finanssystemet är internationellt till sin natur och vi behöver internationell övervakning av dessa marknader på global nivå. För att säkra en global ekonomisk stabilitet måste vi arbeta tillsammans för att hitta det bästa sättet för att återställa finansinstitutionernas och marknadernas trovärdighet och förtroendet för dem bland världsmedborgarna, och även bland EU-medborgarna när det gäller deras pensionsfonder och sparade medel.

Pierre Jonckheer, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, ärade kommissionsledamöter och föredraganden! Jag anser att betänkandet som har antagits av utskottet för ekonomi och valutafrågor är bra och vi bör särskilt tacka Poul Nyrup Rasmussen för att han under så många månader har insisterat på att det behövs långtgående EU-åtgärder inom de områden som är föremål för kvällens debatt.

Min grupp har dock återigen lagt fram några ändringsförslag, som – vilket kan tyckas konstigt – inte utarbetades av oss, utan av Poul Nyrup Rasmussen själv. De är med andra ord viktiga förslag – särskilt förslaget om upprättande av ett övervakningsorgan på EU-nivå och ett europeiskt system för registrering och godkännande av företag som hanterar tillgångar och fonder (ändringsförslagen 6 och 7) och införande av en skuldsättningsgräns för kapitalinvesteringsfonder (ändringsförslag 9). Poul Nyrup Rasmussen lade fram dessa men kände sig tvungen att dra tillbaka dem, vilket på sätt och vis är förståeligt, för att försäkra sig om att få majoritet i parlamentet, dvs. en majoritet med PPE-gruppen och liberalerna.

Som jag ser det drogs dessa ändringsförslag - som innehåller frågor som togs upp i arbetsdokumentet och som vi anser är konstruktiva och värda att kämpa för - tillbaka på grund av att det här i parlamentet, liksom i rådet och säkert också i kommissionen, finns två skolor med olika synsätt. Den ena sidan menar att vi redan har tillräckligt många regler, både på nationell nivå och EU-nivå, och att olösta problem bäst kan hanteras genom självreglering på finansmarknaden. Den andra skolan, som Poul Nyrup Rasmussen tillhör (och han är inte alls ensam) har i åratal sagt att det nuvarande övervakningssystemet för finansmarknaden generellt sett är otillräckligt.

Skälet till att inga åtgärder har vidtagits, herr McCreevy, är enligt min åsikt inte att vi inte kunde förutsäga eller inte var medvetna om utvecklingen. Jag anser att ganska få officiella röster har hörts under årens lopp, särskilt när det gäller finansiell stabilitet, för att varna myndigheterna för de risker som vi har ställts inför.

Ni och Barrosokommissionen har i allmänhet tenderat att argumentera för en slappare hållning, och har ansett att de nuvarande arrangemangen är tillräckliga. Det parlamentet nu ber er om är inget annat än en ändrad inställning. Om ni lyckas ändra er inställning vet jag inte, men jag anser att det är nödvändigt.

Personligen skulle jag vilja betona tre punkter som andra talare redan har berört, men som särskilt miljövännerna framhåller. Vi vet att det klimat- och energipaket som måste antas kommer att vara beroende av en hållbar investeringsnivå med en relativt liten avkastning och blygsamma vinster för att tillhandahålla den finansiering vi behöver.

Finansiella instrument som exempelvis aktiefonder och hedgefonder är inte lämpliga och vi väntar på att bank- och finansorganen inom EU lägger fram några av de gamla förslagen igen. Jag tänker här på förslagen från Jacques Delors från början av 1990-talet och en återupplivad roll för Europeiska investeringsbanken, så att vi kan trygga långsiktiga investeringar med en rimlig avkastning.

Det kommer att bli svårt att stabilisera finanssystemet - och detta påpekas i Poul Nyrup Rasmussens betänkande - utan att beslutsamt angripa offshore-center och skatteparadis, och det är ytterligare ett område där Barrosokommissionen har misslyckats med att vidta åtgärder. Slutligen bör vi när det gäller företagsstyrning - vilket andra talare också har nämnt - titta betydligt närmare på investeringsfondernas policy för chefslöner och ersättningar. De är inte acceptabla och är ett hot mot ekonomin rent allmänt.

Konstantinos Droutsas, för GUE/NGL-gruppen. - (EL) Herr talman! Enligt vår åsikt är strängare bestämmelser fel väg att gå för att ta itu med kreditkrisen, vare sig det görs genom att orubbligt tillämpa den nuvarande gemenskapslagstiftningen eller genom att införa nya bestämmelser. Inget av dessa alternativ kan hindra den kapitalistiska ekonomins cykliska väg mot krisen som har orsakats av en överdriven ackumulering av kapital inom produktionen.

Kreditkrisen återspeglar också denna väg. De borgerliga ledarna har försökt att ta itu med problemet med överdriven ackumulering genom att uppmuntra till överdriven utlåning och stimulera allmänhetens investeringar i hedgefonder och private equity som sätt att finansiera företag. Ledarna lyckades inte avvärja avmattningen och recessionen genom sina beslut, utan var en bomb redo att explodera med oräkneliga konsekvenser för människors inkomster.

Samtidigt har man i EU-politiken påskyndat full avreglering av kapitalet i kreditsystemet enligt de kapitalistiska marknadsprinciperna. Hedgefonder och private equity är resultatet av denna väg mot avreglering.

Inga av de föreslagna insatserna för ökad öppenhet och strängare lagstiftning för flyttning av kapital inom kreditsektorn, dvs. för rörligheten, kan råda bot på de inkomsekvenser och motsägelser som skapas genom de kapitalistiska produktionsförhållandena.

På samma sätt kommer införandet av strängare utlåningsvillkor att leda till en minskning av konsumtionen och en mycket snabb ökning av krisen. Ingen kan ange en tydlig definition av eller allmänna egenskaper hos dessa system, förutom att de ger snabba vinster och i allt högre grad kontrollerar världsekonomin. De har skapats genom penningväldet, som har utnyttjat systemet med hjälp av specialiserade marknadsorganisationer.

Offren för denna politik är löntagarna som får se det välstånd de producerar samlas i händerna på några få kapitalister, hur deras sparade medel riskerar att försvinna och hur deras pensioner utsätts för risker.

Det är typiskt att hedgefonder och private equity även undantas från de skyldigheter som arbetsgivarna har gentemot arbetstagarna. Samma sak händer med pensionssystemen - både offentliga och privata. Arbetstagarnas pensionsrättigheter förvandlas till ett lätt byte för kapitalet genom att pensionsfonderna

deltar i allt större utsträckning i dessa investeringssystem med kapitalkrav, vilket i sin tur leder till att riskerna mångdubblas och arbetstagarnas rättigheter urholkas.

Under den senaste tiden har vi sett många exempel från Förenta staterna och Storbritannien på säkra kreditinstitut som på en och samma dag har fallit ihop som korthus och hundratusentals löntagare som har förlorat sina sparade medel och pensioner.

Den ekonomiska kris som nu plågar marknaderna kom inte som en blixst från klar himmel. Den förutspåddes i breda kretsar både när det gäller tidpunkten och omfattningen. Kanske de åtgärder som vidtas i dag också var planerade. Löntagarna som i det kapitalistiska utsugningssystemet finansierade kapitalisternas stora vinster genom sin arbetskraft och sina sparade medel uppmanas i dag i stabilitetens namn – i egenskap av skattebetalare – att också finansiera kapitalisternas förluster.

Löntagarna och de breda folklagren är inte övertygade om att de öppenhetsåtgärder som har meddelats kommer att fungera, och dessutom är det tveksamt om de är möjliga att genomföra eller om de är effektiva. De är inte övertygade, eftersom de uppmanas att återigen betala för att rädda kapitalisternas vinster och behålla utsugningssystemet. De förklarar att de inte tänker lyda eller underordna sig detta system eller center–höger- och center–vänster-allianserna som stöder och bevarar det. De kämpar mot orättvisa, ojämlikhet och utsugning av folket och för radikala förändringar mot ett system där makten ligger hos folket, ett system som kommer att tjäna löntagarnas intressen.

John Whittaker, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Innebär inte allt detta att EU i sina omfattande försök att reglera finansmarknaden helt enkelt har missat det väsentliga? Genom att så intensivt syssla med frågan om penningtvätt och skapandet av en svårförverkligad gemensam marknad för finansiella tjänster har EU arbetat för fel mål. Trots tidigare försäkringar från Jean-Claude Trichet och Joaquín Almunia m.fl., måste vi inse att det kommer att ske ytterligare finansiella krascher i Europeiska unionen och att de befintliga EU-ekonomierna kommer att påverkas av kreditkrisen.

Därför är det inte så stor idé att nu diskutera kapitalkrav och vad vi ska göra i framtiden för att förhindra att någonting liknande inträffar igen. Vi har ett problem, och det problemet gäller nu. Vi kan skylla på amerikanerna, vi kan skylla på hedgefonderna, vi kan skylla på investeringsbankerna, vi kan skylla på vem vi vill, men vad Charlie McCreevys kommission helst borde göra nu är att diskutera med de olika ländernas finansministrar hur bördorna ska fördelas mellan länderna när vi märker att vi måste rädda finansinstitut till ett belopp av hundratal miljoner, vilket nu sker i USA.

Hur ska vi kunna hjälpa Italien, Spanien, Grekland och Irland – Charlie McCreevys hemland – när den dåliga situationen där förvärras av krisen och när dessa länder, bundna som de är av euron, inte kan göra någonting för att hjälpa sig själva?

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om EU:s banker kan stå emot den nuvarande krisen relativt bra beror det helt enkelt på att bankinspektionen i EU – som visserligen är långt ifrån perfekt – åtminstone är seriös. Det pågående arbetet med kapitalkravsdirektivet och arbetsgruppen för finansiella tjänster (Solvens II) innebär en möjlighet att vidta nyttiga åtgärder för att förbättra den finansiella säkerheten. Det är självklart att en banks uppgift innebär att man tar risker, men dessa risker måste kontrolleras. Vad som är viktigt för bankerna är att hela tiden veta vilken säkerhet de har för en viss given risk. Vissa oreglerade finansiella aktörer har tappat denna enkla princip ur sikte, och i deras fall räcker det inte längre med självreglering. Derivatmarknaderna har blivit allt skummare, och de finansiella aktörerna har köpt och sålt med ett risktagande som inte kunde styras av de finansiella institut som nu är mest utsatta.

Återhämtningen efter denna kris är beroende av ett övervakningssystem som kan inspirera och återställa förtroendet. För närvarande ligger stora områden av finansverksamheten utom räckhåll för övervakningsmyndigheterna. Vem övervakade mäklarna av hypotekslån när de så frikostigt lånade ut pengar till hushåll som aldrig skulle kunna betala tillbaka? Vem övervakade de investeringsbanker som förvärrade krisen genom att omvandla den dåliga skulden till finansiella produkter för försäljning över hela världen? Det finns ett oreglerat område där också generösa kreditgivare, kreditvärderingsinstitut och hedgefonder bedriver sin verksamhet. Det är inte acceptabelt att EU periodvis måste bli lidande till följd av USA:s bristfälliga finansiella system.

När det gäller hedgefonder har Storbritanniens och USA:s finansiella ”polis” nyligen förbjudit spekulat i fallande nettovärden, och detta med all rätt! Alla investeringsfonder är inte skadliga och en del av dem är faktiskt nödvändiga, men vi kan inte tillåta att det fortsätter att finnas finansiella svarta hål. Översyner är

förvisso både värdefulla och viktiga, men vad vi behöver just nu är handling! Detta är huvudtemat i de två betänkanden som vi debatterar.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Fru talman! Trots att talaren före mig tillhör en annan politisk grupp håller jag fullständigt med honom: vi får inte överlåta finansmarknaderna till finansförvaltnarna. Det är som att låta mössen vakta osten. Självreglering och frivilliga uppförandekoder är inte till någon nytta. Som kommissionsledamot McCreevy sa tidigare är det som räddar EU:s finansiella marknader att det finns reglering, nationell reglering, eftersom vart och ett av våra länder har en reglering som fungerar och som förhindrar att den finansiella katastrofen på USA:s marknader sprider sig till EU.

Vilken läxa kan vi lära oss av detta? Att EU inte får kopiera Förenta staterna och den finansiella avreglering som har skett där. Om vårt mål är att skydda vår ekonomi och vårt ekonomiska och sociala system måste vi ha en reglering som omfattar hela EU, men vi får inte ersätta den nationella regleringen med övernationell avreglering som i Förenta staterna där systemet gör det möjligt för företagsledare att bli rika på bekostnad av fattiga investerare, pensionärer och människor som är beroende av detta kapital.

Därför anser jag att den lärdom vi bör dra är att vi inte ska reglera, utan göra motsatsen. Det innebär att vi behöver besluta om EU-regleringar i alla dessa avseenden. Detta är enligt min uppfattning själva kärnan i både Klaus-Heiner Lehnes och Poul Nyrup Rasmussens betänkanden: behovet att införa en reglering av EU:s finansmarknad.

Det talas mycket om EU-passet, om att ge ett pass till företag så att de kan röra sig fullkomligt fritt inom EU, men hur kan vi utfärda ett sådant pass om vi inte kan vara säkra på att dessa företag är underkastade detaljerad reglering i sina ursprungsländer? Att göra så skulle innebära att man banade väg för ännu en övernationell finansiell katastrof.

Regleringarna i Lehnebetänkandet innehåller en rad anvisningar och rekommendationer till exempel när det gäller fondförvaltares verksamhet. Vi måste veta hur dessa fonder förvaltas, och framför allt måste vi veta vilka vinster de gör till exempel genom köp och försäljning av aktier. Jag anser att detta är viktigt. Insynen måste kombineras med mycket strikt reglering med möjlighet att ingripa vid en lämplig tidpunkt utan att man väntar tills marknaden har brutit samman, vilket just nu är fallet i Förenta staterna, varigenom skattebetalarnas pengar används för att rätta till alla de fel som begåtts av personer som har missbrukat sin ställning.

Därför, herr kommissionsledamot, vädjar jag till er att utnyttja er ställning för att försöka åstadkomma ett verkligt gemenskapssystem för reglering av dessa sektorer så att vi inte hamnar i en situation med självreglering eller avreglering.

Olle Schmidt (ALDE). - Fru talman! Herr kommissionsledamot! Ett stort tack till herrarna Nyrup Rasmussen och Lehne för viktiga betänkanden. Så som många har påpekat så hade de ju inte kunnat presenteras vid en lämpligare tidpunkt.

Effekten av den amerikanska bolånemarknaden har det senaste året inneburit stora konsekvenser för hela den globala marknaden. Dåliga lån har paketerats i omgångar och skickats vidare. Kortsiktighet och svårigheten och komplexiteten i många av de nya marknadsinstrumenten har lett till en mer svåröverskådlig och snabbväxande marknad. Orimliga ersättningar till företagsledare har därtill allvarligt rubbat förtroendet – jag tror vi kan vara överens om detta. Världens finansinspektioner har heller inte kunnat förstärka sitt samarbete och sin kompetens i tillräckligt hög grad. Nya instrument har tillkommit, öppenhet och transparens har saknats. Utgångspunkten nu borde vara att alla aktörer på finansmarknaden ska behandlas lika, dvs. att införa strängare kapitalkrav och regleringar, också för hedgefonder och private equity.

Inom tillsynsfrågan har diskussionen rört behovet av nya myndigheter, där många – senast i dag såg jag Gordon Brown – har drivit på för en gemensam europeisk, ja, till och med en global finanstillsyn. Jag tycker att det finns anledning till eftertanke med tanke på hur olika marknaderna fortfarande är. Det visar ju den amerikanska utvecklingen. Däremot hänger marknaderna globalt ihop. Vårt utskott sa ju också att de existerande kommittéerna inom Europa för samarbete om finans-, bank- och försäkringsfrågor väsentligt ska förstärkas. Här kan mycket göras – också globalt. Att uppnå transparens och tydligare tillsyn är nödvändigt för att återskapa förtroendet för finansmarknaden. Jag tror att det också här råder fullständig samsyn.

Marknadsekonomi måste ha tydliga regler och spelregler. Som liberal har jag inte alls svårt att argumentera för tydligare regler och effektivare lagstiftning. Däremot ska vi akta oss för att införa lagar och regler som inte löser dagens problem och som inte tar hänsyn till vikten av en global finansmarknad. Att det finns global tillgång till kapital ger ökad växtkraft och skapar nya jobb, låt oss inte glömma det. Europa behöver en öppen och effektiv finansmarknad som också ger möjlighet till självreglering och självsanering.

Utmaningen är alltså att inte låsa våra system genom en överreglering så att vi varken kan hantera tillväxt eller nya kriser. I veckan drabbades finansvärlden av panik. Låt inte denna panik diktera lagstiftningen, i varje fall inte i detta hus.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den här debatten äger rum mot bakgrund av en omfattande finansmarknadskris som har orsakats av den ökande "finansialiseringen" av ekonomin, av oreglerad spekulation och av uppkomsten av en mängd olika finansiella instrument och produkter, vars enda mål är allt större spekulationsvinster. Detta är ännu en aspekt av kapitalismens kris. Vi insåg för ganska länge sedan att ännu en finansiell bubbla hade uppstått, inte bara i Förenta staterna utan även i Europeiska unionen. Krisen är också ett resultat av den nyliberala politik som har fått investerarna att söka allt större vinster, som har uppmuntrat bristen på transparens och som har skapat skatteparadis och gett dem möjlighet att skydda och tvätta kapital från den svarta ekonomin, från vinster som gjorts i krig, från trafficking och från droghandel.

De allmänna medel som inte var disponibla för socialpolitik, för kamp mot fattigdom och social utslagning och för att förhindra att miljontals människor, även barn, dör av svält och brist på grundläggande sjukvård – jag upprepar att dessa allmänna medel nu används för att undvika konkurser och stora förluster bland finansiella grupper. Vinsterna har hamnat i privat ägo hos en liten grupp investerare och administratörer med oanständigt höga löner, men de som kommer att drabbas av följderna är alltid desamma: arbetstagare som mister sina arbeten, folkets breda lager som måste betala högre räntor, även här i EU, särskilt i länder med svagare ekonomier. Ta till exempel Portugal där låga löner och ömkligt låga ålderspensioner är det normala och där fattigdomen och arbetslösheten är bland de högsta i EU. Eftersom hushållen har en av de högsta skuldkvoterna, omkring 120 procent av BNP, och eftersom mycket små, små och medelstora företag i hög grad är beroende av krediter upplever de nu ännu värre svårigheter på grund av de höjda räntorna, ett särskilt allvarligt problem i Portugal och andra länder med svagare ekonomier.

Vissa åtgärder måste därför vidtas omedelbart, och man måste börja med att avskaffa skatteparadis och sekretess, vilket är en förutsättning för transparens. Men av vad som har sagts här, särskilt av kommissionsledamot Charlie McCreevy, verkar det inte vara denna väg man kommer att gå, och detta är oacceptabelt. I denna kritiska situation måste också Europeiska centralbanken ge upp sitt oberoende för att möjliggöra en förändring av målen för den monetära och finansiella politiken, och det är nödvändigt att vidta långtgående åtgärder för att bekämpa spekulatören på aktiemarknaden. Prioriteten för den offentliga politiken måste vara att stödja skapandet av arbetstillfällen med rättigheter som bidrar till att öka produktionen och minska fattigdomen, varigenom man ökar arbetstagarnas och pensionärernas köpkraft och stöder offentliga tjänster av hög kvalitet.

Nils Lundgren (IND/DEM). - Fru talman! Den finansiella krisen kastar just nu ett skrämmande ljus över hedgefonder och private equity. Liksom över andra finansiella innovationer såsom *structure investment vehicles*, *conduit* och *money market funds*. De har alla uppfunnits just för att undgå de krav på kapitalteckning och transparens som vi ställer på banker. Man kan tjäna mycket pengar på att låna upp korta likvida medel, placera långt i illikvida tillgångar och sätta in minimalt med eget kapital, men det är en farlig verksamhet. Både likviditet och solvens kan som synes snabbt försvinna. Därför dessa stränga internationella regler för banker. Nu kollapsar det internationella systemet utanför banksektorn. Hedgefonder och private equity står på tur. De har mycket litet eget kapital, de är *highly leveraged*. Private equity innehåller enorma mängder med *leveraged buyouts*, LBO:s, som har genomförts nästan utan eget kapital. Ska vi då verkligen komma med dessa bleka reformförslag på området i detta historiska läge? Det tycker inte jag.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). - (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi har nu hört allt från dessa experter som har utarbetat betänkandet – Poul Nyrup Rasmussen, Klaus-Heiner Lehne och Kurt Joachim Lauk – tack så mycket. Det var ett utmärkt arbete som rönt stor uppskattning i utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Under de senaste tre åren, herr kommissionsledamot, har vi ständigt begärt att regler ska införas och att följande frågor ska besvaras: hur kan vi få större insyn i hedgefonderna, vem ger råd till kreditvärderingsinstituten osv. Nu kommer de från Irland och är därför experter på hästkapplöpning. När

hindren är höga kan det tänkas att hästarna skyggar. Enkelt uttryckt innebär det att skygga för ett hinder som inte längre finns! Nu måste vi fastställa regler och lägga fram förslag, och detta har ni faktiskt lovat. Vi måste visa att vi har lärt oss någonting av alla dessa kriser och att vi slår in på nya vägar. Ni har lagt fram detta förslag. Jag hoppas att vi i oktober kommer att få riktlinjerna av er.

För några dagar sedan deltog jag i en stor konferens nära Rom. Den första fråga som diskuterades där var naturligtvis bankerna. På torsdagen löd tidningsrubrikerna: Morgan Stanley inger hopp. På fredagen löd rubrikerna: Morgan Stanley söker skydd. Hur kan detta hända på en enda dag? Det brister i insynen och i en rad andra aspekter. Om även denna investeringsbank, efter Bear Stearns, Lehman Brothers och Merrill Lynch, går under i det kaos som råder på finansmarknaderna bör man skyndsamt vidta åtgärder för att rätta till situationen.

För en kort tid sedan var jag i Kina. Kineserna anser att deras förebild Förenta staterna har kollapsat. Tillsammans måste vi – EU, Kina och andra – försöka finna nya vägar. Jag hoppas att vi tillsammans ska vara starka nog att slå in på dessa nya vägar. Då kommer inte bara vinnarna utan även förlorarna att räddas tillsammans med oss.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru talman! Jag vet att kommissionsledamoten tycker om att spela på hästar, så han kommer att förlåta mig för att jag använder en idrottsmetafor när jag säger att han inte precis är någon favorit i dagens evenemang. Poul Nyrup Rasmussen verkar däremot vara ett mycket säkert kort. Därför tycker jag att det vore bra om ni övervägde att byta färg, herr kommissionsledamot. Det som Poul Nyrup Rasmussen just har skisserat och föreslagit för oss är precis vad Europeiska unionen behöver. Det är det rätta inte bara för unionen utan också för resten av världen – och de transatlantiska förbindelser som ligger er så varmt om hjärtat skulle stärkas av ett EU-initiativ som bygger på Poul Nyrup Rasmussens förslag.

Ni förefaller att ha kommit till fel debatt, herr kommissionsledamot. Ni gav oss en översikt över hur krisen började förra året, men de frågor som vi nu diskuterar är frågor som vi hade uppmärksammat långt innan krisen blev märkbar i augusti i fjol. Det är nämligen uppenbart att problemen redan hade börjat i detta skede och att finansvärlden var mogen för sammanbrott. Vi är inte några gamla stofiler som är ute efter att fördöma eller förbjuda alternativa fonder eller investeringsfonder. Vi inser helt enkelt att när vissa finansiella företag eller instrument fyller så strategiska funktioner på de internationella marknaderna och har uppnått en sådan nyckelposition måste de underkastas den allmänna principen om reglering. Detta är faktiskt vad de berörda aktörerna själva säger till oss. De säger: "Ja okej, vi kan gå med på reglering, men vi vill inte stigmatiseras och vi vill inte ha någon specialreglering."

Nåväl, detta är i sin ordning. Vi vill att de ska registreras, vi vill att de ska övervakas, vi vill att de ska avlönas enligt normala principer och vi vill att de ska vara tvungna att följa regler om transparens och kapitaltäckning. Detta är verkligheten. Dessa strukturer har nu en så viktig plats på finansmarknaderna att de inte kan fortsätta att vara undantagna från de allmänna reglerna. Men det är detta som ni, herr kommissionsledamot – en före detta irländsk finansminister – vägrar att inse. Detta är verkligheten! Ni säger till oss att hedgefonder och private equity "inte är orsaken till den nuvarande turbulensen" utan att det är den reglerade sektorn som bär skulden. Jag vill inte hålla en föreläsning i ekonomi, men vi vet mycket väl att bankerna ansåg sig kunna ta de risker de tog just på grund av den parallella förekomsten av hedgefonder och private equity som tillhandahöll finansiella produkter som påskyndade problemen i banksektorn.

När det gäller Poul Nyrup Rasmussens betänkande skulle jag vilja be er att kommentera det på ett konkret sätt, punkt för punkt. Betänkandet innehåller nämligen en rad lagstiftningsförslag som skulle kunna bidra till att förbättra er slutrapport över er ämbetsperiod när den nuvarande kommissionen avgår. Jag lyssnade på vad ni sa till oss, och ni talade om en "öppning" för att förbättra öppenheten. Vi håller naturligtvis med er, och vi förväntar oss att kommissionen utnyttjar denna möjlighet. Transparens är nyckeln till förtroende bland vanliga människor och bland aktörerna på finansmarknaderna. Det är uppenbart att det i dag inte finns någon transparens på områdena alternativa fonder och investeringsfonder. Men det är just det vi behöver.

Jag stöder självklart många av förslagen i Poul Nyrup Rasmussens betänkande, men jag skulle också vilja föra argumentationen lite längre. Om vi verkligen vill komma åt problemets kärna blir vi tvungna att granska det begrepp ni har beskrivit som "aktieägardemokrati". Vad menas med aktieägardemokrati om det är möjligt att på några minuter eller några dagar riskera så många människors arbeten? Här finns ett synnerligen verkligt problem som ni måste ta itu med, ett problem där vi förväntar oss effektiva förslag. Den värdepappershandel som finansieras genom lån innebär risker för arbetstillfällena i EU och strider mot Lissabonstrategin.

Min sista punkt gäller något som även tidigare talare har tagit upp, nämligen det problem som offshore-centrumen innebär. Ni, herr kommissionsledamot, är en ivrig förespråkare för den transatlantiska alliansen. Låt mig därför tala om för er att det på andra sidan Atlanten finns demokrater som i likhet med oss är beredda att arbeta för att skatteparadisen ska bekämpas på bred front. Vad är det för nytta med att kämpa hjältemodigt i Afghanistan eller Irak utan att gå till angrepp mot det onda där det faktiskt finns på finansmarknaderna – och offshore-centrumen är roten till det onda för finansverksamheten. Detta är ännu ett ämne där vi förväntar oss förslag från er.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). - (EN) Fru talman! En sådan krasch på finansmarknaderna har aldrig inträffat tidigare. Den främsta orsaken var den enorma ökningen av omsättningen och utvecklingen av ett nytt system för finansiella vinster vid sidan av det befintliga banksystemet, ett system utan transparens, effektiv utvärdering eller övervakning. Nya investeringar och finansiella instrument gav stora vinster men ledde också till ett växande hot, t.o.m. mot Internationella valutafonden.

Förslaget från Poul Nyrup Rasmussen och hans utskott när det gäller transparens och övervakning – särskilt av den orimligt stora skuldsättningen – är riktigt och absolut nödvändigt, men samtidigt måste vi inse att utskottet för rättsliga frågor framför en mycket farlig uppfattning när det kräver att man helt ska överlåta åt aktörerna på marknaden att bedöma vilken risknivå som är lämplig. Utskottet bortsåg från att det genomsnittliga värdepappersinstitutet förra året hade ett relationstal mellan upplåning och eget kapital på 27 mot 1, utan någon reglering eller övervakning.

Kostnaden för denna krasch kommer att bli oerhört hög. Kostnaden har till exempel för amerikanerna varit förfärlig, omkring 1 000 miljarder US-dollar. Den kommer också att få ytterligare en effekt: aktörerna på finansmarknaderna kanske inte lär sig att vara försiktigare eftersom de kommer att vänja sig vid att förlita sig på hjälp från skattebetalarna. Då måste vi välja: antingen att skydda de finansiella aktörernas nästan totala valfrihet i risktagandet eller att införa tydliga skyldigheter och begränsningar som effektivt förhindrar våldsamma chocker och garanterar en utveckling mot stabilisering av finansmarknaderna.

Kommissionsledamotens uppfattning inger ett visst hopp inför framtiden, men jag fruktar att kommissionens står inför en mycket svår uppgift som och kräver ett mycket större mod när det gäller att finna nya metoder och nya åtgärder.

Othmar Karas (PPE-DE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Inledningsvis vill jag säga att både Rasmussenbetänkandet och Lehnebetänkandet, den sociala dagordningen med de 19 punkter som vi debatterade förra gången samt rådets och parlamentets resolutioner om Georgien visar vad vi kan när vi anstränger oss, trots våra olika uppfattningar.

Jag säger detta eftersom jag är glad att man har bortsett från den socialdemokratiska valkampanjmaskinen, den ytliga populismen och ömsesidiga motanklagelser och att vi i morgon förhoppningsvis kommer att få se demokratisk parlamentarism, ansvarstagande för att nödvändiga åtgärder vidtas och en uppriktig och realistisk debatt. Jag säger även detta med tanke på att ordföranden för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, Martin Schulz, upprepade gånger i plenum har försökt att driva in en kil mellan grupperna om just dessa frågor. Bra eller dåligt, vänster eller höger eller statligt eller privat speglar inte dagens verklighet. Det härrör från en gammalmodig valretorik grundad på klasskillnader. Jag hoppades att vi hade övervunnit sådant i EU vid det här laget, och dagens debatt har tack och lov visat att så är fallet.

Förnuftet har segrat. Vi har besvarat både den finansiella turbulensen och medborgarnas frågor och kan därför ta ett realistiskt steg framåt. Vi befinner oss i en varaktig ekonomisk kris och vi måste därför agera. Vi kan inte bortse från dagordningen. Vi behöver mer EU, mer transparens, mer övervakning och mer reglering på EU-nivå och global nivå. Vi behöver riskbaserat eget kapital och vi måste se till att våra krav i betänkandena höras och genomförs av alla berörda aktörer.

Udo Bullmann (PSE). - (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Karras! Om jag har förstått Morgan Stanley rätt under de senaste dagarna så är de mer oroade för hedgefonder än för Martin Schulz strupgrepp.

Herr kommissionsledamot! Om det är något som jag har insett efter de senaste dagarnas debatter så är det att man i detta amerikanska företag, som har begått många misstag när det gäller att hantera finans- och fastighetskrisen, är överens om att vi inte längre kan tillåta enskilda aktörer att driva hela det finansiella systemet i sank genom att utnyttja dess flexibilitet och avsaknad av reglering. Hur länge till vill vi egentligen fortsätta att vänta på att inte bara krisdrabbade utan även välmående institutioner drabbas och att man i både hedgefonder och andra fonder kommer att ha vadslagning om deras värdeminskning för att kunna lägga beslag på dem till ett lägre pris?

Detta spelrum måste bort och därför är jag tveksam till att ni har åstadkommit tillräckligt här. Det är inte rätt tid för att bara beställa fler studier. Det är inte tid för att ytterligare övervaka de inblandade. Det är tid för att handla!

Förra veckan tittade jag på ett företag i min valkrets. Ett solitt företag som producerar de nya material som vi behöver. Det ligger i Hanau nära Frankfurt och arbetar med vakuumsältning. Innan en amerikansk investerare tog över var det under en lång tid ett solitt företag. Skulder från övertagandet påverkar både personalen och företaget. Sedan övertagandet har företaget försökt få bort kollektivavtalet och har tvingats tillbaka till det genom en bitter strejk. Kommer detta att hända i hela EU? Vill vi verkligen att EU:s ekonomi ska baseras på sådana konflikter eller kan vi återupprätta någon slags förståelse och fylla igen de kryphål som finns i EU-lagstiftningen?

Detta är vad som står på dagordningen. Under de senaste nio åren här i parlamentet har jag aldrig upplevt någon ekonomipolitisk debatt där vi på ett så enhälligt och samstämmigt sätt har uppmanat kommissionen att agera.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Mina damer och herrar! För sex år sedan inledde vi arbetet med en global anpassning av redovisningsregler och konkurrenskraft för bankväsendet i EU. Ingenstans i världen kan man hitta en motsvarande gränsöverskridande finansiell integrering som i EU. Ekonomiforskare har länge påpekat att EU är långt ifrån tillräckligt utrustat för att lösa de gränsöverskridande kriser som uppstår på grund av att beroendet mellan EU:s banker och deras förhållande till de globala finansmarknaderna ökar. Även om Europeiska centralbanken hittills har lyckats bibehålla ekonomisk stabilitet i euroområdet, klarar inte de uppdelade nationella regleringsorganen av att effektivt lösa den gränsöverskridande bankkris som vi fortfarande befinner oss i. Centraliserad kontroll är med andra ord mycket viktigt. Men i stället för att skapa ett finansiellt verktyg för all verksamhet borde vi noggrant definiera särskilda villkor för användning av ett EU-omfattande finansiellt verktyg. Statligt ingripande i investeringsbanker som AIG väcker också oro om att ett sådant precedensfall kommer att leda till ett oansvarigt handlande av bankerna i framtiden.

Jag är därför övertygad om att vi måste införa kontrollmekanismer för att förhindra att ledare för investerings- och hedgefonder gör dåliga analyser av både operativa risker och systemrisker. Exempelvis bör inte hedgefonder eller private equity kunna finansiera långsiktiga investeringar med kortsiktiga lån utan att fastställa ett minimum av aktiekapitalet, i enlighet med deras risknivå. Finansieringen av hypotek, inte bara i Förenta staterna utan även i Storbritannien och Spanien, kan tjäna som en varning till EU:s finansmarknader att de verkligen bör begrunda sitt handlande. Tyvärr är det lite för sent för denna välbehövliga eftertanke. Även om kommissionen skulle komma med bindande lagstiftning i morgon skulle den inte kunna genomföras i lugn och ro, utan under stormiga och förmodligen hysteriska förhållanden. I vilket fall som helst har vi också frågan om rådet skulle godta denna lagstiftning.

Kristian Vigenin (PSE). - (EN) Fru talman! Låt mig inledningsvis säga att det är sällan en EU-institution agerar innan ett problem uppstår, och inte efter. Det handlar om ett mycket stort problem vars verkliga följder kommer att bli märkbara först om ett par månader.

Tack vare föredraganden Poul Nyrup Rasmussens ansträngningar har frågan om hedgefonder och private equity flyttats från periferin till att bli en central fråga för ekonomiexperter och politiska strateger. Det var Europeiska socialdemokratiska partiet som tog upp frågan om behovet av bättre lagstiftning för hedgefonder och private equity. Det gjorde vi för att alla handlingsprogram i EU kräver långsiktig investering, vilket i sin tur kräver långsiktig finansiering. Vi gjorde det för att vårt huvudsakliga mål borde vara att säkra hållbar tillväxt, skapa arbetstillfällen och garantera förutsägbarhet och långsiktig planering för familjer och företag.

Jag uppmanar alla ledamöter att stödja betänkandet. Det har antagits av en stor majoritet i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Det kommer att bli ett stort steg framåt för parlamentet eftersom vi kommer att begära en rad lagstiftningsåtgärder från kommissionen i syfte att skapa transparens och ekonomisk stabilitet.

Det här är ingen lätt debatt. Det är sant att betänkandet inte alls är så långtgående som vi ville. Samtidigt kommer vi att uppnå mer än vad som verkade möjligt för ett par månader sedan. Den senaste tidens händelser på finansmarknaderna visar att vi har rätt.

Om ni, herr kommissionsledamot, beslutar er för att agera i förebyggande syfte och ta med mer än vad Europaparlamentet kräver i era lagstiftningsförslag, kommer vi inte att klandra er för det. Det är inte läge för att bråka om regleringsfrågan. För mycket reglering är inte bättre än för lite. Det är emellertid hög tid att agera, och det vet ni.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). – (PL) Fru talman! De senaste årens händelser, de senaste månadernas till och med, och de insatser som enskilda länder och områden har gjort visar på den ökade betydelsen av transparens, inte bara för enskilda företag utan även för den ekonomiska utvecklingen i vissa länder.

Ett hinder för direkt reglering av hedgefonder är deras globala natur och möjligheten att flytta verksamheten till ett annat land. På så vis undkommer de kontrollen av att de följer nationell lagstiftning. Detta är den största anledningen till att alla internationella institutioner som arbetar med hedgefonder försöker påverka fondverksamheten via sina förbindelser med organ som är underställda lagstiftning, särskilt banker.

Problemen med transparens i EU gäller i första hand konvergens och anpassning av medlemsstaternas lagstiftning. Följande åtgärder bör genomföras för att komma till rätta med insynsproblemen: Upprätta enhetliga normer både för företagsinformation vid introduktion av aktier på marknaden och för bolagsrätt och företagsstyrning i samband med frågan om utgivarnas kollektiva ansvar för den information som lämnas i företagsrapporter. Förstärka styrelsemedlemmarnas oberoende. Införa normer för att inrätta kommittéer inom styrelserna. Lämna ut information om styrelsemedlemmarnas ersättning och öka investerarskyddet.

Att införa enhetlig reglering och förbättra villkoren för hedgefondernas fungerande och distribution på EU-nivå kan inverka positivt på dessa fonders utveckling inom EU. Att enskilda medlemsstater inför normer för hedgefonder bidrar däremot inte till att skapa en enhetlig gemensam marknad. Genom att upprätta gemensamma och tydliga grundregler underlättar man betydligt för distributionen av fondprodukter.

Kommissionen uppmanades att granska ramprinciperna för produkter som saknar enhetlig reglering, som till exempel hedgefonder, för att skapa en alleuropeisk marknad. Enligt kommissionens uppfattning finns det emellertid inte några särskilda argument för att införa EU-reglering för hedgefonder. Inget kunde vara mer felaktigt! Jag stöder föredragandens uppmaning till kommissionen att lägga fram en lagstiftningslösning om transparens för hedgefonder och private equity.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera Poul Nyrup Rasmussen till arbetet med detta betänkande, som bygger på ingående analyser och stor kunskap om finansmarknaderna.

Båda dessa alternativa finansiella instrument som debatteras har ökat sin andel på den globala marknaden och bidrar till skapandet av nya arbetstillfällen.

Det viktigaste när det gäller den finanskris som vi med oro har bevittnat under den senaste tiden och som vi inte har lyckats bemästra är emellertid att garantera ekonomisk stabilitet.

Jag anser att det bästa sättet att öka den ekonomiska stabiliteten och samtidigt se till att det råder rättvis konkurrens mellan marknadsaktörerna är att öka tillsynen och öppenheten på rätt nivå, utan att skada den modell som baseras på innovativa marknadsstrategier.

Det finns faktiskt vissa normer över både nationell nivå och EU-nivå för finansmarknaden som direkt eller indirekt påverkar hedgefonder och private equity. Vi bör i vilket fall som helst sträva efter ett sammanhängande, icke-diskriminerande och konsekvent genomförande och tillämpande av dessa rättsnormer. Därför håller jag helt och fullt med Europaparlamentets rekommendationer till kommissionen att ytterligare arbeta med och lämna in förslag på lämplig lagstiftning.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill gratulera föredraganden Poul Nyrup Rasmussen och anser att rekommendationerna i bilagan till hans betänkande är särskilt viktiga. Hedgefonder och private equity-fonder garanterar det kapital som krävs för att kunna möta efterfrågan på långsiktig finansiering av investeringar samt innovativa och ofta riskfyllda projekt. Denna verksamhet är emellertid mindre reglerad än banksystemets verksamhet. Det krävs lämplig insyn för att finansmarknaderna ska vara stabila och åtgärder måste vidtas för att undvika en omätlig skuldsättning.

Under de senaste tio åren har pensionsfonder och försäkringsbolag tillhandahållit en tredjedel av det belopp som private equity-fonder har samlat in. Jag anser att det behövs ökad transparens, i synnerhet för pensionsfonder för att noga kunna utvärdera risken för olika investeringar. Jag vill påpeka att hedgefonder och private equity-fonder baseras på en tillväxtstrategi utformad för ett kortare tidsintervall än den form av investering som EU behöver.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Fru talman! Finanskrisen har visat att de olika finansiella aktörerna är sammanlänkade med varandra. Deras agerande har försvagat finansmarknaderna och den verkliga ekonomin, nämligen tillväxt och sysselsättning.

Av erfarenhet vet vi i Europa att öppna, konkurrenskraftiga och trovärdiga marknader inte är ett resultat av lyckliga omständigheter. Finansmarknadernas bräcklighet kräver politiskt agerande både på EU-nivå och på internationell nivå.

Det måste stå klart att innovation inte innebär att man imiterar gamla metoder för privatisering av vinster och förstatligande av förluster, och att diversifiering inte betyder att man överför kostnaderna för beslut som fattas av ett fåtal personer till hela samhället.

EU måste helt enkelt agera i den nuvarande krisen. Föredraganden Poul Nyrup Rasmussen har tagit initiativet och hans vision är förslaget att hedgefonder och private equity, vilka har tillgångar på över 4,5 procent av världens BNP, inte står utan ansvar gentemot samhället och måste underställas intelligent reglering och övervakning. Jag gratulerar honom och stöder hans betänkande. Jag stöder även Klaus-Heiner Lehnes betänkande om transparens.

Kostas Botopoulos (PSE). – (EL) Fru talman! Med tanke på den komplexa och tyvärr mycket aktuella fråga som vi debatterar vill jag koncentrera mig på en enda sak: Finns det både ett konservativt och ett socialistiskt svar på frågan? Finns det både en konservativ och en socialistisk väg ut ur krisen? Precis som några av oss här i dag har sagt, så skulle många svara nej på den frågan. Vi måste alla komma överens om sådana tekniska och ekonomiska frågor tillsammans.

Bortsett från att de som säger detta nästan alltid tillhör högersidan, vill jag säga att skiljelinjerna här är mycket tydliga, vilket även framgår av betänkandena. Vilket är vänstersidans synsätt? Att marknaden inte kan reglera allt på egen hand och att det krävs statlig reglering, något som ibland till och med innebär förbud. Varför glömmer vi Katiforisbetänkandet? Enligt det ska kreditvärderingsinstitut endast tillhandhålla värdering, all annan verksamhet ska förbjudas, och transparens är viktigt för medborgarna, inte för marknaderna. I samband med detta måste vi tänka på att det krävs en särskild slags tillsyn för pensionsfonderna.

För att undvika en kris är det slutligen mycket viktigt att statliga ingripanden sker i rätt tid och inte för sent, som i Förenta staterna – vilket deras medborgare nu måste betala priset för.

Manuel António dos Santos (PSE). – (PT) Fru talman! Jag håller helhjärtat med vad tidigare talare har sagt vid detta gyllene tillfälle skapat med hjälp av Poul Nyrup Rasmussens utmärkta betänkande. Det skulle dock ha varit ännu lägligare om det hade varit politiskt möjligt att lägga fram det för sex år sedan och det tror jag att Poul Nyrup Rasmussen håller med om. För sex år sedan försökte en del av oss att ta upp frågan om reglering av hedgefonder i Europaparlamentet, men en majoritet bestående av liberaler och medlemmar från PPE-gruppen förhindrade systematiskt den socialdemokratiska gruppen att införliva frågan i ett flertal debatter.

Vi befinner oss i en kris. En strukturell kris, som Joaquín Almunia säger. Det är en kris som ingen vet var den kommer att sluta och som vi inte kan blunda inför. Vi kan inte anta kommissionsledamot Charlie McCreevys ståndpunkt. Vi måste vara framåtriktade och överge den ekonomiska styrmodell som har reglerat både EU:s och övriga världens ekonomier under de senaste åren. Med tanke på Joaquín Almunias kommentar hoppas jag att kommissionen är beredd att göra detta. Det är vad Poul Nyrup Rasmussen föreslår i sitt betänkande och det är kommissionens plikt, jag upprepar plikt, att undersöka och noggrant följa det.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Fru talman! Många människor oroar sig för vad som kommer att hända med deras besparingar, något som inte nämnvärt tycks beröra kommissionsledamoten. Arbetstagarna har uppmanats att skaffa sig frivilliga tilläggs pensioner, vilka ska vara säkrare och effektivare än statliga pensioner. Nu har de sina pengar i dessa pensionsfonder men fonderna är inte längre säkra.

Den nuvarande händelseutvecklingen är ett nederlag för dem som tror på helt fria marknadskrafter och kommissionsledamoten tillhör dem som tror på den fria marknaden. Så långt som det är möjligt ska det inte finnas för mycket reglering, så han förra året här i kammaren och han säger det än i dag. Det är emellertid aldrig för sent för kommissionsledamoten att ändra sig. Vilka fler förebyggande åtgärder behövs egentligen enligt hans uppfattning? Följderna av att ha misslyckats med att agera i tid kommer vi att känna av under många år. Det är bättre att förekomma än förekommas.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag tror att kommissionsledamoten håller med mig om att den nya demonen tycks vara blankning. Jag skulle vilja be kommissionen att genomföra en undersökning i fallet med HBOS för att jämföra förekomsten av blankning med försäljningar gjorda av investerare med långsiktig inriktning - pensionsfonder, försäkringsbolag, privata investerare och fondansvariga - och ängsliga sparares

och andra bankers uttag av insatta medel. Jag föreslår att vi tar fram lite fakta innan vi drar ännu en förhastad, och kanske felaktig, slutsats.

I sitt betänkande, där vår grupp för övrigt har bidragit med mycket, har Poul Nyrup Rasmussen använt HBOS och Northern Rock som argument för ytterligare reglering. Men HBOS och Northern Rock var banker. De var inte hedgefonder och private equity, utan var underställda bankregleringen och därmed även de obligatoriska kapitalkraven. Är det inte ironiskt att krisen har uppstått och spridits i den del av finansbranschen som antas vara mest reglerad? Se upp, Sarbanes-Oxley!

Victor Boştinaru (PSE). - (RO) Ibland är vi, och i synnerhet vi politiker, fångade i en dogmatism som leder till katastrofala konsekvenser. För ett par år sedan skulle aldrig liberalismens anhängare, och särskilt inte nyliberalismens anhängare, ha trott att det som nyligen har hänt i Washington skulle kunna inträffa. De skulle ha tillbakavisat det med hänvisning till sin doktrin, men ändå inträffade det. Konsekvenser uppstår snabbt i dagens globaliserade värld, och de berör alla länder och alla ekonomier. Det som Poul Nyrup Rasmussen säger i sitt betänkande är att EU måste vidta åtgärder. Som ett resultat av omröstningen i Europaparlamentet är jag övertygad om att kommissionen kommer att uppmanas att ta sig an den här utmaningen, och att den kommer att göra detta. Det är en utmaning som inte bara påverkar livet för ett fåtal, utan för hela EU:s befolkning.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (EN) Fru talman! För en tid sedan hade vi en het debatt om investmentbanker. Nu har investmentbankerna lämnat marknaden och vi är nöjda med de nuvarande reglerna för banksektorn. Samma fråga är relevant för hedgefonder. I den rådande situationen är hedgefonder inte längre hållbara och jag anser att vi behöver samma regler för alla investeringsfonder i stället för särskilda regler för hedgefonder. Med dessa regler, herr Rasmussen, hindrar vi faktiskt omstruktureringen av finanssektorn och förlusterna kommer att bli större. Det betyder att ni i slutändan inte kommer att kunna skydda de vanliga människor som ni vill skydda.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! För att stödja sitt argument gjorde en av de föregående talarna ett påpekande om att folk inte ska förblindas av sin egen dogmatism, men jag är säker på att han inte avsåg att uttalandet skulle användas emot honom själv.

Det svåra i den här debatten är att försöka åstadkomma en välavvägd lösning på de problem vi har. Generellt sett anser jag att betänkandet har förbättrats avsevärt sedan Poul Nyrup Rasmussen presenterade de första idéerna, och att det är ett verkligt försök att på ett balanserat sätt ta itu med hela det här området. Men flera av dem som har bidragit till debatten i parlamentet vill ta itu med detta på ett obalanserat sätt, vilket inte återspeglar betänkandets innehåll.

En del personer, i synnerhet flera av dem som förespråkar den ena sidan av argumentet, ser det rådande finanskrisen och de uppenbara svårigheterna som en utmärkt chans att reglera bort allting. Den stora faran på ett nationellt plan, men särskilt på EU-nivå, är att man kommer att hantera detta på ett mycket obalanserat sätt.

Jag anser att John Purvis satte fingret på problemet då han påpekade att den enorma ironin med den här finanskrisen är att den hårdast reglerade sektorn, nämligen bankerna, har försatt både sig själva och oss andra i avsevärda svårigheter. Det var inte alls verksamhet med private equity eller hedgefonder som orsakade de här problemen. Många av dem gjorde faktiskt stora förluster på grund av händelser på andra områden.

Jag tar till mig det som John Purvis sa om att undersöka hur blankning, i jämförelse med långsiktig försäljning av långsiktiga investerare, bidrog till några av dessa institutioners fall. Jag misstänker att John Purvis redan vet svaret ungefär lika väl som jag, vilket är att det i de två fall han hänvisar till inte är den kortsiktiga försäljningen som kommer att visa sig vara problemet. I stället var det långsiktiga investerare som med rätta gjorde sig av med långsiktiga placeringar, eftersom de kände av att vissa institutioner inte hade en solid finansiell grund.

Hur som helst, så anser jag att Poul Nyrup Rasmussens och Klaus-Heiner Lehnes betänkanden som de har presenterats, är ett genuint försök att se på alla de här områdena på ett balanserat sätt. Det är jag beredd att göra. Under ett antal månader, nästan ett år nu, har jag signalerat att jag kommer att göra något gällande kreditvärderingsinstitutet. Så tidigt som i november, december förra året påbörjade jag processen genom att skriva till EVTK för att ställa ett antal frågor. Till sist nu i år fick jag rapporter från dem, och även från ESME och andra institutioner. När jag mottagit allt detta, kommer jag om ett par månader att lägga fram ett förslag i parlamentet och i rådet. Det hänvisas särskilt till kreditvärderingsinstitut i Rasmussenbetänkandet.

Jag har i mer än ett år gjort ansträngningar för att tillföra någon form av struktur till idén om ett tillsynskollegium, eller ett bättre regelsystem för gränsöverskridande finansiella institutioner.

Den som har följt den här debatten är fullt medveten om att det inte har funnits någon allmän överenskommelse mellan medlemsstaterna, eller ens något i närheten av en sådan. Betänkandet om förslaget, dvs. Solvens II-direktivet, med Peter Skinner som föredragande, behandlas just nu av utskottet för ekonomi och valutafrågor. De idéer som jag presenterade där om gränsöverskridande kontroll av försäkringsbolag och en avsevärd skärpning av kontrollen, har stött på ansevärt motstånd från ett flertal medlemsstater och ett flertal parlamentsledamöter, vilka påverkar tillsynsmyndigheternas åsikter, och åsikterna i de egna medlemsstaterna. Trots att parlamentet huvudsakligen förespråkar en förbättrad gränsöverskridande kontroll så återgår ledamöterna till att företräda sina nationella intressen när frågan dyker upp om vad jag bör göra för att skapa en mer sammanhängande strategi för gränsöverskridande kontroll.

Så låt oss visa lite ärlighet i den här debatten och i alla andra debatter.

När det gäller kapitalkravsdirektivet, vilket de som följer det här i ekonomiutskottet känner till, så lämnades ett antal områden kvar. Vi sa att vi skulle ta itu med dem i det ändrade kapitalkravsdirektivet på hösten 2008. Det är nu mer än ett år sedan, till och med arton månader sedan.

Till detta har vi således tillfogat andra avsnitt, till exempel gränsöverskridande tillsyn över finansiella grupper, eftersom vi till sist för ett par månader sedan fick en sammanfattning om detta från Ekofinrådet. Jag har signalerat vad jag avser att göra när det gäller "originate and distribute"-modellen. Det ligger i stort sett i linje med vad jag sa att jag ville göra för några månader sedan, och jag har lagt fram några förslag. Detta återspeglas i Poul Nyrup Rasmussens betänkande, vilket mer eller mindre är samma tankar som jag har i frågan. Men jag vill påpeka en sak för er innan frågan behandlas av det berörda utskottet. Om tidigare tendenser håller i sig kommer många parlamentsledamöter att företräda de egna medlemsstaternas ståndpunkter, vilka skiljer sig stort från de förslag som jag har lagt fram i det här avseendet.

Men vi vet inte hur resultatet blir innan vi ser det med egna ögon. Det är ingen mening med att ledamöterna först stöder Rasmussenbetänkandet i de här frågorna och sedan, när dessa frågor behandlas av parlamentet i form av förslag – förslag som jag kommer att lägga fram under de kommande månaderna, vilket jag sa att jag skulle göra för flera månader sedan – intar nationella ståndpunkter och företräder de egna bankernas och regeringarnas synpunkter. Det är inte särskilt lyckat.

Jag ber er än en gång att inta en någorlunda rationell och samstämmig hållning. Jag respekterar personer med konsekventa åsikter i den här frågan: de som säger att de inte tycker att det är en särskilt bra idé, och står för den åsikten här i parlamentet och även när frågan tas upp i utskottet.

De jag har svårt för är däremot dem först är positivt inställda till förändringar inom några av dessa områden generellt sett, men som sedan när det gäller enskilda förslag mer eller mindre återgår till att företräda den egna medlemsstatens eller de nationella institutionernas ståndpunkt.

Den här staden är troligen högkvarter för världens lobbyindustri. Under årens lopp har jag hört olika siffror om huruvida det finns fler lobbyister här än på Capitol Hill i Washington, men det skiljer i alla fall inte mycket.

Några av de förslag som jag lägger fram, vilket jag signalerade att jag skulle göra för en tid sedan, har nu offentliggjorts (det har genomförts samråd, dokumenten har funnits tillgängliga och alla känner till några av förslagen på de berörda områdena). När dessa förslag inom mycket kort läggs fram inför parlamentets ledamöter undrar jag därför om alla ledamöter som så starkt har förespråkat förbättringar mer generellt även kommer att stödja förbättringar när vi börjar diskutera detaljfrågorna.

Vi har noga noterat de punkter som lyfts fram i både Poul Nyrup Rasmussens och Klaus-Heiner Lehnes betänkanden. Som jag tidigare lovat så kommer vi att besvara dessa punkter mer detaljerat i enlighet med ramavtalet. Jag tror att det var för ett par månader sedan som Poul Nyrup Rasmussen frågade mig om vi skulle kunna svara vid årsslutet, och det jag lovade honom att vi skulle kunna.

Men som svar till den talare som sa att alla måste undvika att förblindas av sin egen dogmatism, så tror jag att han hänvisar till den andra sidan av argumentet. Jag uppmanar personerna på den sidan av kammaren att inte heller förblindas av sin egen dogmatism.

Poul Nyrup Rasmussen, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag tackar mina kolleger och även kommissionsledamöterna för debatten.

Innan jag för min del avrundar debatten om betänkandet, vill jag säga till min kollega John Purvis att det är sant att bankerna är reglerade, men produkterna som orsakade alla de problem vi nu står inför är inte reglerade, och det fanns ingen reglering för att lägga undan så mycket av vinsten från balansräkningen som man faktiskt gjorde. Så svaret är att vi behöver bättre reglering och att vi behöver reglering även för produkterna.

För att undvika missförstånd skulle jag vilja säga till Margarita Starkevičiūtė att jag inte talar om reglering av enheten utan om att reglera verksamheten. Vi vet att hedgefonder och private equity i verkligheten ofta ändrar sin juridiska sammansättning och att det finns många exempel på detta. Investmentbankerna har själva bedrivit verksamhet med private equity-fonder. Det är alltså verksamheterna vi måste ändra på, och det är det viktigaste i det här betänkandet.

Jag vill betona en grundläggande sak för kommissionsledamot Charlie McCreevy, som varken har med dogmatism eller något annat att göra, och det är att vi i den första punkten i vårt betänkande understryker att regleringen måste gälla alla finansiella aktörer. Det grundläggande syftet med det här betänkandet är att vi, för första gången i EU:s lagstiftande historia, vill ha en gemensam och heltäckande reglering baserad på tanken om lika villkor där ingen stängs ute, men som med en unik reglering omfattar alla finansiella aktörer. I betänkandet står uttryckligen "inklusive hedgefonder och private equity". Sedan säger ni till mig och resten av parlamentet att ni håller med oss, men inte när det gäller hedgefonder och private equity. Vad är det vi talar om här? Under tre år har jag diskuterat huruvida private equity eller hedgefonder ska omfattas av reglering eller inte. Före finanskrisen sa ni att det inte var nödvändigt: de är bättre på att reglera än någon regering, så låt dem göra arbetet. Nu säger ni att de inte är medskyldiga till finanskrisen, och att vi inte ska ingripa för att reglera hedgefonder och private equity.

Herr kommissionsledamot! Ni talade om lobbyism här i Europaparlamentet. Jag kan intyga att många företrädare för hedgefonder, lobbyorganisationer och private equity-fonder är här varje dag, varje natt, hela tiden. Men jag anser att parlamentet nu måste insistera på att kommissionen, som är ni, lägger fram ett förslag om en heltäckande reglering före årsslutet. I första punkten i vårt betänkande förklarar vi att vi avser alla finansiella aktörer.

(Applåder)

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Så stor är insynen i fonderna att välutrustade kreditvärderingsinstitut, ännu mer välutrustade bankledningar och något sämre utrustade tillsynsmyndigheter inte längre vet vad som pågår. Så transparenta är saker och ting! Det är en självklarhet att vi behöver agera i frågan och det behöver ingen ytterligare motivering.

Herr kommissionsledamot, ni tog upp frågan om effekten av blankning. Det handlar inte om huruvida de som ägnar sig åt blankning blir förlorarna. Poängen är vad de har satt i rörelse och den skada detta kan ha orsakat. Det handlar om hur deras handlande påverkar andra. Det är just därför som reglerare i ett flertal länder har reagerat.

Som flera ledamöter har påpekat, det handlar om vanliga människor, om pensionärer och skattebetalare. Jag måste än en gång betona att vi nationaliserar förluster och det kan inte vara rätt.

Mitt betänkande innehåller liksom Poul Nyrup Rasmussens ett flertal mycket specifika förslag. I mitt fall handlar de främst om bolagsrätt, och det är relativt enkelt att utarbeta och genomföra förslag kring dessa frågor. Det enda som egentligen behöver göras är att komplettera de redan existerande reglerna. Men det handlar inte alls om diskriminering av olika hedgefonder.

Vi har nu en situation i EU, och det är ingen som påstår något annat, där dessa alternativa finansiella instrument regleras av nationell lag. Men på vissa håll regleras de på mycket olika sätt. Det vore därför logiskt att införliva dem alla i en europeisk finansmarknad och reglera dem enhetligt. Nu när vi redan har diskuterat frågan i tre år, och redan har expertutlåtanden från när kommissionen behandlade frågan och vi höll utskottsutfrågningar, anser jag att det vore meningslöst och ett slöseri med tid att efterfråga fler expertrapporter. Det finns ett verkligt behov av att vidta ordentliga, praktiska åtgärder. Situationen kräver att vi agerar.

Låt mig också göra en kommentar om statlig finansiering. Jag är helt överens med er. Vi behöver statlig finansiering, och på längre sikt kommer vi också att behöva statliga medel från länder utanför EU. Annars kommer det troligen i det långa loppet att bli omöjligt att finansiera kostnaderna för EU:s infrastruktur. I den frågan har ni säkert också stöd från utskottet för rättsliga frågor, även om det inte är direkt kopplat till det vi diskuterar i dag. Vi har alltid stått bakom de initiativ som kommissionen har tagit på det här området, och det kommer vi att fortsätta göra.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum i morgon.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Det råder ingen tvekan om att bristen på transparens gällande hedgefonder och private equity har förorsakat den rådande ekonomiska krisen. Detta är en av flera faktorer som har lett till att det är omöjligt att göra en exakt analys av skuld- och lånebalansen hos många finansiella institutioner. Dessa finansinstitutioner har ödelagt ekonomier och gjort aggressiva uppköp i årtal, utan hänsyn till ekonomiska konsekvenser på lång och på något kortare sikt, och även utan hänsyn till de sociala konsekvenserna av deras verksamhet. Lockade av möjligheten till kortsiktiga vinster, orkestrerade de kollaps och försäljning av hela företag, splittrade nationella ekonomier och lekte med valutamarknader, utan minsta hänsyn till transparens och regler. Det är tydligt att dessa fonder måste regleras och att en lämplig nivå av transparens måste införas. Det är nödvändigt inte bara för stabilitet, välstånd och välfungerande finansmarknader, utan även för att minska den risk som hotar unga finansmarknader som befinner sig i ett tidigt stadium och därför saknar stabilitet, till exempel i utvecklingsländer. Krisen har visat hur farliga konsekvenserna av laissez-faire är, och hur viktigt det är att se till att det råder insyn i den finansiella verksamheten i framtiden.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (RO) Jag vill berömma föredraganden för att han ihärdigt fullföljt en fråga trots hårt motstånd från olika intressen. Den djupnande finanskrisen har strukturella orsaker som är kopplade till en enorm överexpansion av finansiella transaktioner under det senaste årtiondet. Dessa har varit grundade på en felaktig värdepapperisering, vårdslöst risktagande, oäktsamhet och dåliga kunskaper om systemrisker. Problemet med hedgefonder i synnerhet, är att de bidrar till ökade systemrisker. Påståendet att det är investerarnas pengar som står på spel är bara en liten del av sanningen. En mycket hög skuldsättningsgrad och fokus på kortsiktig vinst ökar överskridandet. Ännu värre, den spekulativa naturen av sådana operationer ger upphov till instabilitet som i sin tur kan skada den finansiella stabiliteten, vilket den rådande krisen tydligt visar. Det är en god idé att inkludera hedgefonder (och private equity-fonder) i de finansiella enheter som ska regleras. Skuldsättningsgraden får inte vara obegränsad. Likaså borde hedgefonderna förse reglerings- och tillsynsmyndigheterna med all information rörande sina transaktioner.

20. Överläggningarna i utskottet för framställningar år 2007 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av David Hammerstein, för utskottet för framställningar, om överläggningarna i utskottet för framställningar under 2007 (2008/2028(INI)) (A6-0336/2008).

David Hammerstein, föredragande. – (ES) Fru talman! Jag vill tacka alla ledamöter i utskottet för framställningar, framför allt skuggföredraganden och vår ordförande Marcin Libicki, för deras samarbete och dagliga arbete med framställningarna.

Vi behöver mer än någonsin framställningar från medborgarna, så att vi kan föra EU närmare medborgarna och deras problem i vardagen. Vi behöver mer än någonsin framställningar från medborgarna, så att vi kan se till att gemenskapsrätten följs och genomförs.

Vi behöver framställningar från medborgarna för att tydligt kunna visa vad EU står för, för att kunna bevisa att EU inte är någon diffus institution utan något som påverkar alla människors vardag och för att kunna föra en dialog med tusentals medborgare.

Det går bra för oss. År 2007 fick utskottet för framställningar in 50 procent fler ärenden än år 2006. Den framgången återspeglar vårt arbete. Det är en framgång som gynnar EU-institutionerna i allmänhet.

Det land som har ingett det största antalet framställningar till utskottet är mitt land Spanien. En tredjedel av alla framställningar som rör miljön i EU kommer från Spanien. Detta visar vilket förtroende människor i Spanien har för EU-institutionerna och det visar även vilket arbete vi har lagt ner i Spanien. Även antalet ärenden från nya EU-medlemsstater som Rumänien och Polen ökar.

Men vårt utskotts framgångar – det ökade antalet framställningar – ger även upphov till flera administrativa och politiska problem. Utskottet saknar resurser. Antalet ärenden ökar kontinuerligt, men antalet anställda på sekretariatet ökar inte och det gör inte eller det antal personer i kommissionen som behandlar framställningarna.

Institutionerna måste bemöta medborgarnas oro på ett taktfullt sätt. Vi behöver tillräckliga resurser för att kunna behandla framställningarna snabbt och ändamålsenligt. Ibland pågår framställningsprocessen i flera år. Om framställningarna inte behandlas i tid förlorar de sin giltighet och EU-institutionerna förlorar då helt sin förmåga att agera.

Ibland behandlar inte kommissionen framställningarna med den rättsliga och administrativa omsorg som krävs. Visst finns det framställningar som irriterar makthavarna. Visst finns det framställningar som irriterar myndigheterna. Visst finns det framställningar som är obekväma, eftersom de lockar hundratals eller tusentals personer till Europaparlamentet. Men det är just på detta sätt som EU blir starkare.

Förra året gjorde vi sex studiebesök till Tyskland, Spanien, Irland, Polen, Frankrike och Cypern. Vart och ett av dessa besök resulterade i en rapport. Vi lade särskild vikt vid framställningar som återspeglar medborgarnas oro för miljön och miljöskydd och framställningar om direktiv som rör vatten, äganderätt och minoriteters rättigheter.

På många områden har vi förbättrat samarbetet med kommissionen, Europeiska ombudsmannen och institutioner som Solvit för att påskynda våra svar på framställningarna.

Framställningar kräver ofta förlikning utanför domstol, inte en lösning som helt enkelt består i att dra ärendet inför EU:s domstolar.

Ett av de viktigaste ärendena de senaste åren – år 2007 och tidigare – var framställningen om Via Baltica, en vägkorridor genom ett område som är skyddat enligt gemenskapsrätten. Kommissionen och EG-domstolen har redan agerat föredömligt för att förebygga oåterkalleliga skador på miljön.

Andra mycket viktiga ärenden (och här vill jag tacka kommissionsledamot Charlie McCreevy som är här i dag) var Valentias stadsutvecklingslag, där Charlie McCreevy och hans grupp agerade effektivt för att se till att direktivet om offentlig upphandling följs. Andra ärenden var Equitable Life, Loiret i Frankrike, skyddet av vattenkvaliteten i Frankrike och den känsliga frågan om vårdnadsrätt i Tyskland.

Vi har för närvarande ett antal framställningar, t.ex. framställningen om att Europaparlamentet endast bör ha ett säte, som har fått stöd av 1,5 miljoner medborgare. Vi kräver att få rätt att behandla denna framställning, men parlamentets presidium har inte beviljat oss detta.

Slutligen har vi lagt fram några förslag om att bland annat få ändra namnet på utskottet för framställningar. Vi föreslår "utskottet för medborgarnas framställningar" för att klargöra utskottets viktiga funktion och vilken roll EU-medborgarna spelar för utskottet. I samma syfte vill vi att parlamentet ska vara öppet på alla sätt på Internet och begär att parlamentets webbsystem ska vara kompatibla. De nuvarande webbsystemen utesluter tusentals eller miljontals EU-medborgare som inte har den programvara som krävs för att få tillträde till den webbplats som sänder mitt anförande här i parlamentet just nu.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag deltar i den här debatten för min kollega Margot Wallströms räkning.

Det arbete som genomförs av utskottet för framställningar ger oss en fascinerande inblick i medborgarnas oro och missnöje när det gäller EU-frågor. Det sträcker sig över många politiska områden och till de mest frekventa hör markanvändning och miljöfrågor. Framställningarna kommer från så gott som alla medlemsstater och omfattar ett brett tvärsnitt av det civila samhället – allt från enskilda medborgare till multinationella icke-statliga organisationer. Jag anser att er föredragande har rätt när han betonar hur viktigt ert arbete är med de tusentals eller fler framställningar ni får in varje år.

Jag skulle vilja ta upp två aspekter i betänkandet och resolutionen. Den första är den senaste utvecklingen av utskottets studiebesök på platser för klagomål som kan få ett stort mediegenomslag och som utan tvekan gör ert arbete synligare. Utöver press och medietäckning utarbetades även mycket informativa rapporter till följd av dessa uppdrag som även håller hög kvalitet såvitt jag förstår. Jag anser att detta är viktiga bevis för er verksamhet och att de förtjänar stor publicitet. Ni lägger ner mycket tid och stora resurser på det, men jag är säker på att det kommer att betala sig.

Den andra aspekten jag vill ta upp handlar mer om framtiden. Jag vill återigen försäkra er om att vi har för avsikt att skapa ett så bra samarbete som möjligt mellan kommissionen och parlamentet. Detta samarbete

stärks ömsesidigt. Ett samarbete ger bättre informationsutbyte och det ger överlag bättre service för våra medborgare. Den ökade arbetsbelastningen i behandlingen av framställningarna på senare tid som beskrivs i betänkandet gör behovet av ett effektivt samarbete mellan institutionerna ännu viktigare. Jag vill att ni ska veta att vi kommer att göra vårt bästa för att det ska fungera.

Simon Busuttil, för PPE-DE-gruppen. – (MT) Tack, herr talman. Jag vill inleda med att gratulera föredraganden David Hammerstein till det betänkande han har utarbetat och för den insats han har gjort. Eurobarometers senaste opinionsundersökning på EU-nivå visar att Europaparlamentet är den institution som EU-medborgarna har störst förtroende för: 52 procent av européerna har förtroende för Europaparlamentet, vilket är en högre procentandel än dem som har förtroende för kommissionen (47 procent) och högre än dem som har förtroende för sina nationella parlament (34 procent) och även högre än dem som har förtroende för sina nationella regeringar (endast 32 procent av EU-medborgarna). Jag anser att vi bör stärka detta förtroende för Europaparlamentet. Europaparlamentet är alltså den institution som EU-medborgarna har störst förtroende för. Det tror jag beror på att ledamöterna i parlamentet väljs direkt av folket. Det beror även på att medborgarna har rätt enligt fördraget att framföra sina klagomål genom att inge en framställning för behandling i parlamentet. Det är det arbete som utförs av utskottet för framställningar. Det är därför ett mycket viktigt utskott, eftersom det ger folket en röst och det är det av parlamentets tjugo utskott som finns närmast folket. Vad kan vi göra för att förbättra situationen? Jag anser att vi bör öka medvetenheten om utskottet och medborgarnas möjlighet att lämna in framställningar. Jag håller inte med föredraganden om att utskottet är tillräckligt känt bland allmänheten. Jag anser att 1 500 framställningar är för lite när man tänker på att vi företräder en världsdelen med en halv miljard invånare. Det är viktigt att vi ökar medvetenheten och medborgarnas möjlighet att framföra klagomål genom att inge framställningar. Vi måste förenkla metoderna så att det blir lättare för medborgarna att framföra klagomål. I det här betänkandet ber vi därför Europaparlamentets generalsekreterare att förhandla med kommissionen om att förenkla framställningsförfarandet. Vi vill även ha ökad effektivitet, eftersom vi anser att det uppstår många dröjsmål i handläggningen av klagomålen. Det tar tre månader för oss att registrera medborgarnas framställningar eller klagomål och det är milt sagt oacceptabelt lång tid. Slutligen vill vi ha effektivare rättsmedel. Vi vill ha ett närmare samarbete innan de rättsliga åtgärderna inleds och vi vill att det ska finnas nationella företrädare närvarande när våra medborgares klagomål behandlas. Tack så mycket.

Victor Boștinăru, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden till det utmärkta arbete han har utfört och hans konkreta förslag. Texten vi har i dag återspeglar behovet av att betänkandet blir mer än en enkel uppräkningslista av utskottets huvudsakliga verksamhet under 2007.

Det gläder mig att de punkter vi framhöll finns med i betänkandet. Framställningar handlar om att dra fram felaktig tillämpning av gemenskapsrätten eller underlåtenhet att tillämpa den i ljuset. Framställningar handlar om att garantera de rättigheter som EU ger sina medborgare. Men jag är rädd för att detta unika institutionella instrument inte alltid är effektivt eller åtminstone inte så effektivt som det kan eller skulle kunna vara. Som föredragande har David Hammerstein med rätta framhållit en del brister och ofullständigheter, och dessa måste vi åtgärda.

För det första står det klart att antalet framställningar som inkommer till utskottet ökar konstant. Framställarna möts ibland av enorma dröjsmål innan de får svar eller ser resultatet av förfarandet. Instrumenten för att utöva påtryckningar på medlemsstaterna är inte alltid tillfredsställande. Jag undrar vad vi kan göra för att bli effektivare. Hur kan vi garantera både effektivitet och ett snabbt svar? Vi behöver bättre regler och skärpta tidsramar. Vi måste förbättra utskottets egna oberoende forskningsresurser. För att kunna göra det behöver vi fler resurser och rättslig expertis till sekretariatet. Antalet framställare ökar stadigt. Detta är det europeiska folkets röst och den måste vi ta hänsyn till.

För det andra är de institutionaliserade kommunikationskanalerna med nationella myndigheter otillräckliga. Antalet otillåtliga framställningar är stort. Vi måste skapa fler samordningsstrukturer med relevanta myndigheter på nationell parlaments- och regeringsnivå.

Jag vill än en gång gratulera föredraganden till hans arbete och tacka honom och kollegerna från andra grupper för deras värdefulla samarbete. Framställningar handlar om medborgare som kämpar för sina rättigheter, sina europeiska rättigheter. Vi måste finnas här och försvara dem. Det är utskottets institutionella uppgift och skyldighet. Det är vi skyldiga våra europeiska landsmän och jag är säker på att ni håller med mig om att det är dags för oss att visa att vi är skyldiga att infria deras förväntningar.

Herr kommissionsledamot, detta utskott handlar inte bara om synlighet och om att bli effektivare i de europeiska mediernas ögon. Jag vill här hänvisa – även om det inte handlar om 2007 års betänkande – till

det mycket framgångsrika sätt på vilket utskottet för framställningar och kommissionsledamot László Kovács har arbetat tillsammans för att försvara EU-medborgarnas rättigheter i mitt land Rumänien. Det vill jag tacka honom för.

Talmannen. – Tack så mycket. Vi har tyvärr inte mer tid nu.

Marian Harkin, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först vill jag tacka föredraganden David Hammerstein för hans mycket utförliga och omfattande betänkande.

Det var mycket intressant att läsa i betänkandet att andra utskott ansvarar för rättslig verksamhet, medan utskottet för framställningar nu har visat att dess uppgift och funktion också är viktiga. Jag håller verkligen helt med om den uppfattningen och jag blir allt mer övertygad om det för varje utskottsmöte jag deltar i.

Vår främsta uppgift i parlamentet är att stifta lagar. Men för att kunna stifta bra lagar måste vi vara medvetna om vilka effekter lagstiftningen får så att vi kan förbättra vårt arbete i parlamentet.

Jag anser att målsättningen med den lagstiftning som parlamentet medverkar till att utforma bör vara att förbättra medborgarnas livskvalitet, men i utskottet för framställningar ser vi att så inte alltid är fallet. Sådana situationer uppstår ofta när lagstiftningen inte genomförs alls eller genomförs ofullständigt eller på grund av särskilda omständigheter eller situationer som lagstiftningen inte kan påverka. Jag anser att det är en nyttig läxa för oss alla och att vi bör lyssna och svara.

För mig handlar dock betänkandet huvudsakligen om hur utskottet svarar medborgarna och jag har sagt tidigare att för att kunna svara effektivt måste vi sätta oss in i framställarnas situation. De vänder sig till en stor institution, de saknar ofta juridisk eller politisk bakgrund, de avfärdas av byråkratin och är förmodligen mycket frustrerade över den situation de befinner sig i. För många framställare är vi den sista utvägen och det är helt avgörande att vi svarar på ett effektivt sätt.

Vi måste enligt min uppfattning börja med att förse medborgarna med tydlig och begriplig information. Som parlamentsledamöter är vi inte alltid bäst på att avgöra vad som är tydligt och begripligt. Vi borde låta medborgarpaneler testa den information vi tillhandahåller, de webbplatser vi utvecklar och de broschyrer vi trycker.

Vi måste vara mycket försiktiga så att vi inte lovar mer än vi kan hålla, annars blir medborgarna helt frustrerade och skyller allt på byråkratin i Bryssel.

När jag använder ordet "lova" menar jag att vi måste förstå att medborgarna inte känner till de nationella myndigheternas förhållningspolitik och att de inte vet hur systemet fungerar. Det är vår skyldighet att berätta för dem hur det fungerar. Visserligen kan och bör vi försöka skapa förändring och med detta betänkande gör vi det i hög grad, men vi kan inte tillåta att medborgarna kommer i kläm.

När medborgarna får bra, exakt information och blir medvetna om sina möjligheter att agera, då kan vi ge dem den service de behöver. I betänkandet beskriver vi i detalj vad som krävs: tillräckliga resurser så att sekretariatet kan svara i rätt tid, ökat engagemang från rådet och medlemsstaterna och största möjliga samarbete med ombudsmannen och Solvit.

Men utöver detta visar betänkandet även tydligt att systemets svaga sidor måste utredas ytterligare. Som till exempel när framställare inte kan få rättmätig ersättning och när medlemsstaterna förhalar processen för att undvika överensstämmelse ända tills de hotas av böter och fortsätter att undvika ansvar för tidigare avsiktliga brott.

Vi har som lagstiftare tillsammans med kommissionen helt klart ett ansvar för att agera i sådana situationer.

Marcin Libicki, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Först och främst vill jag tacka föredraganden David Hammerstein. Jag är mycket glad över att David Hammerstein har utarbetat det här betänkandet. Han är en av de mest engagerade och framstående ledamöterna i utskottet för framställningar. Det har varit ett stort nöje för mig att få arbeta med honom de senaste fyra åren. Jag vill även tacka de övriga ledamöterna i utskottet för framställningar och alla som har och ska tala i den här frågan samt utskottets sekretariat som gör en stor insats. Som man kan läsa i David Hammersteins betänkande har antalet framställningar ökat enormt. Det arbetet har vilat på sekretariatet.

Utskottet för framställningar är ett mycket speciellt utskott eftersom det, som har nämnts tidigare, inte arbetar med lagstiftning på samma sätt som övriga utskott. I stället arbetar det främst för att skapa kommunikation mellan EU:s institutioner, särskilt Europaparlamentet, och våra medborgare. Precis som

Simon Busuttil påminde oss om, är förtroendet för Europaparlamentet enormt stort, och det beror bland annat på arbetet i utskottet. De 1 500 framställningarna representerar inte bara 1 500 människor. Bakom framställningarna står ofta hundratals eller tusentals personer. Jag skulle vilja påminna er om att framställningen om att parlamentet enbart bör ha ett säte skrevs under av över en miljon personer. Frågan om hänvisningar till Gud och kristendomen i fördraget, stöddes av över en miljon människor, 700 000 personer stod bakom framställningen om radiostationen Radio COPE i Barcelona. Framställningarna om markanvändningsplaner i Spanien samt Equitable Life och Lloyds fick tiotusentals underskrifter. Miljontals EU-medborgare vet att utskottet för framställningar är en del av Europaparlamentet och de vet att detta mycket ofta är deras sista möjlighet att få upprättelse. Men jag hinner tyvärr inte tala mer om detta. Jag skulle än en gång vilja tacka alla som har deltagit i det utmärkta arbetet i utskottet för framställningar.

Jag vill även framhålla att talmanskonferensen avvisade rapporten från Europeiska ombudsmannen om felaktig förvaltning i Europeiska byrån för bedrägeribekämpning. Det är synd och skam!

Talmanskonferensen avvisade även en rapport om de tyska barn- och ungdomsmyndigheternas diskriminering av barn från splittrade familjer i EU, den så kallade Jugendamt-rapporten. Den handlade om diskriminering av barn från splittrade familjer, där den ena maken är tysk och den andra har en annan nationalitet. Jag är mycket bedrövad över att talmanskonferensen inte hjälpte EU-medborgarna att få hjälp från Europaparlamentet.

Talmannen. – Herr ordförande, jag hoppas att ni ser detta som ett blygsamt uppskattningsbevis för ert utmärkta arbete. Vi fortsätter nu med debatten.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! När jag nu yttrar mig, gör jag det som en person som inte är utskottsledamot. Genom framställningar kan EU:s invånare göra sina röster hörda utan omvägar. Jag anser att detta är mycket lämpligt och angeläget i en tid då misstron mot EU ökar i många medlemsstater.

Framställningarna som sådana tas på allvar. De märks, vilket framgår av att antalet framställningar ökar. Vi anser att det därför är av största vikt att samtliga förhållanden som påtalas i dessa framställningar på lämpligt sätt följs upp, så att allmänhetens förtroende för Europaparlamentets organ bibehålls. Detta behöver vi vara vaksamma på.

Jag vill ta upp tre exempel. För det första framställningen om att Europaparlamentet endast bör ha "ett säte", som undertecknades av ett enormt antal människor. Ändå tycks det finnas ett motstånd här mot tanken på att debattera frågan på riktigt och ge ett tydligt svar. Men allmänheten förtjänar ett svar, och det måste vi ge dem.

Mitt andra exempel är motorleden Via Baltica och de miljöproblem som är förknippade med den. I det här ärendet reagerade utskottet korrekt, vilket framställarna också har bekräftat.

För det tredje vill jag påminna om att framställningar ofta berör mål som Europeiska unionen förklarat sig ha, men som den sedan inte arbetar för att genomföra. Hit hör initiativet "Open Parliament". Denna framställning handlar om att människor inte får tvingas att köpa en viss programvara för att kunna tillgodogöra sig material som tillhandahålls av Europaparlamentet, eller tvingas att sända in sina reaktioner i ett visst dokumentformat. "Open Parliament" betyder öppna standarder. Här åligger det oss att handla.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag anser att utskottet för framställningar är det viktigaste utskottet i hela parlamentet. Det utgör ett forum som medborgarna kan använda för att tala om för oss hur de påverkas, eller inte påverkas, av alla de lagar som vi arbetar med i de övriga utskotten. Utan denna återkoppling skulle vi arbeta i ett tomrum. Men om meningen med förfarandet ska vara att ta till vara unionsmedborgarnas intressen brister det fortfarande på en punkt, nämligen frånvaron av företrädare för rådet och medlemsstaternas ständiga representanter. Hur kan vi medla i konflikter mellan medborgare och deras hemländer om inte respektive land är närvarande då utskottet för framställningar överlägger?

Irlands invånare vände sig till utskottet för framställningar med tre framställningar om vår värdefullaste och mest känsliga arkeologiska fyndplats, Tara, där överkungarna och Sankt Patrick levde. Utskottet för framställningar reagerade mycket engagerat. Det krävde att utplånandet av platsen skulle stoppas och uppmanade kommissionen att fullfölja sin talan mot de irländska myndigheterna. Ändå har ingenting hänt. Platsen är nu nästan helt förstörd. Snart reser sig en vägtullstation där överkungarna en gång hade sin hemvist. Man inser lätt att irländarna inte kommer att glömma denna besvikelse.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! Jag läste betänkandet om arbetet i utskottet för framställningar under 2007 med blandade känslor. Först blev jag glad, eftersom medborgarna naturligtvis har rätt att kräva att lagstiftningen tillämpas på vederbörligt sätt. Jag har självfallet inget att invända mot att människor vänder sig till olika organisationer – hit räknar jag givetvis också Europaparlamentet – för att genomdriva tillämpningen av lagstiftning, om nationella eller lokala myndigheter förvägrar dem detta. Betänkandet om arbetet 2007 innehåller en rad exempel på ärenden där utskottet för framställningar gjort helt rätt i att vidta åtgärder.

Men mina känslor var blandade. Å andra sidan är jag nämligen särskilt misstänksam och oroad över att EU-lagstiftningen tar över alltmer, och av att man på EU-nivå lägger sig i och ingriper i frågor som i mina ögon utan någon som helst tvekan omfattas av subsidiaritetsprincipen, och som verkligen borde överlåtas åt medlemsstaterna. I min hemregion, Flandern, har vi exempelvis kunnat konstatera att EU i allt större utsträckning lägger sig i sådant som är mycket viktigt för oss. Här menar jag särskilt försvaret av det nederländska språket och vår kultur och identitet i huvudstaden Bryssel och i *Vlaamse Rand*, den del av Flandern som omger Bryssel. I sådana här ärenden har vi kunnat iaktta hur eurokrater med högst begränsade förkunskaper predikar för oss i mycket allmänna ordalag om hur vi bör gå till väga. Sådant blir vi särskilt arga på och vi tänker inte finna oss i det.

Jag ser också att man i betänkandet upprepade gånger hänvisar till förfaranden som fastställs i Lissabonfördraget. Låt mig än en gång slå fast att irländarnas nej i folkomröstningen gör Lissabonfördraget till politisk och rättslig kaffeved. Det kanske i ännu högre grad åligger oss ledamöter i utskottet för framställningar än övriga parlamentsledamöter att respektera de rättsliga realiteterna och medborgarnas demokratiskt avgivna röster. I det här fallet är det de irländska medborgarna som förpassat Lissabonfördraget till historiens avskrädeshög.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Vår kollega i utskottet, David Hammerstein, är alltid angelägen om att arbeta med sådant som oroar medborgarna. Det har jag själv kunnat observera när jag medverkat i delegationer från utskottet för framställningar. I betänkandet visar David Hammerstein också stor takt genom sitt sätt att skildra utskottets arbete. För mig är detta betänkande banbrytande. Det är inte längre samma gamla betänkande som vi har lagt fram år efter år, utan ett försök att lyfta fram vissa enskilda ärenden som behandlats i utskottet. Syftet med denna insats är givetvis att ge det arbete som utskottet för framställningar utför ett större genomslag, så att det uppfyller unionsmedborgarnas förväntningar. Det är en insats som syftar till att medborgarna ska kunna känna förtroende för hur deras ärenden handläggs. Det ska understryka den skillnad som finns mellan rätten att inge framställningar till Europaparlamentet och att inlämna klagomål till Europeiska kommissionen eller andra organ.

Det är mycket viktigt att medborgarna förstår skillnaden mellan dessa förfaranden. Vi strävar inte efter att öka antalet framställningar. Vi vill ha framställningar med substans, inte politiska slagträn. Därför behöver vi ett sekretariat med integritet, som inte låter sig involveras i politiska tvister eller väljer handlägningsförfarande efter vad som är politiskt gångbart i respektive land.

När det gäller domstolsbeslut anser vi, enligt samma resonemang, att utskottet för framställningar inte ska ägna sig åt lagstiftningsfrågor. Utskottet ska respektera EG-domstolens beslut. Vi har inte kunnat se någon positiv effekt av att antalet ledamöter i utskottet ökats från 25 till 40. Omröstningarna talar för sig själva. Hur många ledamöter avger sin röst? Inte ens så många som de 25 ledamöter som ursprungligen satt i utskottet för framställningar.

Utomrättsliga förfaranden är en värdefull kanal för medborgarna. För ärenden som rör den inre marknaden finns lyckligtvis Solvit, en resurs som medborgarna borde utnyttja. Framför allt ska hela handläggningen vara öppen och oberoende, så att vi kan genomföra vår uppgift.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). - (PL) Herr talman! Under 2007 tog Europaparlamentet emot över 1 500 framställningar, en ökning med 50 procent jämfört med föregående år. Detta visar entydigt att invånarna börjar bli alltmer medvetna om hur de kan tillvarata sina rättigheter på EU-nivå.

Under de överläggningar som utskottet för framställningar genomförde diskuterades över 500 framställningar, varav 159 i framställarnas närvaro. Vidare genomfördes under 2007 hela sex studieresor till Tyskland, Spanien, Irland, Polen, Frankrike och Cypern. Dessa utmynnade i att rekommendationer utfärdades till samtliga berörda parter.

I unionsmedborgarnas framställningar uttrycks särskild oro angående följande områden: Miljö och naturskydd, äganderätt, rätten till fri rörlighet och anställningsskydd, erkännande av yrkeskvalifikationer samt

diskriminering. Även i lagstiftningsarbetet kan man dra nytta av framställningsförfarandet, i synnerhet genom att framställarna medverkar till att peka ut områden där unionens lagstiftning ännu är bristfällig eller inte efterlevs tillräckligt. När de utskott som har ansvar för lagstiftningsfrågor utarbetar ny eller uppdaterad lagstiftning eller förhandlar om den, gör de därför klokt i att särskilt noggrant granska de problem som tas upp i framställningarna.

Medlemsstaterna visar inte alltid en politisk vilja att praktiskt lösa de problem som påtalas i framställningarna. Utskottet för framställningar bör därför sträva efter ett ökat genomslag för sitt arbete, så att det blir bättre på att tjäna medborgarna och svara mot deras förväntningar. Handläggningstiden för framställningar skulle kunna förkortas genom bättre samordning mellan olika organ och ett system för att vidarebefordra framställningar som bedömts som otillåtliga till behöriga nationella myndigheter. Om utskottet för framställningar arbetar effektivt ger detta en tydlig signal till medborgarna att det faktiskt sker en verksam uppföljning av den berättigade oro som de uttrycker. På så vis växer en äkta samhörighet fram mellan medborgarna och Europeiska unionen.

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Herr talman! Detta är ännu ett betänkande med en redogörelse för hur utskottet för framställningar normalt fungerar och arbetar. När vi tar del av betänkande efter betänkande, kan vi bara konstatera att både utskottet för framställningar och Europeiska ombudsmannen fortfarande är utmärkta verktyg som unionsmedborgarna kan använda för att påtala felaktig tillämpning av EU-lagstiftningen, och kräva lösningar på dessa problem. Det är därför av största vikt att unionsmedborgaren fortsätter att stå i centrum för våra förslag, även om saker och ting någon gång avlöper mindre friktionsfritt än det är tänkt.

Ibland, inte minst på senare tid – och här erkänner jag mig lika skyldig som någon annan – har parlamentsledamöterna och deras politiska debatter, även på nationell och lokal nivå, fått en alltför hög profil i ärenden som fortfarande går att lösa på nationell nivå. Medborgarna kan få för sig att Europeiska unionen löser alla problem. Vi bör därför agera föredömligt här och trycka på att subsidiaritetsprincipen måste följas för att få alla organ att ta sitt ansvar, vare sig det är på medlemsstatsnivå, lokal, regional eller rentav EU-nivå.

Jag skulle därför gärna se att medborgarna återtog huvudrollen. Medborgarna måste få mer och fullständigare information om sin rätt att göra olika framställningar. Dessa möjligheter finns och är fler än någonsin. Medborgarna måste få information om hur andra prövningsmöjligheter fungerar, på lokal, regional och nationell nivå. Det garanterar att hänvändelsen till Europaparlamentet och inlämnandet av en framställning verkligen är rätt väg att gå, ger resultat och inte utmynnär i besvikelse.

Vissa av föredragandens förslag förefaller också motsägelsefulla. Det heter att resurserna är otillräckliga, att ärenden drar ut på tiden, att framställare får vaga svar och att samma ärenden handläggs flera gånger. Ändå innehåller förslagen bland annat en överföring av framställningsregistret till sekretariatet. Jag anser att detta skulle signalera en nedvärdering av framställningarna, och ...

Talmannen. – Det är ingen som har bett att få yttra sig enligt "catch the eye"-förfarandet just nu. En regel är en regel, så fortsatt ni med ert anförande!

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Tack, herr talman! Om detta är ett uttryck för flexibilitet, så uppskattar jag det.

Jag anser därför att registret för framställningar bör hanteras av talmannen. Vi får inte nedvärdera framställningarnas status. Genom att registret över framställningar ligger hos talmannen får framställningarna en högre profil i kammaren, eftersom de inte enbart kommer att ligga hos utskottet för framställningar.

En annan sak bekymrar mig, nämligen föredragandens förslag om att ändra överträdelseförfarandet. Jag skulle vilja veta hur kommissionen – och kommissionsledamot Charlie McCreevy, eftersom han är närvarande – ser på detta. Jag hoppas att han kan reda ut det här i någon mån.

Slutligen är jag också bekymrad över diskussionen om studieresornas bevisupptagande funktion. Enligt min mening bör utskottet för framställningar ha som funktion och uppgift att tillvarata politikernas och medborgares rätt att kräva att andra institutioner och organ fungerar som avsett.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – Herr talman! Låt mig helt kort tacka David Hammerstein för hans betänkande, och utskottsordföranden, Marcin Libicki, liksom samtliga vice ordföranden, för deras samarbete med oss genom alla år. Jag är övertygad om att denna samarbetsanda består under hela mandatperioden.

David Hammerstein, föredragande. – (ES) Herr talman! Låt mig tacka för alla bidrag, som jag försökt ta hänsyn till i mitt betänkande.

Anmärkningar på långa handläggningstider är i regel berättigade. En orsak är registret för framställningar. Det finns inget skäl till varför en framställare ska behöva vänta tre eller fyra månader bara på att erhålla ett framställningsnummer. Detta är motivet till att flytta framställningarna till Bryssel och lägga dem under presidiet, och att registrera dem här med hjälp av sekretariatet för utskottet för framställningar. Det handlar absolut inte om att nedvärdera framställningarna.

Andra anmärkningar har handlat om det bristfälliga genomförandet av gemenskapslagstiftningen. I många fall bryter man emot den. Vi i utskottet för framställningar övervakar detta bristfälliga genomförande. Vi ser det inte alls som vår uppgift att lägga oss i. När den polske utskottsordföranden besöker Spanien handlar det inte om att lägga sig i, utan om att följa EU-lagstiftningen.

Utskottet för framställningar ger medborgaren ett sätt att kräva att gemenskapslagstiftningen efterlevs när rättsmedlen i hemlandet har uttömts. Jag tror inte att något ärende har varit föremål för politisk påverkan, absolut inte. De viktigaste ärenden som utskottet för framställningar uppmärksammas på rör fortlöpande brott mot gemenskapslagstiftningen under en lång rad år. För sådana ärenden är utskottet för framställningar helt rätt instans.

För att utskottet för framställningar ska kunna hävda sin självständighet och sitt oberoende är det viktigt att dess sekretariat får de resurser som behövs. Låt oss exempelvis säga att vi anser att en upphandlingsmetod för en datorbaserad tjänst som varken parlamentet, rådet eller kommissionen kan använda sig av är felaktig. Hur ska vi kunna begära ett yttrande från kommissionen om hur den ser på sin upphandlingsmetod om vi inte själva kan genomföra en egen, oberoende undersökning? Det går helt enkelt inte.

Därför behöver vi öka kapaciteten. För ledamöterna i utskottet för framställningar är det självklart att sekretariatet är överbelastat och behöver en resursförstärkning.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 23 september 2008.

21. Europeiska året för kreativitet och innovation (2009) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande, av Katerina Batzeli, för utskottet för kultur och utbildning, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om Europeiska året för kreativitet och innovation (2009) (KOM(2008)0159 – C6-0151/2008 – 2008/0064(COD)) (A6-0319/2008).

Katerina Batzeli, föredragande. – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Att nästa år har utnämnts till det Europeiska året för kreativitet och innovation är helt i linje med EU:s mål och prioriteringar, nämligen att EU:s 27 medlemsstater främst ska reagera på globaliseringens ekonomiska och sociala utmaningar genom att utveckla det europeiska kunskapssamhället. Globaliseringen ställer ogenerat ekonomin i centrum för utvecklingen, något som i praktiken alltför ofta handlar om att fördela vinster på ett olagligt sätt.

Om globaliseringen ska kunna formas till en rättvis utvecklingspolitik vars ekonomiska och sociala fördelar kommer alla regioner till del, måste människan stå i centrum. Den måste erbjuda alla medborgare lika möjligheter, oavsett var de finns i världen.

Vi har handlat rätt genom att lyfta fram innovation i kombination med kreativitet som den viktigaste dimensionen för det europeiska året 2009. "Kunskapstriangeln" – utbildning, forskning och utveckling samt kreativitet – gör medborgaren till den bärande pelaren i EU:s utvecklingsmodell.

Vidare är valet av 2009 som året för kreativitet och innovation politiskt sett en tydlig förlängning av det Europeiska året för interkulturell dialog. Låt mig tillägga att er medverkan, Ján Figel', gör det till en stor framgång.

Att kunskap och kreativitet är rörliga faktorer är kärnan i den öppna dialogen mellan kulturerna. Dialogen ska omfatta kulturell mångfald, partnerskap i näringslivet, yrkesmässigt samarbete, social konvergens och ett tillnärmande av unionsmedborgarnas utbildningsnivåer.

Det är därför av största vikt att ge tydliga utfästelser och mobilisera arbetsmarknadernas parter, små och medelstora företag, utbildningsorgan och yrkessammanslutningar samt myndigheter på gemenskapsnivå och på nationell och regional nivå.

Motorn för alla aktiviteter under 2009 är utbildningsprogrammen på nationell nivå och EU-nivå, gemenskapsprogrammen för livslångt lärande, utbildningsåtgärder inom ramen för Europeiska socialfonden och andra strukturfonder, samt de utbildningsprogram i medlemsstaterna som året omfattar.

Bland de områden som ingår märks kultur, kommunikation, arbetsmarknad, ungdomar, kvinnor, invandrare, lokala och regionala organ, kulturindustrin samt små och medelstora företag.

Det har beslutats att detta samarbete ska bygga på ett- eller fleråriga program med särskild projektfinansiering. Parlamentet skulle hellre se att året får sin egen budget, som fallet var med året för interkulturell dialog. Om parlamentets ändringsförslag antas innebär det att året inte främst samfinansieras genom gemenskapsprogrammen för livslångt lärande, utan via olika enskilda program och områdesinriktade åtgärder. Förslagen betyder att innovation och kreativitet inte blir en budgetbelastning för utbildningsprogrammen, utan ingår som en bärande del i gemenskapens samtliga politikområden.

Jag vill slutligen tacka kommissionsledamoten, kommissionens tjänsteavdelningar och de slovenska och franska ordförandeskapen för den öppna dialog och det samarbete vi haft.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Katerina Batzeli, utskottet för kultur och utbildning och alla ledamöter för deras stöd och ändringsförslag till – samt förbättringar av – originaltexten i avsikt att stärka den och betona vissa aspekter av ett potentiellt europeiskt år för skapande och innovation.

Kommissionen kan helhjärtat stödja texten i dess nuvarande utformning. Detta initiativ är ett svar på krav från parlamentet och medlemsstaterna om att stärka kopplingen mellan utbildning och kultur. Genom att fokusera på kreativitet och människors förmågor vill kommissionen framhålla att även om vi kan hämta inspiration från det förflutna genom att dra lärdom av vårt rika europeiska och världsliga arv bör satsningar på kultur framför allt bli en erfarenhet som hjälper oss att utveckla människors medfödda potential och garantera deras aktiva deltagande. Kreativitet och möjligheter till innovation är två förbundna förmågor som i största möjliga utsträckning bör främjas genom livslångt lärande.

Det finns kreativitet och innovativ potential inom var och en av oss, och alla har olika talanger, vare sig det handlar om professionella konstnärer eller amatörer, lärare eller entreprenörer, människor med rik eller fattig bakgrund.

Ett främjande av denna potential kan bidra till att lösa samhälleliga utmaningar och också forma EU:s framtid i den globaliserade världen, som Katerina Batzeli nyss sa. Detta europeiska år kommer att innebära en möjlighet att belysa att parlamentet, tillsammans med rådet och medlemsstaterna, redan har utarbetat en stadga för en balanserad strategi för utbildning i form av en rekommendation om nyckelkompetenser för livslångt lärande. Vi antog denna rekommendation i december 2006, och den kommer att utgöra vår riktlinje under hela året. En av dess framträdande egenskaper är definitionen av kompetens som "kunskaper, färdigheter och attityder", och vi planerar att använda detta europeiska år till att särskilt framhålla frågan om attityder, som enligt mitt förmenade är den idé som EU behöver arbeta mest med.

När detta föreslagna europeiska år inledningsvis diskuterades med utskottet för kultur på en mycket informell basis betonade Doris Pack att detta var en europeisk framgångssaga och något positivt att lyfta fram för väljarna under valåret 2009. Med detta i åtanke vill jag uppmana parlamentet och var och en av oss att bli verkliga ambassadörer för kreativitet och innovation – inte bara under 2009, utan också därefter.

Mihaela Popa, för PPE-DE-gruppen. – (RO) Som ni vet är kommissionens förslag att 2009 skulle bli det europeiska året för kreativitet och innovation en del av initiativet att betona olika frågors betydelse genom att associera dem till enskilda år. EU behöver framhålla kreativitet och uppfinningsrikedom för att kunna hantera det ständigt föränderliga EU, och att välja detta ämne för det europeiska året är ett bra tillfälle för att förmedla information till allmänheten om bästa praxis på området, och för att främja politisk debatt.

Det övergripande målet för det europeiska året 2009 är att främja kreativitet som en drivkraft för innovation och en nyckelfaktor för att utveckla personlig, yrkesrelaterad, entreprenörskapsmässig och social kompetens under hela livet. Kreativitet och uppfinningsrikedom är två värden som blir allt högre skattade ju mer vi använder dem. Ju mer vi använder dem desto mer effektiva blir de. För att nå bästa resultat krävs emellertid särskild uppmärksamhet under gynnsamma förhållanden.

Under 2009 kommer det att bli mycket viktigt för varje medlemsstat att, i enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen, främja dessa åtgärder som berör unga människor, både män och kvinnor, eftersom vi vet att kvinnor är underrepresenterade inom vetenskap och forskning. Dessa åtgärder bör också omfatta funktionshindrade personer med en hög kreativitetspotential.

Gruppen för Europeiska folkpartiet stöder europeisk innovation och prioriterar inrättandet av ett europeiskt institut för innovation och teknik. Vi anser emellertid att en tillit till människors naturliga kreativitet och uppfinningsrikedom inte är tillräckligt, utan att vi dessutom bör anordna aktiviteter och evenemang. I detta sammanhang stöder vi antagandet av det förslag till betänkande om Europeiska året för kreativitet och innovation som har förhandlats fram med kommissionen och rådet. Vidare är det avgörande att vi inleder en rad uppföljningsåtgärder för att hålla igång dessa insatser även efter årets slut, och som kommissionsledamoten sa bör vi förvisso, i egenskap av ledamöter av Europaparlamentet, agera som ambassadörer för kreativitet.

Christa Prets, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Europeiska året för interkulturell dialog pågår fortfarande, och vi reflekterar över Europeiska året för kreativitet och innovation, vilket är något positivt, för dessa två ämnen kompletterar varandra. Detta är mycket viktigt eftersom det krävs en hel del kreativitet och innovation för att etablera en interkulturell dialog, föra en sådan dialog och göra den till en del av våra liv. Vi bör nu sätta igång och förbereda oss så att vi sedan på ett smidigt sätt kan gå över till nästa år och ta oss an de nya behoven, för kreativitet måste betraktas som en drivkraft för innovation och som en nyckelfaktor för att utveckla personlig, yrkesrelaterad, entreprenörskapsmässig och social kompetens.

I detta sammanhang ägnas särskild uppmärksamhet åt livslångt lärande. EU måste bli mer kreativt och innovativt för att kunna bemöta utmaningarna från den globala konkurrensen samt anpassa sig till och reagera på snabb teknisk förändring och utveckling. Det finns fortfarande en hel del att göra i detta avseende. Om vi erinrar oss programmet för forskning och utveckling och den budget som varje land förmodas tillhandahålla, nämligen 3 procent av BNP, kan vi inte undgå att erkänna att vi fortfarande har en bit kvar till målet. När vi tittar på andra länder, som t.ex. Förenta staterna och Kina, som investerar mycket mer i forskning och utveckling kan vi se var det finns luckor att fylla här i EU.

Det krävs också en stor portion kreativitet och innovation för att hitta finansieringslösningar. Detta program kunde säkert ha klarat sig med en sådan lösning. Men tyvärr var man tvungen att klara sig utan ekonomiska resurser. Medlemsstaterna – och även organisationer och institutioner – måste nu själva komma fram till vad de ska prioritera och hur de ska finansiera dessa prioriteringar, och för dessa ändamål blir de givetvis tvungna att använda sig av lämpliga EU-stödprogram. För ökade innovationer och åtgärder skulle vi emellertid ha behövt extra finansiering. Det var en mycket viktig fråga för oss.

Det är också mycket viktigt att etablera en nära förbindelse mellan konstnärligt skapande och skolor och universitet. Konsten och kulturen behöver också stöd och uppmuntran om man ska kunna skapa kreativitet på detta område. Idéer finns det ofta gott om, men däremot saknas pengar för att genomföra dem. Det är ytterst viktigt att vi inte försummar utvärderingarna i samband med året för interkulturell dialog, året för rörlighet och alla dessa omständigheter som i själva verket är sammanflätade så att vi vet vilka fördelar som detta ger befolkningen. Det är också viktigt att vi tydliggör och förklarar för våra medborgare att alla dessa prioriteringar i sista hand gynnar dem personligen och främjar EU:s utveckling.

Hannu Takkula, för ALDE-gruppen. – (FI) Herr talman! Det gläder mig särskilt att tala i dag eftersom parlamentets främste vice talman Marek Siwiec leder sammanträdet och den framstående kommissionsledamoten Ján Figel' är närvarande, och för att detta ämne är ytterst intressant, nämligen kreativitet och innovation. Samtidigt skulle man alltid kunna fråga sig, när man diskuterar sådana här frågor, vad kreativitet och innovation egentligen står för.

Det verkar ofta som att dessa begrepp bara är tomma ord, som inte tycks ha så mycket innehåll. Om jag skulle besvara frågan om vad kreativitet är vet jag åtminstone ett svar, vilket den finske kompositören Jean Sibelius antas ha sagt: han menade att kreativitet var det samma som smärta.

Givetvis är vi inte rädda för smärta här i EU om det skapar mervärde, vilket i sig medför att vi avancerar som en grupp av nationer och inom ramen för EU som helhet. Enligt min uppfattning är det här huvudsyftet med detta europeiska år, nämligen att skapa ett mervärde till den europeiska verkligheten.

Hur kan vi främja kreativitet och innovation? Som talmannen vet kommer ert hemland Polen att bli säte för Europeiska institutet för innovation och teknik. Detta är verkligen en faktor på området som kommer att uppmuntra EU:s medlemsstater att skapa nytt mervärde och innovationer genom att utnyttja olika incitament.

Vi vet emellertid att det inte är regeringsbeslut som skapar innovation eller kreativitet. Oavsett vad vi beslutar om här kan inte innovation och kreativitet skapas som ett resultat av våra beslut. I stället krävs resurser och rätt förutsättningar vid universitet, skolor och inom olika sektorer i vårt samhälle, så att människor kan inrikta sig på att skapa något nytt och utbyta bästa praxis och bryta sig loss från det stereotypa tänkande som hindrar dem från att ta sig an saker och ting på ett nytt sätt.

Jag anser att detta är en stor utmaning, för vi vet alla att utbildningsinstituten i våra hemländer i flera fall har utvecklats som ett resultat av uråldriga traditioner. Vissa traditioner och en viss sanning har lärts ut, men i någon mån finns det ett behov av att ifrågasätta saker och ting och undersöka dessa ur ett pluralistiskt perspektiv. Vi måste inse att vi genom att vara kritiska och inte alltid instämma, genom att utmana paradigm och vissa "sanningar" kan lyckas skapa nytt mervärde.

Jag vet att kommissionsledamoten med säkerhet kommer att uppmana alla medlemsstater att lägga fram nationella innovationsstrategier för hur de tänker hjälpa de studerande att komma på nya idéer eller skapa möjligheter att utveckla nya tänkesätt hela vägen från de tidiga skolåren till universitetet på grundval av ett program för livslångt lärande.

Det här är en viktig fråga, och jag anser att detta europeiska år i huvudsak kommer att bidra till att kreativitet, innovation och nya tänkesätt kommer att utgöra kärnan i debatten. Kanske kommer det att leda till innovation och nytt mervärde, och kanske resultera i "produktisering", för EU:s ekonomi är en viktig angelägenhet. Tack, herr talman.

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Paul Gauguin sa en gång "jag sluter mina ögon för att kunna se". Vi vill se bättre, förstå bättre och agera bättre. Vi måste väcka de kunskaper och förmågor som finns inneboende inom oss. Det är viktigt att använda all den skaparkraft som finns i det europeiska samhället för att kunna bemöta de utmaningar som världen för med sig. Vi utgör mindre än 8 procent av världens befolkning. Andra människor är vare sig passiva eller mindre begåvade. Av denna anledning vill jag, som företrädare för gruppen Unionen för nationernas Europa, stödja inrättandet av Europeiska året för kreativitet och innovation.

Jag vill emellertid inte att detta ska bli en åtgärd bara för åtgärdens egen skull. Vi måste göra allt för att undvika att förlora de möjligheter och förmågor vi har för att skapa nya och positiva värden inom alla områden, dvs. inom områdena för teknik, entreprenörskap, finanser samt på det sociala området och andra områden. Vi har inte råd att slösa bort de färdigheter, förmågor och det hårda arbete som utförts av tusentals begåvade européer, unga som gamla, och däribland funktionshindrade. Vi måste göra allt för att underlätta förfaranden för att lägga fram innovativa lösningar. Låt oss dra nytta av mål 7 i ramprogrammet för detta syfte!

Mikel Irujo Amezaga, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Jag vill börja med att gratulera både kommissionen till dess förslag och föredraganden Katerina Batzeli till ett betänkande som i dess helhet har fått ett nära nog enhälligt stöd med det sedvanliga undantaget av en ledamot i vårt utskott.

Först och främst vill jag informera om att min hemregion Baskien anordnar ett år för innovation i år. Det genomförs på grundval av idéer som godkändes under 2007 och jag anser att det borde vara möjligt att i viss mån utnyttja åtminstone några av dem.

En särskild idé kunde vara att främja ett kritiskt, fritt tänkande i samhället. Detta år kunde åtminstone omfatta denna idé. Ett tänkesätt som driver den vetenskapliga andan framåt och utvecklar möjligheten att diskutera för att underlätta förändringar inom organisationer och institutioner på vårt territorium och deras bidrag till skapandet av en modern, stödjande, öppen och innovativ kontinent.

För det andra bör året för kreativitet och innovation främja idén om fri innovation. Denna innovation kunde, förutom att bygga på interna förmågor, omfatta alla möjliga källor – användare, leverantörer och nätverk – och förutom produkter och teknik även omfatta de abstrakta och allmänt mångsidiga aspekter som leder till värdeskapande.

På liknande sätt borde man under detta år införliva innovation inom alla områden, dvs. innovation som når samtliga regeringar och styrelser, och här menar jag inte bara regeringar i medlemsstaterna, utan också styrelser i regioner och inom icke-statliga organisationer, vilka kommer att ha en hel del att yttra sig om under året. Jag vill be kommissionen att också hålla dem i minnet.

Innovationen bör också utvidgas till att omfatta alla organisationer och institutioner, vare sig de är offentliga eller privata, vare sig de drivs i vinstsyfte eller inte, och den bör också omfatta samtliga aspekter i tillvaron. Särskilt social innovation och innovation till stöd för miljömässig hållbarhet bör främjas.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Vladimír Železný, för IND/DEM-gruppen. – (CS) Herr talman! Jag valdes in i Europaparlamentet i ett land som tidigare var kommunistiskt. Förvånansvärt nog återupplever vi här i EU sådant som vi var övertygade om att vi hade lämnat bakom oss för länge sedan. Det är en märklig känsla av déjà vu. Jag genomlevde hela den kommunistiska eran i mitt hemland, då våra liv omsorgsfullt delades in i år, månader, veckor och dagar, och där vart och ett av dessa tillägnades någon eller något. Vi hade året för folkkultur, bokens månad, en månad för den tjeckoslovakiska och sovjetiska vänskapen, en vecka för världsalltet, gruvarbetarnas dag. Varje gång vi vaknade på morgonen tillhörde vår dag, vecka eller månad något annat än oss själva. Våra liv passerade som en oändlig kampanj. Denna kampanj var avsedd att kompensera för avsaknaden av frihet såväl som för bristen på apelsiner och kött. Som EU-medlemmar har vi tillräckligt med apelsiner och kött, och ändå ger unionen efter för samma frestelse, nämligen att uppnå resultat genom att driva kampanjer i stället för genom tålmodigt och stadigt arbete.

Hur tänker EU gå till väga för att piska fram mer kreativitet? Kreativitet bygger på uppfinningar och talang, på en inspirerad (eller åtminstone en bra) idé. Vi kommer inte att uppnå något annat än att göra ytterligare hundratals nya icke-statliga organisationer lyckliga. Dessa icke-statliga organisationer är en märklig sjuka som har drabbat vår demokrati. Trots att de inte blivit valda eller auktoriserade har de möjlighet att söka pengar ur våra fonder eftersom de givetvis agerar för det allmännas bästa. De skulle med nöje spendera hela budgeten för denna årliga kampanj. De skulle spendera skattebetalarnas pengar på tusentals broschyrer, åtskilliga annonser, evenemang och seminarier. Kreativiteten kommer emellertid att vara den samma ett år senare. Jag har ett förslag. Låt oss i stället för att ha ett europeiskt år för kreativitet och innovation förklara att nästa år ska bli ett år för vanligt arbete, fritt från alla former av kampanjer. Ett år fritt från kampanjer – vilket lättnad det skulle innebära. Tack.

Thomas Wise (NI). – (EN) Herr talman! Det övergripande målet för det europeiska året 2009 är att "främja kreativitet för alla som en pådrivande kraft för innovation och en nyckelfaktor för utvecklingen av personlig, yrkesrelaterad, entreprenörskapsmässig och social kompetens genom livslångt lärande". Men vi talar alltid om ny lagstiftning. En fientlig stat som sitter fast i lagstiftning och byråkrati kväver kreativiteten och entreprenörskapet bland folket. Det är osannolikt att till exempel Belgien någonsin skulle kunna frambringa en Joe Meek eller en Richard Branson, och låt oss vara ärliga: the Singing Nun var aldrig jämbördig med The Beatles eller Rolling Stones.

Allt under det att kommissionen sjunker ned i förfall innan den försvinner in i mörker kommer den europeiska kulturens storverk att leva kvar som förenade landmärken. Låt oss inte undertrycka våra konstnärer med ännu mer lagstiftning, och som den store Ral Donner en gång beklagade sig: "You don't know what you've got until you lose it, uh-huh, oh yeah!" (Man vet inte vad man har förrän man mister det).

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot! Europeiska året för kreativitet och innovation är ett utmärkt tillfälle för att fästa medborgarnas uppmärksamhet på unionens åtgärder på området för utbildning och forskning, särskilt med hänsyn till programmet för livslångt lärande.

Det livslånga lärandet är en väsentlig del av Lissabonprogrammet, och dess viktigaste mål omfattar utvecklingen av ett kunskapsbaserat samhälle, ökad konkurrenskraft, främjandet av ekonomin och skapandet av nya arbetstillfällen.

När vi talar om kreativitet har vi en benägenhet att uteslutande tänka på vetenskapsmän, ingenjörer, byggmästare eller hantverkare. Förutom ekonomisk och teknisk innovation har begreppet kreativitet emellertid också en annan enklare tolkning som kanske ligger oss närmare, nämligen kreativitet i den konstnärliga meningen.

De konstnärer som gång efter annan bländar oss med sina verk bidrar i stor utsträckning till att fullkomliga våra liv, vare sig det handlar om måleri, skulptur, litteratur, sång, teater, grafik, fotografi, formgivning eller till och med film, som når många människor. Konstnärer och de verk som de skapar definierar vår livskvalitet.

Året för kreativitet utgör ett bra tillfälle för att erkänna och uppskatta dessa människor som gör vår omedelbara omgivning beboelig och som påverkar unga européers smak, värdeomdömen och krav till det bättre.

Jag inser att vi har ett stort behov av innovativ och kreativ teknik som kan åstadkomma en revolutionerande förändring. Vi häpnar över fantastiska bilar, mirakulösa sätt att kommunicera och resultaten av innovativ vetenskaplig forskning, men vad skulle våra liv vara värda utan de vackra konstverk, statyer, grafik, textilier eller kreativa musik- och litteraturverk som omger oss?

Jag hoppas innerligt att EU:s program kommer att omfatta en etisk och materiell uppskattning av kulturen, särskilt de verk som bidrar till en känsla av stolthet i den europeiska identiteten och som leder till att vi alla kan tycka lite bättre om att vara européer.

Även om jag hittills har talat om konst, låt mig också slutligen få uttrycka min förhoppning om att Europeiska institutet för innovation och teknik, som nyligen har öppnat i Budapest, också kommer att utgöra ett effektivt bidrag till detta års framgång. Tack för er uppmärksamhet.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). - (PL) Herr talman! Såväl konsumtionstillväxten som ökningen av resurser för ekonomisk tillväxt, hälsovård och kultur i den kommande globaliseringsprocessen är, och blir i allt högre grad, beroende av effektiva utbildningssystem, av aktiviteter som kan främja människors kreativitet och innovationsförmåga i vardagen, av förbättrade organisatoriska och finansiella modeller för att genomföra innovationer samt inte minst av idéer som kan bidra till att öka produktiviteten, förbättra kvaliteten, skapa sysselsättning, minska kostnader och stärka konkurrenskraften.

Det allra viktigaste här är utvecklingen av utbildningssystemen. Detta omfattar även grundskolan, som bör uppmuntra till kreativt tänkande. Även medierna bör uppmuntra innovativt tänkande genom att visa upp framsteg och visa respekt för dem som är ansvariga för framstegen. Innovation inom ekonomin, exempelvis på olika myndighetsnivåer, kan leda till en större delaktighet om bara de administrativa hindren undanröjs och samhället integreras fullt ut, vilket i stor utsträckning är politikernas ansvar.

Europaåret för kreativitet och innovation 2009 får inte bli ett år av funderande och planering, utan ett år av konkret och kreativ aktivitet. Utkastet till direktiv är ett nödvändigt dokument och de ändringar som föreslås leder inte till att det konkreta innehållet förändras. Jag tackar Katerina Batzeli för detta betänkande.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Kreativitet och innovation är nyckelfaktorer för kunskapsbaserade ekonomier, och Europeiska unionen är sannerligen en sådan. Det krävs ett kreativt och innovativt förhållningssätt för att möta globaliseringens utmaningar och ta tillvara de möjligheter den erbjuder.

Den ekonomiska verksamheten är bara ett av de områden där kreativitet och innovation är viktiga framgångsfaktorer och där de ofta ger en avgörande konkurrensfördel. Utan dessa faktorer är det svårt att ta fram några produkter eller tjänster som kan tillgodose konsumenternas växande behov. Jag anser därför att kommissionen i sin plan bör lägga en betydande tonvikt på ett ökat engagemang bland företagen, särskilt när det gäller deras erfarenheter av att utnyttja den potential som finns hos den mänskliga förmågan till innovation och kreativitet.

Kreativitet och innovationsförmåga är färdigheter som svårigen kan läras in. Däremot kan de stödjas och främjas. De kan utvecklas och stimuleras genom utbildning. Denna utbildning bör dock inte vara begränsad till skolor och akademisk utbildning. Det är mycket viktigt att främja kreativitet och innovation på alla utbildningsnivåer, inom alla former av utbildning, genom hela yrkeslivet och vidare in i pensionsåldern. När man vill främja innovation och kreativitet är det mödan värt att utnyttja erfarenheterna från de befintliga programmen inom utbildningssektorn, liksom från andra initiativ – särskilt sådana som har en gränsöverskridande dimension.

Jag tror att Europeiska året 2009 för kreativitet och innovation kommer att bidra effektivt till att öka medvetenheten, sprida information om bra metoder, stimulera forskning och kreativitet samt, framför allt, stimulera en politisk diskussion om vilka förändringar som behövs för att kreativitet och innovation ska få mer stöd från näringslivet, EU-institutionerna och medlemsstaterna.

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Herr talman! Det är verkligen mycket sällan jag kan säga att jag instämmer med alla föregående talare. Ni har alla mycket klart och övertygande förklarat varför detta år är så viktigt. Mieczysław Janowski var särskilt värtalig bara för några minuter sedan. Men jag håller också med dem som säger att detta kan bli ännu ett av dessa Europaår som inte leder till några reella resultat. Om vi inte vill stå här om något år och klaga över bristen på resultat måste vi därför förbereda några konkreta steg.

Ett sådant konkret steg vore att förklara att vi genomför vår grundläggande prioritering, nämligen Lissabonstrategin. Jag har inte hört någon nämna detta. Det är en otroligt viktig fråga. Det är i Lissabonstrategin som vi för första gången kopplar samman tekniska och ekonomiska frågor med konstnärliga frågor. När det gäller specifika åtgärder anser jag att vi bör agera på två nivåer.

Den första nivån – jag passar på nu när Ján Figel' är med oss, eftersom han är den kommissionsledamot som ansvarar för utbildningsfrågor – den första nivån är just utbildningen. Vi bör analysera läget i EU. Ger verkligen examineringen från våra gymnasier de unga gymnasisterna en grund för kreativt tänkande? Vi måste granska vad det är som händer i EU. Känsla för estetik å ena sidan och färdigheter i matematik och vetenskap å den andra – det är vad som saknas. Traditionell humaniora möjliggör inte detta. Denna fråga diskuteras ofta inom European University Association (EUA).

En sista, mycket viktig punkt. När vi talar om resurser måste vi också tala om att fördela vissa medel på EU-nivå. Vi måste skapa en situation där vi i slutändan har något att rapportera, specifika data, om situationen i de enskilda medlemsstaterna, vad som saknas, hur vi kan jämföra, eftersom den här typen av jämförelser aldrig har gjorts tidigare på EU-nivå, i alla fall inte ordentligt. Detta kommer att hjälpa oss med Lissabonstrategin.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Herr kommissionsledamot Figel'! Jag är glad att ni deltar i den här debatten i dag, eftersom ni och jag på många sätt har liknande livserfarenheter.

Tack vare min egen erfarenhet som konstnär kan jag säga att detta att ägna Europaår åt vissa teman verkligen bidrar till att öka allmänhetens medvetenhet och delaktighet.

Eftersom dagens EU måste möta globaliseringens utmaningar och möjligheter genom att stärka sin kreativa och innovativa kapacitet välkomnar jag kommissionens beslut att göra 2009 till Europeiska året för kreativitet och innovation.

Drivkrafterna bakom innovation är människor och deras yrkeskompetens, entreprenörskap och sociala förmågor. Därför är det så viktigt att ägna särskild uppmärksamhet åt det livslånga lärandet. Jag välkomnar de föreslagna åtgärderna för främjande av kreativitet och innovationsförmåga i alla stadier av det livslånga lärandet, genom yrkeslivet till pensioneringen.

Jag är övertygad om att vi, för att uppnå målen för 2009 om att få EU att dra nytta av innovationen, måste se till att åtgärderna klaffar med den övriga politiken som ska fortsätta även efter Europaåret för kreativitet och innovation.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Att förklara 2009 som det europeiska året för kreativitet och innovation är ett åtagande som vi har gjort. Hela 42 procent av företagen inom EU:s industri- och tjänstesektorer har rapporterat att de genomför innovativ verksamhet. Under 2003 rapporterade 65 procent av de tyska företagen innovativ verksamhet och 312 patent beviljades per miljon invånare, vilket kan jämföras med EU-genomsnittet på 128 patent per miljon invånare. I Rumänien genomför en femtedel av företagen innovativa affärer. Investeringarna i forskning och innovation i EU uppgick 2006 till bara 1,84 procent av BNP, medan målet i Lissabonstrategin är 3 procent.

Investeringarna i forskning och innovation har inte ökat i samma takt som BNP i EU. Jag menar att det inte räcker med undersökningar, konferenser och informationskampanjer. Europeiska året för kreativitet och innovation måste bli ett år då löften infrias. För att främja kreativiteten krävs stöd från både gemenskapsbudgeten och medlemsstaternas egna budgetar. Herr kommissionsledamot, ni åtar er att tillsammans med oss, Europaparlamentet och medlemsstaterna, se till att kreativiteten och innovationen ökar i EU under 2009.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Vi vill tacka alla som bidragit till att ett central- och östeuropeiskt land redan ett år i förväg kunde slå ett slag för kreativiteten, eftersom Budapest faktiskt nu är huvudstad för denna nya EU-trend för kreativitet och innovation. Enligt samma linje föreslår vi att ledande universitet ska ges chansen att främja EU-politiken genom att vidta särskilda åtgärder vid minst ett universitet i varje land som anslutit sig vid de två senaste utvidgningarna, och experter och specialister bör involveras i dessa åtgärder. Vi föreslår också att de två eller tre främsta forskarna i varje land som anslutit sig vid de två senaste utvidgningarna ska resa runt mellan EU:s fem främsta universitet och forskningscentrum.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot! Att utropa 2009 till Europeiska året för kreativitet och innovation skapar en möjlighet att främja kulturellt, vetenskapligt och

ekonomiskt samarbete, en möjlighet som ger varje land chansen att utveckla sitt eget nationella program för att stimulera befolkningens kreativa potential.

Livslångt lärande är viktigt, och likaså är kreativiteten – som ligger bakom all innovationspolitik – avgörande för att skapa mervärde för samhället. Denna politik visar att vi räknar med och vill utveckla de mänskliga resurserna, och att det är dessa som är centrala. Det är viktigt att en direktlänk skapas mellan utbildning, kultur och vetenskap. Det är viktigt att institutionerna samverkar för att vidga sin räckvidd. Kreativitet och innovation hör hemma i alla åldrar. Det är också viktigt att tillräckliga resurser anslås och att man budgeterar statliga medel för att uppmuntra talanger. Talanger kan alltid utvecklas men de måste få stöd, eftersom det är just de kompetenta och talangfulla kreativa personligheterna som utgör samhällets drivkraft.

Ján Figel', *ledamot av kommissionen*. – (SK) Jag vill tacka för en intressant diskussion som visar att det finns intresse för innovation och kreativitet och att denna agenda har parlamentets stöd. Jag lade märke till att debatten dominerades av ledamöter från de nya medlemsstaterna, vilket i sig är ett plus och kanske sänder en positiv signal om att EU:s utvidgning medför att nya teman och realiteter synas ur både ett globalt och lokalt perspektiv.

Den amerikanske sociologen Richard Florida har sagt att nyckeln till ett innovativt samhälle är en kombination av tre T: talang, teknik och tolerans. Alla har någon sorts talang, i någon utsträckning, inom något område. Tekniken kan representeras av en dator eller ett musikinstrument, kanske av en rullstol – ett medel för att utveckla en förmåga. Det tredje T:et, tolerans, gör det möjligt för alla, inklusive samhällets svaga och marginaliserade individer, att delta i processen mot förbättring, social delaktighet och ny kunskap.

Jag är glad att vi fick höra om kopplingen till 2008 eftersom vårt mål är att på grundval av den kulturella mångfalden och den interkulturella dialogen utveckla ytterligare en dimension av den kulturella agendan, nämligen det kreativa näringslivet. Det hjälper oss att se kulturen som en kreativ del av samhället, inte som en konsument, inte som "någonting, någon gång" utan som en permanent faktor i processen för att utveckla ekonomin. Kulturen bidrar inte om konsumtion. Om vi ser kulturen ur den synvinkeln kommer vårt kreativa näringsliv att blomstra och ge god sysselsättning och ekonomisk tillväxt, vilket i själva verket är detsamma som Lissabonstrategin. Det rör sig inte om någon motsättning här (antingen näringsliv eller kultur) utan det rör sig snarare om en förening, som naturligtvis måste vara balanserad och förnuftig.

För ett andra är omsättningen av kunskaper till praktik mycket viktig för inlärningsprocessen. Vårt lärande är ofta isolerat och fragmenterat och utan relevans för praktiska behov. Jag ska inte bli långrandig, utan jag ville bara säga att vi verkligen fått positiva signaler här för entreprenörsektorn, för företagsutbildning, för det ansvar som inte bara EU utan även medlemsstaterna har för att främja och stödja talang och innovation. Allt detta hänger samman med moderniseringen av utbildningssystemet och livslångt lärande.

Jag vill avsluta med att säga att innovation inte bara återspeglas i nya slutprodukter eller nya tjänster. Innovation visar sig också i form av nya tillvägagångssätt, nya metoder och nya sätt att tänka. Därför blir 2009 ett så viktigt år: det kan förändra vår uppfattning av vikten av innovation, värdet av talang och kreativitet. Tack så mycket. Jag ser fram emot ytterligare samarbete.

Katerina Batzeli, *föredragande*. – (EL) Herr talman! Jag tror att vi alla här i parlamentet enhälligt och i politiskt samförstånd stöder idén att göra 2009 till det europeiska året för kreativitet och innovation. Vi har försökt bygga upp ett förtroende för att årsprogrammet för 2009 ska bli en framgång och detta framstår i allt högre grad som möjligt tack vare medbeslutandeförfarandet. Europaparlamentet har krävt att detta förfarande ska grundas på en interinstitutionell överenskommelse inte bara när det gäller beslutsfattande utan också i fråga om programmets genomförande och effektivitet.

Låt mig nu understryka att kommissionen måste ta hänsyn till de synpunkter som parlamentsledamöterna har framfört när det gäller programmets genomförande och framgångar i samband med övervakningen och inlämnandet av förslag från nationella myndigheterna och berörda parter. Kreativitet och innovation kommer att genomsyra all politik. Det kommer också att underlätta den fria rörligheten för konstnärer, kulturindustrin, utbildare och lärare.

Detta kräver en mycket mer omfattande revision än året för interkulturell dialog, då finansieringen var tydligt definierad och garanterad i EG:s årsbudget. Mot bakgrund av det budskap vi fått från kommissionsledamoten Ján Figel' och från andra parlamentsledamöter om att vi bör övervaka programmets genomförande vill jag gärna poängtera att den interkulturella dialogen och Europeiska året för kreativitet och innovation måste gå i bräschen för vår kommunikationspolitik inför det kommande valet till Europaparlamentet. På så sätt kan vi i någon mån bidra till att mobilisera medborgarna och främja entreprenörskap, kreativitet och kultur.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Innan jag blev ledamot i Europaparlamentet hade jag förmånen att få lära mig något om de principer som styr utbildningssystemet och privata företag. Dessa erfarenheter har visat mig att EU måste utveckla sina kreativa och innovativa förmågor av både sociala och ekonomiska skäl.

Jag anser att det kommande året för kreativitet och innovation är ett utmärkt tillfälle att förbättra EU:s konkurrenskraft på den globaliserade världsmarknaden. Såväl den polska staten som EU-myndigheterna stöder projekt som gäller ett fortsatt ökat samarbete mellan medlemsstaterna på utbildningsområdet, utbyte av goda metoder och ett Europa för kunskap och innovation. Jag är mycket glad över att tanken med ett europeiskt institut för innovation och teknik nu har blivit befast genom inrättandet av EIT:s högkvarter i Budapest i juni 2008.

För att kunna dra full nytta av människors kapacitet och utnyttja idéer som EIT till fullo behövs det inte bara en välutvecklad infrastruktur för att främja människors kreativitet utan också ett stödsystem som kan garantera rimliga arbetsvillkor som gör det möjligt för människor att fullfölja sin personliga utveckling. Jag vill också ta tillfället i akt att göra er uppmärksamma på ett polskt initiativ, från Łódź, som är en del av EIT. Łódź är en uppstickare i EU med sin innovationsförmåga och enastående kunskaper både inom den moderna undervisningen och genom de koncept som införs i näringslivet. Vi har alla mycket att tjäna på att utnyttja gynnsamma omständigheter, som det europeiska året för kreativitet och innovation, liksom den underskattade potentialen hos städer som Łódź!

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) Kreativitet och innovation spelar en enormt viktig roll för EU:s förmåga att reagera effektivt inför globaliseringens utmaningar och möjligheter. Ett mer effektivt utnyttjande av kunskaper och en utveckling av innovationsförmågan är kärnelement i EU-ekonomin, och vi måste därför lägga särskilt tonvikt vid dem. Europeiska året för kreativitet och innovation är just ett sätt att fästa uppmärksamheten på detta.

EU-ekonomins dynamik är till stor del beroende av dess förmåga till innovation. EU måste fokusera all sin kreativitet och innovationsförmåga av både sociala och ekonomiska skäl. Det är därför som det är så viktigt att vi under detta Europaår också talar om praktiska åtgärder och främjar utvecklingen av innovationer.

Resultaten av kreativitet och innovation måste bli mer allmänt kända. Därför behövs det särskilda åtgärder för att starta informations- och PR-kampanjer, organisera evenemang på EU-nivå, medlemsstatsnivå, regional och lokal nivå, att formulera nyckelbudskap och sprida kunskap om goda exempel.

Det är viktigt att främja de klusternätverk som redan är erkända drivkrafter för innovation, att underlätta bildandet av kunskapstrianglar och att släppa fram olika utbildningsformer. För att främja innovation måste medlemsstaterna inrikta sig på de framsteg som gjorts inom innovationsstödande tjänster, särskilt i fråga om tekniköverföring, bildandet av poler och nätverk för innovation genom kontakter med universitet, högsolor och näringsliv, kunskapsöverföring och bättre tillgång till finansiering.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Mångfald är en av källorna till innovation och EU:s utvidgningspolitik har medfört nya källor av mångfald i EU och därmed nya innovationskällor. Tyvärr är kostnaderna för att delta i Erasmus-programmet oöverkomliga för många studenter i Rumänien och Bulgarien, vilket minskar deras deltagandenivå.

Erasmus inrättades 1987 med målet att ge studenter rörlighet inom EU och förutsättningar för en bättre karriär. Tjugoett år senare har programmet inte bara lockat två miljoner studenter och 3 100 högsolor utan också aktivt bidragit till att förbättra det akademiska livet för studenter genom att hjälpa dem att få interkulturell förståelse och självförtroende.

Även om det inte var Erasmus-programmets uppenbara mål har man tack vare programmet lyckats få studenter att förstå själva grundtanken med Europeiska unionen, nämligen den fria rörligheten inom denna olikartade men förenade familj.

Med tanke på att vi närmar oss Europeiska året för kreativitet och innovation 2009 anser jag att en tilldelning av extra medel i budgeten för studenter som kommer från nya medlemsstater skulle leda till ökat deltagande i programmet och därmed till ökad mångfald som en källa till kreativitet och innovation.

22. Anpassning av vissa rättsakter till det föreskrivande förfarandet med kontroll, ”omnibusförordningen”, del 2 – Anpassning av rättsakter till det nya kommittébeslutet (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av József Szájer, för utskottet för rättsliga frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut 1999/468/EG, ändrat genom beslut 2006/512/EG, av vissa rättsakter som omfattas av det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget med avseende på det föreskrivna förfarandet med kontroll – Del 2 (KOM(2007)0824 – C6-0476/2007 – 2007/0293(COD)) A6-0100/2008, och

– betänkandet av József Szájer, för utskottet för rättsliga frågor, med rekommendationer till kommissionen om anpassning av rättsakter till det nya kommittébeslutet (2008/2096(INI)) A6-0345/2008.

József Szájer, föredragande. – (HU) Mänskligheten har sedan länge känt till att en beslutsfattande myndighet, och speciellt myndigheter som ska genomföra beslut, inte klarar sig utan parlamentarisk kontroll. I dag, särskilt i samband med förberedelserna av Lissabonfördraget, hör vi ofta talas om Europeiska unionens s.k. demokratiska underskott och vi hör ofta talas om byråkratin i Bryssel.

Det intressanta är att Lissabonfördraget i dag inte stöds av just de personer som skulle ha mest nytta av denna förändring eller av de personer som fortfarande måste övertygas om att Lissabonfördraget just garanterar en ännu effektivare kontroll av den verkställande myndigheten, kommissionen, och den så kallade EU-byråkratin. Jag vill att alla som anser att Lissabonfördraget inte behövs tänker på detta.

Jag är övertygad om att vi kommer att uppnå detta genom att ge Europaparlamentet som är direktvalt av medborgarna utökade befogenheter. Det är särskilt när parlamentet och rådet, eller den lagstiftande myndigheten, ger alltmer makt åt den verkställande myndigheten i EU som kommissionen får förtroendet att i alltfler sammanhang fastställa detaljerade föreskrifter.

Eftersom vi ofta måste agera snabbt när EU:s komplicerade lagstiftningsmekanism inte fungerar eller när rådet och parlamentet inte kan enas finns det inget annat alternativ än att lämna över sådana ärenden till kommissionen för att få en snabb, effektiv åtgärd.

Detta sker fortfarande. Dessa två betänkanden handlar om att Europaparlamentets inflytelsesfär och befogenheter kommer att utökas inom ramen för den överenskommelse som nåddes mellan Europaparlamentet och kommissionen för att övervaka kommissionens åtgärder inom områden som genomförande och lagstiftning. Hittills har bara en lagstiftande församling, rådet, haft den möjligheten.

Kommissionen har utarbetat fyra paket, varav två antogs under vår sammanträdesperiod under sommaren. Det tredje kommer nu och mitt initiativbetänkande handlar om under vilka principerna den här processen ska genomföras och om hur kontrollen ska registreras.

Samtidigt vill jag påpeka att diskussionerna ledde till en bra kompromiss men på parlamentets vägnar vill jag tydligt klargöra att vi inte ser detta som ett prejudikat, vare sig för de nu pågående utskottsförfarandena, eller för framtiden.

Dessa kontrollbefogenheter kommer att ligga hos parlamentet oavsett Lissabonfördraget. Med andra ord har Lissabonfördraget där liknande befogenheter garanteras kommit en bit längre på väg och vi förverkligar redan dessa befogenheter inom fördragets ramar.

Detta är ett gigantiskt arbete för parlamentet och parlamentet måste ges nödvändiga verktyg för detta. Av just den anledningen har jag även vidtagit åtgärder med hänsyn till budgeten så att vi genom att ta bort byråkratin kan ge parlamentet de möjligheter det behöver för att genomföra den nya arbetsuppgiften. Med andra ord måste också parlamentet förbereda sig på denna arbetsuppgift, och jag anser att med detta steg kommer Europeiska unionen också att bli mer öppen och demokratisk. Vi kommer alltså att ta ett betydelsefullt steg mot ett verkställande organ som kontrolleras av en lagstiftande församling, och således med suveränitet, inom EU-institutionerna. Tack för er uppmärksamhet.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar på kommissionens vägnar József Szájers båda betänkanden och tackar föredraganden för hans arbete. *Köszönöm szépen Jóska.*

När vi har enats i första behandlingen om det så kallade andra omnibusförslaget kommer ett ytterligare antal lagstiftningsinstrument att läggas fram i linje med det reviderade kommittébeslutet. Detta innebär att ni i parlamentet får en starkare roll och kan utöva närmare demokratisk kontroll. Kommissionen är verkligen glad över att arbetet har gått framåt i relativt snabb takt och att de tre institutionerna – rådet, parlamentet och kommissionen – har kommit fram till rimliga lösningar.

Med det andra betänkandet bjöd parlamentet faktiskt in kommissionen att presentera nya förslag för att anta ett ytterligare begränsat antal rättsakter. Jag kan försäkra er om att kommissionen noggrant kommer att granska rekommendationerna i ert betänkande. När denna utvärdering är klar kommer vi att kunna bestämma hur vi på bästa sätt bemöter parlamentets rekommendationer.

Låt mig till sist också uttrycka min förhoppning om att rådets och parlaments undersökning av nästa paketförslag kommer att gå snabbt och smidigt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

23. Mediernas koncentration och mångfald i Europeiska unionen (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Marianne Mikko, för utskottet för kultur och utbildning, om mediernas koncentration och mångfald i Europeiska unionen (2007/2253(INI)) (A6-0303/2008).

Marianne Mikko, föredragande. – (EN) Herr talman! Antalet medlemsstater i EU har nästan fördubblats sedan början av 2004. En av de stora utmaningarna efter utvidgningarna är att se till att normerna för att värna om demokratin och de grundläggande friheterna överensstämmer på högsta befintliga nivå. I det sammanhanget välkomnar vi i betänkandet alla initiativ som syftar till att trygga demokratin och påpekar att medierna är ett inflytelserikt politiskt verktyg som inte enbart bör styras av ekonomiska villkor.

Vi framhåller att kommissionens beslut att överlåta åt ett konsortium bestående av tre europeiska universitet att fastställa tillförlitliga och opartiska indikatorer på medial mångfald.

Dessutom betonas att det behövs system för övervakning och genomförande som bygger på de fastställda indikatorerna. Vi som har utarbetat betänkandet är också medvetna om det arbete som pågår bland företrädare för utgivare och journalister för att ta fram en stadga om mediefrihet. Dessutom understryker man i betänkandet att det behövs sociala och rättsliga garantier för journalister och redaktörer.

Vi förespråkar likaså att multinationella företag bör använda sig av bästa metoder för redaktionell och journalistisk frihet i de länder där de verkar. Vi uttrycker även oro över att lägre standarder tillämpas i de medlemsstater som anslöt sig till EU 2004 och 2007.

Genom att ny teknik har utvecklats och accepterats har nya mediekanalet och nya slags innehåll vuxit fram. Nya medier har tillfört medielandskapet mer dynamik och större mångfald och i betänkandet uppmuntrar vi till en ansvarsfull användning av nya kanaler.

När det gäller bloggar ställer jag mig både förstående och oförstående till oron hos bloggare. Mitt inträde i cyberrymden har gett upphov till snabba reaktioner hos många bloggare. Jag vill nu klargöra att ingen är intresserad av att reglera Internet. Det är därför jag som föredragande stöder den kompromiss som PSE-gruppen, ALDE-gruppen och Verts/ALE-gruppen har enats om, där följande betonas: "Europaparlamentet uppmuntrar till en öppen diskussion i alla frågor som gäller bloggares status" – punkt. Vi stannar här.

I betänkandet lyfter vi fram de utmaningar som överflyttningen av reklamintäkter till Internet innebär för tryckta medier, men påpekar att det nya kommersiella medielandskapet domineras av etablerade offentliga och privata leverantörer av medieinnehåll. Vi intar också ståndpunkten att ägarkoncentrationen av medier närmar sig nivåer där mångfalden inom medierna inte garanteras av de fria marknadskrafterna, särskilt inte i de nya medlemsstaterna.

I betänkandet tillstår vi att public service-medier behöver ha en ansenlig och stabil marknadsandel för att kunna fullgöra sitt uppdrag. Vi påpekar likaså att public service-medier är ledande på vissa marknader men att de ofta saknar tillräcklig finansiering och utsätts för politiska påtryckningar.

Vi anser vidare att mediekompetensen måste öka i EU, vi rekommenderar att mediekompetens räknas till de nio grundkompetenserna och stöder utvecklingen av en grundläggande utbildning i mediekompetens inom EU.

Alla initiativ som syftar till att trygga demokratin välkomnas återigen i betänkandet och vi påpekar att medierna är ett inflytelserikt politiskt verktyg som inte enbart bör styras av ekonomiska villkor. Yttrandefrihet är det centrala i mitt betänkande – och det står jag för.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först vill jag gratulera Marianne Mikko till hennes utmärkta betänkande. Kommissionen delar många av åsikterna i betänkandet. Vi är övertygade om att denna resolution ger en mycket positiv signal om mångfald inom medier till alla berörda parter, inklusive medlemsstaterna och EU-institutionerna, även kommissionen.

Precis som ni har sagt är det viktigt att värna om demokratin och mångfalden av yttringar. Vi måste behålla en bra balans mellan målen för mångfald av medieröster och mediernas konkurrenskraft. Tidigare grundliga diskussioner i detta ämne har dock visat att det skulle vara politiskt inkorrekt av kommissionen och Europeiska unionen att harmonisera regler för medieäggande eller mångfald i medierna. Subsidiaritet är verkligen något som vi överväger starkt här, eftersom en standardiserad modell inte skulle passa de olikartade situationerna.

Därför jag anser att det skulle vara ett misstag att överreglera det mycket intensiva bloggandet. Jag håller dock med er om att vissa rättsliga krav som är ålagda pressen, som respekt för upphovsrätt eller rätten till genmäle, också måste respekteras av webbsidor. Att likställa användargenererat innehåll med alla andra former av offentliga yttranden tycker vi är ett önskvärt mål. Å andra sidan skulle en strikt, speciell status för bloggar motverka sitt syfte och strida mot Internets genuina karaktär.

Kommissionen håller med parlamentet om att EG:s konkurrensregler i sig bara till viss del kan garantera mångfald i medierna. Det är av just den anledningen som mångfald i media anses vara av berättigat allmänt intresse enligt artikel 21 i EG:s koncentrationsförordning. Därför måste medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att skydda mångfalden inom medierna genom att införa ytterligare regler utanför koncentrationsförordningen. Men de måste följa nationella lagar och EU-rätten.

När det gäller konkurrensregler skulle jag i viss grad vilja nyansera ert uttalande om att ägarkoncentrationen skulle skada mediernas mångfald. EU:s medieföretag, inklusive den tryckta pressen, måste vara starka nog att stå emot konkurrensen på en global, internationell nivå. Vi är emot överdrivet restriktiva regler för medieäggande som kan försvaga EU-företagens konkurrenskraft. Situationen är inte jämförbar mellan de olika medlemsstaterna och det finns många olika förhållanden.

Jag är naturligtvis för större insyn i ägandeskapet och att komplett information ska finnas tillgänglig om programföretags och utgivares syften och bakgrund. Detta är ett *sine qua non*-villkor för att skapa mer inflytelserika och tillförlitliga medier.

Som ni framhåller i er resolution är public service-företag en absolut nödvändighet för mångfald inom medierna. Därför anser kommissionen att deras public-service-uppdrag måste vara tydligt specificerat och att de har en trygg finansiering, för annars kommer stor säkerhet att uppstå.

Här är vi alla överens om att definitionen av ansvarsområdet för public service principiellt är något som varje medlemsstat ska besluta om, inte kommissionen. Enligt Amsterdamprotokollet bestämmer också varje medlemsstat om hur public service-verksamheten ska finansieras. I detta sammanhang är kommissionens roll att minimera snedvridningen av konkurrensen mellan alla typer av medier. Kommissionen uppskattar också er inställning till uppförandekoder och självreglering för att stödja den mediala mångfalden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 25 september.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Katerina Batzeli (PSE), skriftlig. – (EL) Koncentration och mångfald kommer att fortsätta vara en central fråga både på nationell nivå och på gemenskapsnivå. I dagens samhälle får medborgarna direktinformation och kan ta del av diskussioner i medierna. Mot bakgrund av detta är det främsta målet att sätta upp och

bestämma gränser för hur allmänna och privata medier får samarbeta och ingripa. I vilket fall som helst måste det finnas garantier för att informationen inte manipuleras. Vi måste försäkra oss om att medierna är politiskt och finansiellt oberoende, att finansieringen sker öppet, att vi värnar om journalisternas arbetsvillkor samt att vi har kvalitet och variation i nyhetsrapporteringen.

Eftersom demokratiska dialoger startar genom medierna har ett nytt sätt att kommunicera utvecklats, nämligen bloggandet som individualiserar utbytet av åsikter. I många fall har dock detta uttryckssätt förvandlats till en "kollektiv protest", t.ex. i viktiga frågor som miljö och samhälle.

Självregleringskoder kan i detta läge vara en lämplig utgångspunkt för ömsesidig respekt mellan användare och läsare. De behöver inte belastas med några begränsningar i yttrandefriheten och rätten till genmäle från någons sida. Medier och forum för informationsutbyte på nätet utökas, analyseras och regleras med ständig hänsyn till principen om demokratiska uttryckssätt och delaktighet samt respekten för de mänskliga rättigheterna.

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Vi lägger stor vikt vid mångfald inom medierna och vi stöder också grundprinciperna i betänkandet. Vi beklagar att vi inte kan instämma i varje punkt.

Vi håller helt och hållet med om att public service-företag måste ges utrymme att bidra till en digital, interaktiv mediemiljö, givetvis i rimlig balans med kommersiella sändningsföretag.

En öppen debatt om bloggar bör uppmuntras. Bloggar och annat "användargenererat innehåll" är ett levande bidrag till det mångfasetterade medielandskapet och får alltmer inflytande i bevakningen av nyheter och aktuella händelser.

Men kvaliteten på bloggar står och faller med skribenterna och det är inte alla bloggare som är lika hederliga i sina avsikter.

För att bloggarna inte ska degenereras till anonyma källor för förtal måste vi till exempel tänka på hur vi behandlar överträdelser och sekretess eller rätten till genmäle. Men parlamentet får definitivt inte vara överdrivet förmyndaraktigt.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jag vill betona att EU måste se till att det finns en balans mellan privata och statliga medier i EU. Att ägare till tv- och radiostationer påverkar informationens innehåll är ett brott mot demokratiska normer. Jag kommer från ett land där den sittande regeringen förstör mediernas oberoende. En hel serie av åtgärder vidtas för att de statliga medierna ska underordnas den styrande eliten.

Jag vill uttrycka mitt stöd för alla initiativ som syftar till att skydda offentliga massmedier, eftersom de utgör ett maktpolitiskt instrument. Public service-företag behöver extra skydd eftersom de saknar tillfredsställande finansiering och utsätts för politiska påtryckningar, särskilt i de nya medlemsstaterna.

Hélène Goudin (IND/DEM), skriftlig. – EU-parlamentets utskott för kultur och utbildning verkar lida av sysselsättningsproblem och i sin iver att finna frågor att ägna sig åt skriver man betänkanden som världen hade klarat sig utan.

Betänkandet om mediernas koncentration och mångfald i EU är ett sådant exempel. Det är ett eget initiativ från utskottet och föredraganden föreslog i sitt ursprungsbetänkande en frivillig klassificering av bloggar utifrån författares och utgivares yrkesmässiga och ekonomiska ansvar och intressen. Det finns många invändningar mot en sådan idé, såväl vad gäller genomförbarhet men även, och än viktigare, dess eventuella implikationer för yttrandefriheten.

Förslaget till betänkande har förvisso modifierats under utskottsbehandlingen men innehåller fortfarande mycket onödigt och skadligt.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag vill tacka Marianne Mikko för hennes betänkande om mångfald i medierna. Det här är en brännande fråga i det europeiska samhället: Vilken är vår roll och vårt inflytande? Historien har visat klart och tydligt att maktkoncentration aldrig har varit till någons fördel. Människor är alltid negativt inställda till makt oavsett vilket uttryck den tar sig, och koncentrerad makt leder till ett sjukt samhälle. Detta gäller också för den tredje statsmakten, medierna.

En av unionens huvudfunktioner är att garantera fri konkurrens på den inre marknaden. Varför ska inte det gälla också för medierna? Tanken i betänkandet att koppla konkurrenslagstiftningen till medielagstiftningen för att undvika intressekonflikter mellan ägarkoncentration i medierna och andra maktformer i samhället är motiverad.

Men jag är mer orolig över mediernas förmåga att agera som väktare över vad som är bra i samhället, eftersom båda i allt större utsträckning bara är intresserade av att tjäna pengar.

Kyrkan har inte matat människor med moraliska principer på länge. Detta har varit uppgiften för en viss typ av press, eftersom synd, förtal och fördömande är vad som driver den. På ett genialiskt sätt kan denna typ av journalism kombinera dyrkan av omoral med en ovanligt stor trångsynthet att göra produktiva affärer: provocera, fördöma och tjäna pengar.

"Ty efter dina ord ska du dömas rättfärdig, och efter dina ord ska du dömas skyldig." Dessa ord visar på god kännedom om människans sinne. När kommer medierna själva att ställa sig frågan om de i slutändan uppnår något ont eller gott i samhället med sina handlingar?

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Som vi alla är överens om måste mångfalden vara ett centralt inslag i massmedierna. Mångfald måste stödjas och att anta Marianne Mikkos betänkande är ett viktigt steg i den riktningen.

Behovet av en balanserad massmediemarknad måste uppmärksammas och stödjas av medlemsstaterna, vilka bör förbinda sig både enskilt och gemensamt att ge EU-medborgarna möjlighet att få korrekt och varierande information.

Kulturell mångfald, och att vi ständigt måste öka integreringen av inflyttade grupper och minoriteter samt betydelsen av att tillhandahålla information av hög kvalitet till den aktiva befolkningen är de främsta anledningarna till att stadgan om mediefrihet skapades. Jag vill uttrycka mitt fulla stöd för Europaparlamentets rekommendation att offentliga medietjänster ska uppmuntras att agera som alternativa informationsleverantörer till de enbart kommersiellt baserade.

EU-medborgare som aktivt utnyttjar sina rättigheter och skyldigheter och får information och kan förstå och kritiskt bedöma informationen är en nödvändig faktor som måste ligga till grund för alla åtgärder som vidtas i framtiden, både av EU-institutionerna och av de enskilda medlemsstaterna.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Marianne Mikkos betänkande återspeglar de allmänna tendenserna i EU:s medievärld på ett mycket bra sätt och hon pekar på en mycket viktig aspekt i punkt 35, som handlar om offentliga radio- och tv-tjänster.

För att behålla tillräcklig mångfald i medierna måste offentliga sändningsföretag också erbjuda program som kanske inte ger de högsta tittarsiffrorna eller reklamintäkterna. Jag har alltid varit övertygad om att ett public service-företag som blir populärt bland folket och vinstgivande för staten inte behöver vara ett offentligt sändningsföretag.

Syftet med offentliga sändningsföretag är också att tillgodose olika behov och intressen hos människor som kanske inte tillhör den anspråkslösa publik till privata sändningsföretag som tycks följa strömmen. Public service-företagen i Europeiska unionen bör inte sluta sända nischprogram av hög kvalitet för att kunna konkurrera med privatägda programföretag.

En av principerna vid tillhandahållande av allmännyttiga produkter är solidaritet. Offentliga programföretag bör även vara solidariska mot tittare med mer krävande och nogräknad smak.

Inger Segelström (PSE), skriftlig. – (EN) Betänkandet handlar om ett viktigt ämne, mångfald inom medierna, vilket är ett viktigt element för att värna om demokratin och medborgarnas rätt till tillförlitliga och oberoende medier. I länder där ekonomiska, religiösa och politiska intressen styr medierna är det svårt att ge medborgarna olika sätt att samla information, vilket skapar stora luckor i deras förmåga att tillgodogöra sig information och garantera fria och opartiska val.

Vi röstar nu i Europaparlamentet om ett betänkande som rör dessa viktiga frågor. Vi svenska socialdemokrater hade verkligen hoppats på att kunna rösta för detta betänkande. Men som det ser ut i dag kommer vi inte att göra det. Det finns ett gott syfte i kompromissförslaget, men flera tveksamheter återstår, i synnerhet kring frågor som rör bloggarnas ställning. Vi vill inte medverka till att Europaparlamentet likställer bloggande med traditionella medier genom att som det står i förslaget ifrågasätta och föreslå diskussioner om bloggarnas ställning. Detta krävs inte för andra grupper, så varför för bloggare? Vi delar dock många bloggares åsikt att överträdelse och förtal är lika straffbart för bloggare som för andra medier. Vi kommer därför att rösta mot betänkandet.

Daniel Strož (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Europaparlamentets initiativbetänkande om mediernas koncentration och mångfald i Europeiska unionen är mycket viktigt och användbart samt beskriver på många sätt korrekt den situation som redan har existerat i Tjeckien i många år. Här vill jag lyfta fram två speciella aspekter i betänkandet som helt riktigt kritiserar och kräver en lösning. Den första är den nästintill totala koncentrationen av dagstidningar i händerna på utländska (speciellt tyska) syndikat, där de ekonomiska och politiska intressena helt klart strider mot de objektiva intressena i Tjecken, särskilt med tanke på mångfalden och mediernas oberoende. I Tjecken är detta bara fantasier. I stället finns en tydlig tendens mot en radikal högervinkling och obegränsad manipulation. Den andra aspekten handlar om verksamheten i de lagstadgade televisionssändningarna som enbart gynnar den nuvarande högerregeringen och är så tendentiös i sin nyhetsrapportering och journalistik att termen lagstadgad inte längre gäller. Mina rekommendationer till myndigheter och institutioner som arbetar med frågor kring koncentration och mångfald i EU:s medievärld är att rikta särskild uppmärksamhet på situationen i Tjeckien.

24. Uppföljning av Monterreykonferensen 2002 om utvecklingsfinansiering (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Thijs Berman, för utskottet för utveckling, om uppföljningen av Monterreykonferensen 2002 om utvecklingsfinansiering (2008/2050(INI)) (A6-0310/2008).

Thijs Berman, föredragande. – (NL) Herr talman! I New York diskuterar FN just nu millenniemålen. Om inget förändras kommer vi inte att uppnå dessa mål till 2015. Detta betyder att fattigdomen inte kommer att ha halverats, mödradödligheten inte kommer att ha minskat avsevärt och att alla barn inte kommer att få ta del av grundläggande utbildning. På vissa håll har vi också hört uppmaningar om att lägga millenniemålen på hyllan. De fungerar inte. Problemet är biståndströtthet, vilket är ett annat ord för cynism och kortsiktigt egenintresse. Otillräckligt bistånd ger garanterat inga resultat och biståndsprogrammen misslyckas ofta. Problemet är att det inte fungerar med för lite bistånd. Det är som om en fotbollstränare skulle utrusta sitt lag med enbart högerskor. Efter ett dussintal matcher säger han "ni förlorar varje gång, ni kommer aldrig att bli bra. Jag sticker – behåll skorna, men från och med nu får ni klara er själva".

Det finns många länder där bistånd ger resultat. Biståndets omfattning är viktigt. Rwanda fick ett omfattande bistånd efter folkmordet. Landet har återhämtat sig på ett imponerande sätt. Det finns mycket kritik som kan riktas mot president Paul Kagame – jag har mycket själv – men efter terrorn år 1994 framstår Rwanda som ett exempel för hela världen. Utan bistånd hade landets ekonomiska tillväxt dock inte varit lika imponerande. Även i Moçambique har biståndet gett resultat och det finns många andra exempel. Sedan millenniemålen formulerades har 29 miljoner barn kunnat ta del av grundläggande undervisning. Om världen hade hållit sina löften skulle det inte bli någon livsmedelskris. Om varje välmående land lade 0,7 procent av sitt BNI på utvecklingsbistånd skulle antalet undernärda barn inte börja öka igen efter att ha minskat under flera år.

Detta betänkande är en skarp påminnelse från Europaparlamentet till medlemsstaterna om att de ska hålla sina löften, särskilt de medlemsstater som drar fötterna efter sig – Frankrike, Tyskland, Storbritannien och Italien, för att bara nämna de stora medlemsstaterna. De måste öka sitt bistånd till 2015, inom en fast tidsram och med lika stora höjningar. Det får inte senareläggas eftersom en senare ökning efter en rad minskningar skulle innebära att fattiga länder går miste om bistånd till ett värde av 17 miljarder euro mellan i dag och 2015.

En sak är dock klar: enbart offentlig finansiering räcker inte för att få igång utvecklingen och hålla den igång. Det behövs mer än så. Europeiska unionen måste fortsätta att investera i fred och säkerhet, i goda styrelseformer och i respekt för de mänskliga rättigheterna. Tack vare påtryckningar från EU har det fungerat i Kenya, och Raila Odinga är nu premiärminister. I östra Tchad har EUFOR mycket större problem. Men det är väldigt viktigt att utnyttja privat finansiering för offentliga ändamål. Här är det förmågan att låna pengar som är viktig. Lån är oftast inte tillgängliga för de fattigaste och det måste förändras. När utveckling är målsättningen måste man ge kvinnor och män lika tillgång, avskaffa straffräntor och investera i möjligheter för småföretagare som är mycket bra på nätverksarbete – allt detta i samarbete med lokala organisationer. Privata banker tänker inte automatiskt på dessa villkor och är långsammare med att låna ut till kvinnor än till män. Här kan EU göra stora förändringar genom kreditgarantier. Och Europeiska investeringsbanken måste låna ut mycket mer än vad den gör till mikrokreditinstitutioner. Dessa saker ger människor en riktig chans att visa vad kan och befästa sin egen existens som oberoende, självförsörjande medborgare. De fattiga länderna behöver också få mer att säga till om i Internationella valutafonden (IMF).

Mer pengar behövs också för att hantera konsekvenserna av klimatförändringar genom att använda system för handel med koldioxidutsläppsrätter. Förorenaren betalar – det är inte de fattiga länderna som är ansvariga för den globala uppvärmningen. Biståndet måste inriktas på hållbara energiformer.

Utvecklingspolitik är en central fråga för EU. EU måste vara en stark aktör på världsscenen och varje medlemsstat får agera på sitt eget sätt, men de måste även hålla samman och bidra med 0,7 procent av BNI. Det är millenniemål nummer åtta och om det åttonde målet uppnås kommer de andra målen att bli lättare att genomföra.

Till sist vill jag säga att under den tid som det tog för mig att hålla detta anförande har 80 personer dött av svält och 50 barn har dött av sjukdomar som är lätta att bota.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill uttrycka min tacksamhet, speciellt till Thijs Berman, för detta betänkande. Det är mycket grundligt och framåtblickande.

Jag tycker att betänkandet kommer lägligt och det kan särskilt inverka på två områden. Det ena är FN-förhandlingarna i New York om slutdokumentet från uppföljningskonferensen om utvecklingsfinansiering i Doha som startar i slutet av november. Det andra är EU:s ståndpunkt i förhandlingar i FN och EU:s eget bidrag till ett lyckat resultat i Dohakonferensen. Den ståndpunkten utarbetas för närvarande.

Som ni sa var Monterrey framgångsrikt 2002 – de utvecklade och underutvecklade länderna enades om och förband sig till ett konkret åtgärds paket, den så kallade Monterreyöverenskommelsen. EU agerade kraftfullt och beslutsamt för att åstadkomma ett lyckat resultat. Jag anser att EU har fullföljt sina åtaganden i Doha på ett seriöst sätt och kommissionen har årligen granskat utvecklingen i våra medlemsstater. År 2005 såg vi i EU över och stärkte våra åtaganden ytterligare.

De viktigaste EU-åtagandena är de tidsbestämda målen att öka volymen för officiellt utvecklingsstöd i syfte att år 2015 bidra med 0,7 procent av EU:s bruttonationalinkomst till utvecklingsstöd. Ni vet alla att vi beslutade att nå dit steg för steg med det första omedelbara målet år 2006 – som skulle uppnås gemensamt av EU. Nästa tidsfrist är 2010, när vårt sammanlagda bistånd ska nå 0,56 procent av BNI.

I juni i år (2008) bekräftade Europeiska rådet med eftertryck återigen dessa mål, en välkommen och viktig åtgärd eftersom EU:s biståndsnivåer sjönk under förra året för första gången sedan Monterrey. Detta var en negativ signal. Mot bakgrund av detta är kommissionen säker på att EU:s biståndsnivåer kommer att öka igen från och med 2008 – i år. Fleråriga rullande tidsplaner som visar hur varje EU-medlemsstat har för avsikt att uppnå de uppsatta målen är ett viktigt verktyg i detta sammanhang. Vi behöver se helhetsbilden, men också en fördelning land för land.

Sedan Monterrey har EU varit framgångsrikt i sina övriga åtaganden. Målet med Dohakonferensen är att undersöka vilka resultat som har uppnåtts, bekräfta åtagandena, identifiera hinder men också att hitta sätt att övervinna dessa hinder. Det handlar också om nya utmaningar, t.ex. klimatförändringen och höga eller instabila priser på livsmedel, bränsle och basvaror i samband med den globala ekonomiska avmattningen och finanskrisen.

Kommissionen hoppas att världssamfundet i Doha återigen bekräftar det globala partnerskapet om utvecklingsfinansiering som bygger på ansvarsfördelning mellan industriländer och utvecklingsländer. Därmed är det inte en envägs- utan en tvåvägsprocess.

Doha bör ge ett verksamhetsinriktat, framåtblickande resultat för att förenkla ett effektivt genomförande av Monterreyöverenskommelsen i alla dess dimensioner, som mobilisering av inhemska resurser, utländska direktinvesteringar för utveckling, internationell handel, utvecklingsländernas utlandsskulder, finansiellt och tekniskt samarbete och globala styrelseformer.

I betänkandet som ni ska anta tas ett antal av dessa frågor upp och det utgör ett välkommet bidrag till den internationella debatten. Tack för ert betänkande och för er uppmärksamhet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Thijs Berman för hans utmärkta betänkande där han sammanfattar inriktningen för EU:s utvecklingspolitik. Det har skett en utveckling med det återstår fortfarande mycket att göra.

Helt nyligen publicerade EU en forskningsrapport med titeln "Halvvägs mot millenniemålen", där genomförandet av millenniemålen och EU:s roll för att uppnå dem granskades. I rapporten dras slutsatsen att utvecklingen har varit positiv men att det finns områden som måste förbättras.

EU är världens största givare av utvecklingsbistånd och står för sammanlagt 60 procent. År 2006 nådde EU sitt officiella mål att kanalisera 0,31 procent av sin sammanlagda BNI till utvecklingsstöd.

Trots att EU har uppnått målet för 2006 räcker inte biståndsbeloppen och prognoser för 2007 visar att det minskar oroväckande. De flesta EU-länderna har inte ökat beloppet för det donerade utvecklingsbiståndet under tidigare år och i vissa länder har beloppet sjunkit med mer än 100 procent. De EU-länder som har åtagit sig att uppnå millenniemålen har därför mycket att förbättra.

Enligt de uppsatta EU-målen måste procentsatsen för bistånd öka till 0,7 procent av BNI till år 2015. Detta bidrar inte automatiskt till att undanröja utvecklingsproblem och fattigdom med 0,7 procent: det finns ett trängande behov av planering, struktur och övervakning. Utan pengar kommer dock ingenting att hända och det är mycket viktigt att vi håller oss till detta mål och våra löften.

25. Resultattavlan för den inre marknaden (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Charlotte Cederschiöld, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om resultattavlan för den inre marknaden (2008/2056(INI)) (A6-0272/2008).

Charlotte Cederschiöld, föredragande. – Herr talman! Jag är väldigt glad över att konstatera att stora framsteg har gjorts sen vi röstade igenom vårt inre marknadsbetänkande i utskottet. I den nya resultattavla som presenterades i juli framkom att medlemsstaterna nått sitt bästa resultat någonsin när det gäller att införliva inre marknadsreglerna i den nationella lagstiftningen. Stats- och regeringschefernas uppsatta mål om en procents genomsnittligt införlivandeunderskott har uppnåtts och vi har en vinnare med noll procent försenade införlivanden, Bulgarien. *Chapeau*, hatten av! Låt oss hoppas att den här positiva trenden fortsätter och att våra medborgare tillåts dra full nytta av vår inre marknad framöver.

Vi måste fästa ökad vikt vid ett korrekt genomförande. I vårt betänkande uppmanar vi ledamöter av Europaparlamentet och kommissionen att inkludera nya och förfinade verktyg och fler och fördjupade parametrar för att ge medborgarna metoder att mäta och komma till rätta med de förluster de och näringslivet lider av på grund av att medlemsstaterna inte alltid gör det de ska i tid eller på ett korrekt sätt.

I all synnerhet måste vi utveckla kontrollen och hur implementeringen går till och göra det i direkt anslutning till det nationella genomförandet. Alla vinner nämligen på att man på det sättet undviker rättsliga domstolsförfaranden. Vi måste hitta sätt att i första hand undvika och i andra hand skynda på processen vid överträdelser. Genom implementeringsgrupper och nätverk kan skillnader i genomförande liksom onödiga *gold plating* undvikas. Genom ett välfungerande Solvit och genom sektorsgenomgångar från kommissionen kan kvarvarande problem upptäckas i ett tidigt skede. Solvit bör och kommer att bli ett allt starkare instrument.

En av de stora frågorna under diskussionen här i parlamentet har varit relationen till konsumentresultattavlan. Jag vill gärna ta tillfället i akt här och nu att understryka att vi inte bör skynda på med något beslut ännu. Som vi märkt fyller inre marknadsresultattavlan sin funktion i form av påtryckningsmedel, och det finns fortfarande stora utvecklingsmöjligheter. Till vidare är det lämpligt att låta de två växa separat, så att var och en utvecklar sina kvaliteter. Därefter får vi närmare undersöka värdet av att sannolikt, eventuellt, slå dem samman. Konsumentresultattavlan är ju fortfarande en helt omogen produkt, medan inre marknads motsvarigheten redan fungerar mycket pådrivande för en harmoniserad EG-lagstiftning. Trots dess kraft i det avseendet är medlemsstaterna mycket positiva till den. Det är med andra ord ett väldigt effektivt instrument, som vi ska bevara men kanske också överföra längre fram på andra områden.

Jag ska också nämna vilka områden som är svårast. Det är miljö-, skatt-, tull-, energi- och transportområdena som ligger sämst till. Här tror jag att man ska försöka med nya modeller och kanske plocka upp tjänstedirektivmodellen, genomförandet där, det vill säga ett väldigt nära samarbete med kommissionen. Det är att rekommendera. Jag hoppas att det kommer fler tillfällen att diskutera det här oerhört viktiga ämnet framöver, på årliga inre marknadsforum, förstärkta nätverk, administrativa samarbeten, kanske ett nytt inre marknadsråd på rådet, det skulle jag uppskatta. En återkommande uppdatering är ju en metod som bidrar

till att utveckla det här området. Jag ska be att få tacka alla som har varit engagerade i den här frågan, för jag är övertygad att det som vi gjort lägger grunden till ett EU-samarbete i framtiden.

Ján Figel', *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Vi har ett antal betänkanden inom det här nya systemet och jag är glad att jag kan gratulera Charlotte Cederschiöld till hennes betänkande, eftersom det här området inte är så lätt att utvärdera. Betänkandet innehåller mycket viktiga detaljer men även viktiga förslag inför framtiden. Det är ett betänkande om den inre marknadens resultattavla, även om Charlotte Cederschiöld nyss talat om andra områden, och det innehåller många mycket intressanta och användbara idéer om innehållet i och inriktningen för resultattavlan under kommande år.

Om medlemsstaterna sent eller felaktigt införlivar EG-lagstiftning berövas våra medborgare och företag rättigheter enligt gemenskapslagstiftningen. Detta undergräver även EU:s tillit och trovärdighet som en gemenskap grundad på rättsstatsprincipen. Därför är korrekt införlivande i rätt tid samt tillämpning av EG-lagstiftningen i våra stater av största betydelse. I betänkandet bekräftas och förstärks frågans betydelse, något som kommissionen verkligen välkomnar.

Medlemsstaternas meritlista när det gäller att korrekt och i tid införliva EG:s lagstiftning har förbättrats väsentligt de senaste åren och det är också goda nyheter. I dag har 18 medlemsländer redan nått enprocentsgränsen eller lägre som var målet för genomförandeunderskottet för 2009, vilket stats- och regeringscheferna kom överens om i mars 2007. Andra medlemsstater ligger mycket nära målet på högst en procent. Det betyder att det genomsnittliga underskottet vad gäller införlivande redan ligger på en procent och alltså betydligt före 2009 års tidsgräns. Det är en mycket positiv utveckling och kommissionen hoppas att den tendensen kommer att bekräftas ytterligare under 2009.

Den inre marknadens resultattavla har redan spelat en mycket viktig roll för att stödja medlemsstaternas satsningar. Och det kommer den att göra även i framtiden. Resultattavlan utvecklas och innebär verkligen påtryckningar på medlemsstaterna för att de ska förbättra resultatet.

Men som föredraganden påpekade innebär inte en god tillämpning av EU:s lagstiftning enbart att direktiven införlivas korrekt och i tid. Myndigheterna måste tillämpa direktiven effektivt på fältet. Nationella myndigheter måste dessutom se till att medborgare och företag kan utöva sina rättigheter enligt fördraget, både effektivt och ändamålsenligt.

Jag håller med Charlotte Cederschiöld om att det är dags att undersöka om resultattavlans omfattning kan breddas till att omfatta andra aspekter av tillämpningen av EU-rätten, utöver själva införlivandet.

Med en starkare inriktning på överträdelser av gemenskapslagstiftningen, utöver ett sent införlivande, och med mer information om enskilda sektorer, utgör den senaste resultattavlan från juli 2008 ett första steg i denna riktning, och vi börjar få en bredare syn. Kommissionen undersöker för närvarande om mer kvalitativa uppgifter om tillämpningen av EG:s lagstiftning kan presenteras, sannolikt med särskild inriktning på sektorer där problemen med en korrekt tillämpning av EU-lagstiftningen förefaller vara mest akuta, inklusive energi- och transportsektorerna.

Ambitionen är att publicera en mer omfattande resultattavla under första kvartalet 2009. Jag anser att det i högsta grad är i linje med de förslag som Charlotte Cederschiöld lämnar i sitt betänkande.

Jag noterar även den linje som valts och presenterats i betänkandet om förbindelsen mellan den inre marknadens resultattavla och konsumenternas resultattavla, och att dessa två bör hållas isär.

Tack än en gång för betänkandet och er uppmärksamhet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Pleštinšá (PPE-DE), *skriftlig*. – (SK) Kvaliteten på gemenskapslagstiftningen och dess införlivande i rätt tid är grundläggande för att den inre marknaden ska fungera på lämpligt sätt. Korrekt införlivande och tillämpning av direktiven om den inre marknaden påverkar konkurrenskraften och den ekonomiska och sociala balansen inom EU.

Direktivet om konstruktionsprodukter, som ska ersättas med en förordning som jag för närvarande arbetar med som skuggföredragande för PPE-DE-gruppen, införlivades till exempel på ett sådant sätt att CE-märkning

är frivillig i fyra medlemsstater och obligatorisk i de övriga. Denna situation ger upphov till stora problem för produktionssektorn.

Otydliga bestämmelser och felaktigt genomförande av sekundärätten slutar ofta i rättsliga åtgärder inför EG-domstolen.

Jag anser att det är ett mycket viktigt steg att upprätta särskilda kontaktpunkter där EU-medborgarna kan få hjälp med alla juridiska och praktiska frågor när de förflyttar sig inom den inre marknaden.

På en öppen och konkurrenskraftig marknad behövs bättre inriktning och mer stringenta verktyg för att förbättra kampen mot förfälskningar och piratkopiering. Observera att mina kolleger och jag har utarbetat den skriftliga förklaringen 67/2008 för att uppmärksamma problemet med förfälskningar och piratkopiering som utgör ett växande hot mot EU:s ekonomi, sysselsättning och kreativitet.

Vår prioritet måste vara att skydda konsumenter som ofta omedvetet köper en förfälskad produkt i tron att den är äkta och som därigenom kan äventyra både hälsa och säkerhet.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Genomförande i rätt tid, korrekt införlivande och lämpligt verkställande av direktiven om den inre marknaden är förutsättningar för en effektivt fungerande inre marknad och för konsumentskyddet, och påverkar konkurrenskraften och den ekonomiska och sociala balansen i EU.

Resultattavlan är ett viktigt instrument i utformningen av vår politik. Vi ber därför kommissionen att utvidga den information och de indikatorer den innehåller så att den bland annat innefattar kvalitet och sociala villkor för arbetstagare, liksom miljöpåverkan och klimatförändringar.

Rumänien är det sjunde EU-landet vad gäller införlivande av den inre marknadens direktiv med ett genomsnittligt införlivandeunderskott på 0,8 procent i december 2007, jämfört med målet på en procent som sattes av stats- och regeringscheferna för 2009. I betänkandet betonas också att förseningar och felaktigt genomförande av EU-förordningar påverkar konsumenterna och företagen och man kräver att medlemsstaterna ska öka sina insatser för att främja Solvit (ett nätverk som medlemsstaterna använder för att lösa eventuella problem som kan uppstå på grund av felaktigt genomförande av inre marknadslagstiftningen, utan att vända sig till domstolarna).

Jag vill också lyckönska föredraganden till hennes arbete.

26. Bättre utbildning för lärare (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Maria Badia i Cutchet, för utskottet för kultur och utbildning, om förbättring av lärarutbildningens kvalitet (2008/2068(INI)) (A6-0304/2008).

Maria Badia i Cutchet, föredragande. – (ES) Herr kommissionsledamot! Jag tror vi kan vara överens om att antagandet av ett betänkande om ett så aktuellt och viktigt ämne som lärarutbildningens kvalitet är goda nyheter, med tanke på att målet för lärarutbildningen helt enkelt är att förbättra elevernas utbildning och erbjuda dem kunskaper som ger dem intellektuell mognad och ett kritiskt tänkande samtidigt som de förvärvar de färdigheter som krävs för att kunna delta i ett samhälle som blir alltmer konkurrenskraftigt och krävande.

Detta är en oro som delas av många, bland annat elever, deras föräldrar, lärarkåren och företagsledare. I EU finns för närvarande över sex miljoner lärare som innehar en nyckelroll när det gäller att utveckla kunskap och färdigheter hos samhällets unga människor och på ett avgörande sätt bidra till att förbättra möjligheterna till ekonomisk tillväxt och ökad konkurrenskraft.

Arbetsvillkoren inom denna sektor har nu blivit mer komplexa och krävande: klasserna är mer heterogena ur social och kulturell synvinkel, undervisningen är inriktad på individuellt lärande, lärarna har gått ifrån att lära ut *ex-cathedra* till att bli klassrumsledare. Det finns krav på att ha goda kunskaper i främmande språk och informations- och kommunikationsteknik (IT), inte bara som ett sätt att överföra kunskap utan också för att kunna använda dem som ett verktyg i undervisningen.

De uppgifter vi har tillgång till visar att det finns brister i undervisningskvaliteten. Detta hänger samman med yrkets ökade komplexitet som nämns ovan och gör att det krävs större investeringar i lärarutbildningen, både under den inledande utbildningen och vid vidareutbildning, och det visar också på behovet av större stöd under de första åren i lärarkarriären.

Det finns också en hel rad frågor i anslutning till detta som borde beaktas: avsevärda löneskillnader mellan länder och skillnader när det gäller genomsnittslöner inom samma land, en stor andel äldre anställda som i vissa fall har en negativ inverkan på arbetsvillkoren, få personer som vill börja i yrket, etc.

Det är i det sammanhanget som betänkandet skrivits. Det innehåller olika rekommendationer som jag nu ska sammanfatta.

Till att börja med måste vi få fler att intressera sig för läraryrket, en faktor som är nära förknippad med åtgärder för att förbättra läraryrkets status och lönerna för lärare. Det innefattar förbättrade arbetsförhållanden för lärare genom att ta fram förslag för att stödja dem under deras första år i yrket. Yngre lärare kan lära av äldre lärares kunskaper och dessa kan minska sina undervisningstimmar och avsätta mer tid för tillämpad forskning och kunskapsöverföring.

Detta innebär även att investera i inledande utbildning och internutbildning för lärare, göra universitetsutbildningen förenlig med yrkesutvecklingen och göra det lättare att förbättra kvalifikationer och färdigheter för befintlig lärarpersonal.

För det tredje handlar det om att uppmuntra utbyte av goda metoder genom att förbättra rörlighetsprogram, särskilt inom Comeniusprogrammet, vilket också bidrar positivt till att uppdatera språkkunskaper.

För det fjärde måste vi förbättra beslutsprocessen på skolnivå, med andra ord ökad självständighet samtidigt som man tar hänsyn till att alla skolor har olika bakgrund och de olika intressenter som är delaktiga i respektive skolvärld: föräldrar, lokala kulturinrättningar, etc.

I enlighet med bestämmelserna i artikel 149 om utbildning och undervisning i EU-fördraget kommer betänkandet inte att vara bindande för medlemsstaternas regeringar. Det är ändå en resolution som definitivt bör beaktas.

Centrala frågor i anslutning till undervisning är också nära förknippade med värderingarna i framtidens EU och EU-medborgarskapet och jag ber därför kommissionen att stödja betänkandet från utskottet för kultur och göra sitt yttersta för att försvara dess förslag inför rådet.

I våra samtal nämner vi ofta betydelsen av att lämna över en bra värld till våra barn. Vi bör också tänka på vilka slags medborgare vi kommer att lämna till våra länder, och här spelar utbildningen en avgörande roll.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, ärade parlamentsledamöter! Jag vill varmt rekommendera betänkandet, särskilt eftersom jag är den kommissionsledamot som har ansvar för utbildningsfrågorna. Jag vill tacka Maria Badia i Cutchet och utskottet för kultur och utbildning för deras arbete.

Precis som ni anser kommissionen att alla medlemsstater står inför betydande utmaningar när de försöker förbättra sina utbildnings- och undervisningssystem, särskilt när det gäller högre utbildning. Vi har upprepade gånger talat om – och jag påminner om det igen – betydelsen av nyckelkompetenser liksom rättvisa och effektiva system. Dessa utmaningar kan inte bemötas eller återspeglas i sin helhet utan en hög kvalitet på läraryrket, vilket är nyckeln till allt detta. Lärarnas kvalitet är den kritiska faktorn för att modernisera vårt utbildningssystem och åstadkomma rättvisa och effektivitet. Utan sådana lärare är det svårt att uppnå förbättringar.

De särskilda utmaningar som lärarna ställs inför ökar vartefter de ekonomiska, sociala och utbildningsmässiga sammanhangen blir alltmer komplexa och skolor och klassrum blir mer heterogena och skiftande. I debatten om det första betänkandet i kväll talade vi om kreativitet och innovation. Vi kan endast uppnå större kreativitet och innovation bland eleverna om vi har kreativa och innovativa lärare i våra skolor.

Vi behöver locka till oss de absolut bästa kandidaterna till läraryrket. Vi måste ge dem bästa möjliga förberedelser för deras karriär och – det allra viktigaste – vi måste säkra fortsatt utbildning och utveckling för alla våra lärare under hela deras yrkesverksamma liv. Som ni sa, fru Badia i Cutchet, handlar det om lärarnas rekrytering och löner.

Varje lärare måste också vara en självständig lärjunge som hela tiden reflekterar över hur han eller hon undervisar, tar lärdom av sina kolleger och söker nya vägar att utveckla kunskap och färdigheter och bemöta elevernas individuella behov. Varje lärare måste också vara en livslång lärjunge. Han eller hon kan inte lära ut livslångt lärande utan att själv vara en livslång elev. En inledande utbildning på tre eller fyra år kan aldrig vara tillräckligt för att utrusta en lärare för livslång undervisning. Endast om lärarna fortsätter att lära kan de hålla sig uppdaterade och erbjuda undervisning som verkligen är relevant för eleverna.

Jag blev mycket glad när jag såg att det finns en så stor samsyn om dessa frågor – och det hade vi verkligen även vid ministerrådet i november.

Nu måste vi bygga vidare på dessa goda avsikter och denna samsyn för att verkligen förbättra lärarutbildningen. Vi måste uppmuntra medlemsstaterna att investera mer i att utveckla sina lärare. Tre eller fyra dagars internutbildning per år är helt enkelt inte tillräckligt. Introduktionsstödet för nya lärare behöver också förbättras och utvidgas. Vi måste uppmuntra medlemsstaterna att förbättra kvaliteten på internutbildningen och se till att den ger det slag av praktisk undervisningsfärdighet som lärare verkligen behöver i dag och i morgon.

Vi behöver främja ledarskap i skolan. Dagens skolor är stora organisationer som påverkar livet för hundratusentals människor. De måste administreras och ledas på ett bra sätt men framför allt måste de ha en bra ledning och en bra ledningsgrupp med en tydlig bild av högkvalitativ undervisning för alla sina elever.

Tack än en gång för ert betänkande och ert engagemang. Jag ser fram emot att fortsätta inte bara våra diskussioner utan framför allt vårt samarbete om denna viktiga fråga.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Betänkandet bygger på kommissionens meddelande "Bättre utbildning för lärare" (SEK(2007)0931) och där betonas behovet av att medlemsstaterna reformerar de nationella undervisningssystemen för att förbättra lärarutbildningen.

Föredraganden har lyft fram några mycket viktiga punkter, exempelvis svårigheten att behålla de bästa kandidaterna i läraryrket, de dåliga lärarlönerna i många länder, lärarnas låga sociala status, deras låga nivå när det gäller inläring av främmande språk och mycket mer.

För att lösa dessa problem bör vi ha en enhetlig, komplex och fullständig strategi för hela EU. Vi bör ha fler utbildningsprogram för lärare, och dessa bör struktureras på ett sådant sätt att de kvalifikationer som förvärvas till slut erkänns i alla medlemsstater. För att uppnå detta måste vi dela ansvaret med de nationella regeringarna eftersom vi visserligen kan ha önskemål, men det är de som är behöriga att reformera undervisningssystemet.

Jag hoppas att detta betänkande blir det första steget i en lång process som slutar med att kvaliteten på lärarutbildningen verkligen förbättras inom hela Europeiska unionen.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Europeiska romer har erbjudits undervisning av låg kvalitet i form av segregerad undervisning och klasser enbart för zigenare, inte bara i de tidigare kommunistländerna utan i hela Europa.

Romska barn har svårt att få kvalitetsundervisning såväl i de nya som i de äldre medlemsstaterna. Geografisk segregation av romer är ett stort hinder mot en jämlik undervisning. Romernas levnadsförhållanden gör det svårt att ta de steg som krävs i den långa kampen för att avskaffa klasser med enbart zigenare. För att lyckas i denna kamp krävs högt kvalificerade lärare med både romsk och icke-romsk bakgrund som kan erbjuda de romska barnen nödvändig utveckling och förändra status quo. Att tillhandahålla högkvalificerade lärare som hjälper de romska barnen med utmaningarna i traditionella skolor är mycket viktigt inom ramen för den undervisning framtida lärare får under lärarutbildningen. Om vi ska förvänta oss resultat från våra barn måste vi erbjuda våra lärare exemplarisk utbildning och kunskap om progressiv undervisning i mångkulturella olikartade klasser måste stå i centrum för den framtida lärarutbildningen. Målet att likställa utbildningskvaliteten mellan olika skolor, förhindra att elever slutar skolan i förtid och se till att romska barn tar sig till universiteten och är beredda att möta livets utmaningar är inte något man tar lätt på utan något som vi verkligen måste kämpa för.

27. Bolognaprocessen och studentrörligheten (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Doris Pack, för utskottet för kultur och utbildning, om Bolognaprocessen och studentrörligheten (2008/2070(INI)) (A6-0302/2008).

Doris Pack, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar!

Bolognaprocessen är definitivt den mest radikala reformen av den högre utbildningen under de senaste åren. Kunskapsflödet ska absolut inte stoppas vid nationsgränser härnäst. Det är därför också i huvudsak tillfredsställande att medlemsstaterna och universiteten är beredda att samarbeta i frågan, oavsett subsidiaritetsprincipen som de alltid prisar så högt. Jag välkomnar det, men jag noterar också att alla parlament har kringgått i frågan. Europaparlamentet kontaktades inte och inte heller något av de 46 nationella parlamenten.

Det förargliga är att vi parlamentsledamöter hela tiden tillfrågas om denna Bolognaprocess. Om något går fel pekar man ut oss och ändå har vi inget att göra med detta, inte ens kommissionen har något att göra med detta. Jag är glad att kunna säga att kommissionen nu är delaktig och bidrar till att få fart på Bolognaprocessen inom ramen för våra utbildningsprogram som ni ju känner till. Födslovandorna var kort sagt svåra och de är ännu inte över. Det skulle ha varit klokt att låta parlamenten delta.

Vi vill skapa ett europeiskt område för högre utbildning senast 2010. Det säger sig självt. De studerande måste ha ett brett urval, och ett brett utbud av högkvalitativa kurser. Bolognaprocessen planerar därför för tre prioriterade åtgärdsområden: införande av ett system med tre cykler med kandidatexamen, mastersexamen och doktorsgrad, kvalitetssäkring samt erkännande av kvalifikationer och utbildningsperioder.

Rörlighet för studenter och utbildning av hög kvalitet förväntas vara de viktigaste prioriteringarna i Bolognaprocessen, och själva processen och särskilt det påskyndade införandet av kandidatkurser har – som vi har lärt oss av våra utfrågningar – resulterat i att färre studenter vågar tillbringa någon studietid utomlands under sina kandidatkurser eftersom dessa kurser har blivit överlastade med alltför mycket kursmaterial. Fem års universitetsstudier kan inte plötsligt klämmas in i en treårig kandidatkurs. Det är vad man har gjort i vissa fall. Sedan kommer det fram att studenter inte kan ge sig av alls, att studier utomlands inte kommer på fråga. Det är synd. Erasmus är ett så fantastiskt program och de möjligheter det erbjuder, plus alla andra fördelar med att resa utomlands, borde tas till vara. En kurs som innefattar rörlighet borde faktiskt bli obligatorisk.

Enligt min uppfattning fungerar inte poängsystemet. Det är inte rätt att ett land ska ge tre poäng för en modul medan ett annat land endast ger en poäng. Det måste finnas ett europeiskt ramverk inom vilket alla behandlas lika. Detta är ett område som kräver mer arbete. Jag tycker teorin är bra, men den tillämpas inte särskilt bra.

Vi bör också se till att universiteten gör allt de kan för att dra nytta av ekonomiska möjligheter och göra det lättare för studerande att utnyttja möjligheten till rörlighet om de vill. För många universitet innebär det att de måste stiga ut ur sitt elfenbenstorn och ta kontakt med näringslivet. Hur många stora bolag skulle anse det som en ära att sponsra en doktorand- eller masterkurs? Om det innebär att en masterkurs måste uppkallas efter Mercedes eller Sony eller något annat varumärke – må så vara! Det viktiga är att sponsorpengarna skulle hjälpa studenterna. Det handlar inte om att sälja någon rätten att fastställa innehållet i kursplanen, utan att hitta finansieringskällor som verkligen ger vem som helst som är intresserad att studera utomlands möjlighet att göra det. Om vi gör framsteg för att uppnå dessa mål med stöd av kommissionen kommer vi alla att bli mycket nöjda.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill särskilt tacka Doris Pack igen. Hon är en av grundarna till programmen för livslångt lärande som är mycket populära program för studenter rörlighet. Rapporten om Bolognaprocessen och studentrörligheten är ett mycket konkret bidrag till ännu bättre och ännu större rörlighet.

Som vi alla vet har Bolognaprocessen nu kommit långt. Den kommer snart att ha funnits i ett decennium och har spritt sig över kontinenten. Den började eftersom vi redan hade ett system för rörlighet, kallat Erasmus, sedan 1987, och de flesta av dess instrument har blivit en del av Bolognaprocessen. De två är ömsesidigt stödjande och ger ett mycket viktigt politiskt bidrag. Det är inte bara rörlighet för rörlighetens skull, utan det handlar om modernisering och öppenhet och internationalisering av våra universitet. I betänkandet ges en mycket omfattande översikt över vilka ytterligare åtgärder som behövs på området.

Era slutsatser är i linje med rönen och rekommendationerna från den specialgrupp jag bad samarbeta med kommissionen, ett expertforum på hög nivå lett av den tidigare ministern Maria João Rodrigues, som rapporterade till mig i juni i år. I båda rapporterna föreslås att vi behöver avsevärda och samstämmiga åtgärder för att öka studenters rörlighet och, om jag får tillägga, rörlighet för unga människor i allmänhet: elever, ungdomar under utbildning, unga konstnärer och unga entreprenörer. Jag skulle vilja se att en rörlighetsperiod införs i alla examensprogram för att uppmuntra studenter att resa utomlands och för att rörlighet ska ses som standard snarare än ett specialfall.

Jag håller med er om att Bolognareformen borde användas för att öppna systemen för högre utbildning och inte bli nya hinder mot rörligheten. Era idéer om flexibla format för kurser inom vissa studieområden skulle vara förenliga med Bolognareglerna och förtjänar att undersökas. Jag instämmer också i att vi borde investera bättre och mer, vilket innebär effektivare rörlighet för våra medborgare. Vi behöver kombinera offentlig, privat, nationell och europeisk finansiering.

Jag välkomnar förslaget om att "utöka den planerade finansieringsramen för programmen inom utbildningsområdet och framför allt för Erasmusstipendierna". Det skulle vara mycket positivt, inte bara för utbildningen utan även för EU-medborgarskapet till exempel, att eleverna känner sig som medborgare i EU och får tillträde till, möjligheter i och en verklig erfarenhet av EU.

Jag är säker på att parlamentet kommer att ta sitt ansvar fullt ut i detta hänseende. Ännu en gång vill jag gratulera och tacka samt rekommendera att parlamentet antar betänkandet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar betänkandet och de sunda rekommendationer det innehåller när det gäller det faktiska genomförandet av Bolognamålsättningarna och inrättandet av ett europeiskt område för högre utbildning senast 2010. I år är det viktigt att analysera befintliga hinder liksom möjligheterna att stärka processen i framtiden, efter 2010.

Jag vill betona två av de många förslagen i betänkandet eftersom de är så viktiga. Först av allt borde större insatser göras för att harmonisera nationella utbildningssystem och fullfölja ömsesidigt erkännande av kvalifikationer och överensstämmelse mellan examina. Jag anser att fortsatta skillnader inom detta område utgör huvudhindret mot lika behandling av studenter.

För det andra skulle jag vilja fästa alla EU-institutioners uppmärksamhet på att rörlighet fortfarande är något som är ouppnåeligt för många studenter, forskare och undervisningspersonal, särskilt de från de nya medlemsstaterna på grund av otillräckliga medel. Lämplig finansiering av projekt i de nya medlemsstaterna bör därför prioriteras. Endast på detta sätt kan målsättningarna med den europeiska rörligheten uppnås på ett enhetligt och balanserat sätt.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Unga människor, särskilt studerande, är en prioritet i min politiska agenda och jag kan bara välkomna antagandet av Doris Packs betänkande om Bolognaprocessen och studentrörligheten.

Jag anser att principen om ömsesidighet inom studentutbyten och stipendier, liksom inrättandet av ett europeiskt ramverk för kvalitet och erkännande av examina, måste förbli två prioriterade aspekter av politiken, särskilt som en minskad rörlighet bland studenter mot de nya medlemsstaterna har noterats.

Utbytet av goda metoder mellan medlemsstaterna är ett mycket effektivt sätt att förbättra ramen för rörligheten inom EU och behöver därför kontinuerligt stödjas och utvidgas. Den sociala sidan av betänkandet, som framgår i omsorgen om unga människor från missgynnade miljöer, är lovvärd.

Bortsett från andra hänsynstaganden måste vi främja kvalitet och hög kompetens, både bland studenter och utbildningspersonal, och det kan endast ske med kontinuerligt stöd, både genom politik och investeringar, till rörlighet inom utbildningssystemet, ett stöd som måste ges både på nationell nivå och EU-nivå.

Mihaela Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill tala om den sociala dimensionen av rörligheten som är mycket viktig: Den ger unga människor en mycket rik erfarenhet när det gäller akademisk, kulturell och social mångfald och jag vill därför gratulera Doris Pack till hennes betänkande.

Som rumänsk parlamentsledamot föreslog jag ändringen att studenter från alla medlemsstater skulle erhålla ett enhetligt europeiskt studentkort. Jag anser att ett enhetligt kort skulle uppmuntra unga människors rörlighet i hela Europa, och leda till utbyte av idéer och underförstått till en förändrad mentalitet, så att man öppnar sig mot andra kulturer och stimulerar kreativitet och innovationsförmåga.

Ur min synvinkel är denna åtgärd helt i linje med både målsättningarna för Europeiska året för interkulturell dialog 2008 och målsättningarna för Europeiska året för kreativitet och innovation 2009.

28. Situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Michl Ebner, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner (2008/2066(INI)) (A6-0327/2008).

Michl Ebner, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig uttrycka min glädje över att kommissionsledamoten också arbetar med frågan och jag hoppas att det kommer att återspegla sig inte bara i hans korta anförande utan även i kommissionens arbete, eftersom vi naturligtvis har en skyldighet att se till att kommissionens arbete vederbörligen återspeglar våra önskemål och idéer.

Alla som läser titeln på mitt betänkande, eller snarare betänkandet från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, som antogs enhälligt, nämligen "Betänkande om situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner", måste inse att det bara utgör en del av det faktiska innehållet i betänkandet.

I betänkandet sägs att vi måste formulera en politik för dessa områden, som täcker upp till hälften av hela territoriet i vissa medlemsstater, såsom Österrike, Italien och Spanien, och över en tredjedel av territoriet i andra medlemsstater, områden som är hemvist för totalt 19 procent av EU:s befolkning. Det är områden som kan beskrivas som exceptionellt missgynnade ur många jordbruks- och landsbygdsrättsliga aspekter och de är extremt sårbara. I Alperna är exempelvis effekten av den globala uppvärmningen betydligt mer märkbar än i låglandsregioner.

Bergsområden är missgynnade på många sätt på grund av branta sluttningar, väderförhållanden, erosion, höjdskillnader, höga höjder och bergig terräng. Vi behöver därför en övergripande strategi för dessa områden och inte bara en jordbrukspolitik som visserligen har gett resultat och som vi måste värna om, men som inte är tillräcklig för att hantera de problem som påverkar bergsregionerna.

Gamla beprövade recept för detta behöver därför bevaras, men de måste kombineras med nya recept om jordbruket ska bibehållas som livsnerv för bergsområdena. Andra viktiga faktorer måste också införas i detta synsätt, nämligen ett brett spektrum av hållbart utnyttjande av naturresurser, inrättande och förbättring av transportnät – inte bara fysisk transport utan även tillgång till Internet och kommunikationsnätverk – förbättring och utveckling av kommunal och lokal service – som blir desto svårare i dessa områden genom den utspridda bebyggelsen – och förstärkning av den sociala strukturen.

Nya inslag måste läggas till, t.ex. ökad inriktning på grundläggande och fortsatt utbildning, skydd av landskapets känsliga biologiska mångfald och den tidigare nämnda anpassningen till klimatförändringarna. Betänkandet som utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling antog enhälligt innehåller 13 skäl och 72 punkter om dessa frågor. Målet är att ta fram en ramstrategi på grundval av de befintliga sektorsvisa insatserna. Av detta skäl uppmanas kommissionen i betänkandet att utarbeta en integrerad strategi med ett brett utbud av instrument inom sex månader, i enlighet med subsidiaritetsprincipen och i harmoni med medlemsstaternas nationella åtgärdsplaner.

Jag hoppas att parlamentet kommer att ge sitt godkännande på samma sätt som utskottet och jag ber kommissionsledamoten att tala för den här frågan inför kommissionen och erinra om att bidraget från invånarna i bergsområdena görs för hela befolkningens räkning och kommer dem således till del, och de bör därför vederbörligen erkännas. Det är ett bidrag till miljön och till vår kontinents värde som turistdestination, ett bidrag som måste beaktas eftersom det fungerar som garanti mot avfolkning i regioner som Piemonte och Lombardiet och delar av Frankrike och Spanien.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det här är det sista men inte det minst viktiga betänkandet. Jag kan försäkra föredraganden Michl Ebner om betydelsen av rekommendationerna i betänkandet. Jag vill tacka honom och utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling för detta betänkande som verkligen belyser betydelsen av bergsjordbruk för Europeiska unionen – han talade om en procentandel av territorier – men också betydelsen av jordbruket i bergsregioner som bidrar till att skydda miljön, leverera kvalitetsprodukter och bibehålla det kulturella landskapet som en del av vårt europeiska arv.

Det är skälet till att bergsområden erhåller särskilt stöd enligt den gemensamma jordbrukspolitiken. Stödet ska kompensera jordbrukarna för olägenheter på grund av naturförhållandena. Dessa regioner omfattas dessutom av flera andra åtgärder för landsbygdsutveckling, såsom stöd för miljövänligt jordbruk för att bibehålla alternerande beteshållning och betesbruk, stöd till jordbruksprodukter av hög kvalitet och främjande av diversifiering på gårdarna, exempelvis genom jordbruksturism.

I kommissionens förslag nyligen, särskilt hälsokontrollen, togs också missgynnade områden som bergsområden upp. I samband med utfasningen av mjölkkvotssystemet kan särskilt stöd bibehållas i ekonomiskt sårbara eller miljömässigt känsliga områden inom mejeri-, nöt-, får- och getsektorn.

I betänkandet uppmanas kommissionen att inrätta en global strategi för bergsregioner och bergsjordbruk.

Vi vet alla att det finns en stor mångfald i bergsområdena med skilda ekonomiska och sociala förhållanden. Det skulle därför vara väldigt svårt att fastställa en omfattande gemenskapsstrategi och en detaljerad åtgärdsplan för alla dessa olika förhållanden.

EU:s stödprogram för landsbygdsutveckling och sammanhållningspolitiken utgör emellertid en lämplig och enhetlig ram där medlemsstaterna kan fastställa sina egna territoriella prioriteringar och de lämpligaste systemen för sina regioners styrkor och svagheter. Detta decentraliserade synsätt inom Europeiska unionen gör det möjligt för medlemsstaterna att ha program som är lämpligt anpassade till bergsregioner, samtidigt som de erbjuder en övergripande strategisk enhetlighet.

Jag kan inte ta upp alla förslag i betänkandet nu, men jag kan försäkra er att kommissionen kommer att granska slutsatserna i betänkandet mer detaljerat.

Jag vill än en gång tacka Michl Ebner, utskottet och er alla.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bernadette Bourzai (PSE), skriftlig. – (FR) Jordbruket i bergsregioner är en avgörande faktor för såväl lokal ekonomisk utveckling som miljöskydd (t.ex. bekämpning av klimatförändringen, biologisk mångfald, tillhandahållande av öppna och säkra turist- och rekreationsområden).

Jordbrukarna i bergsregionerna drabbas av särskilda nackdelar, relaterade till höjd, topografi och klimat. Därmed är det berättigat att de ges kompensationsbidrag för de naturbetingade nackdelarna och direkt inkomststöd som kompensation för deras ökade produktionskostnader för deras ökade roll i förvaltningen av de lokala områdena.

Enligt mig är huvudfrågorna följande: att undvika en fullständig frikoppling av jordbruksstödet till animalieproduktion, eftersom det kan leda till förluster av arbetstillfällen, att stödja mejerisektorn, eftersom den spelar en central roll i mindre gynnade områden, att höja startbidragen till unga jordbrukare och att uppmuntra till solidaritet mellan användare uppströms och nedströms när det gäller förvaltningen av vattnet.

Jag är också positiv till att man inrättar en verkligt integrerad gemenskapsstrategi för bergsregionerna så att man verkligen tar hänsyn till deras specifika särdrag när man utarbetar gemenskapspolitik inom olika områden.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Europaparlamentet gör i sitt betänkande om situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner rätt i att kräva att kommissionen lägger fram en strategi för jordbruket i bergsregioner inom sex månader.

Detta är ett verkligt steg mot att ta hänsyn till de speciella förutsättningar som 90 procent av EU:s alla medborgare lever i och arbetar under.

Parlamentets förslag angående de vardagliga problemen för dem som lever i den polska Podhale-regionen förtjänar vårt stöd.

Hittills har riktlinjerna i lagstiftningen för bergsregionerna enbart grundats på jordbrukspolitik. I betänkandet betonas också behovet av att stödja jordbruket genom kompensationsbidrag och genom stöd för högkvalitativa produkter.

I bergsregionerna finns det dock många problem som EU bör engagera sig i, eftersom de omfattar ett brett spektrum av ekonomiska och sociala frågor samt frågor relaterade till livskvalitet. Därför är det mycket bra att man i betänkandet tar upp problemen med tillgång till transportnät och Internet. Dessutom bör samhällena stödjas både ekonomiskt och genom specifika lösningar på regional nivå så att man kan förbättra de kommunala tjänsterna.

Samtidigt måste vi komma ihåg att "bergsbefolkningen" är viktig för att skydda nationella traditioner och traditionell kunskap om den naturliga miljön. Betydelsen av bestående sociala strukturer och behovet av en hållbar användning av miljön förtjänar att betonas särskilt.

I detta avseende är Podhale-regionen utan tvekan det bästa exemplet på god praxis.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE), skriftlig. – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig gratulera Michl Ebner till hans betänkande. Bergsregionerna är mycket viktiga i EU eftersom de utgör mer än 50 procent av vissa medlemsstaters område. Dessa länders jordbruksbefolkning är fortfarande en viktig komponent.

Dessa områdens speciella fysiska egenskaper (mer eller mindre branta lutningar och höjdskillnader) gör att de är missgynnade jämfört med andra EU-regioner. De svåra förhållandena för jordbruksproduktionen, de höga transportkostnaderna, de bristfälliga transport- och kommunikationsnäten och kostnaderna för person- och tjänstetransporter påverkar ekonomin och de vardagliga levnadsvillkoren för de medborgare som lever i bergsregionerna.

Å andra sidan är producenterna i dessa regioner kända för sina kvalitetsprodukter från jordbruket och för sin erfarenhet när det gäller ett hållbart utnyttjande av skogar och betesmarker. Dessa särdrag bör stärkas och utnyttjas så att man kan förstärka deras konkurrenskraft och kulturella identitet.

Därför behövs det en strategi där man tar hänsyn till de specifika särdragen i regionerna i fråga, hjälper till med nya utmaningar, utvecklar alternativa anställningsformer och bibehåller befolkningen i dessa områden. Genom strategin bör man också speciellt uppmärksamma olycksdrabbade regioner, såsom eldhärjade bergsområden.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Enligt min åsikt är människor i små och isolerade landsbygdssamhällen, i synnerhet i bergsregionerna, missgynnade och ställs inför begränsningar och svårigheter i vardagen. Deras behov borde vara en av våra främsta prioriteringar, eftersom de ofta saknar grundläggande nödvändigheter, såsom tillgång till tjänster. De befinner sig ofta under konstanta påtryckningar på grund av dagliga ekonomiska och praktiska problem, vilket skapar ångest. När det gäller deras situation i mitt land, Bulgarien, skulle jag vilja säga att det främst är de grundläggande mänskliga behoven som majoriteten av landsbygdsinvånarna tycks vara bekymrade över. Därför saknas ofta långsiktiga utvecklingsstrategier.

Dessutom är det tydligt att landsbygdspolitiken fortfarande ligger efter och att den inte motsvarar verkligheten i landsbygdsområdena. Regional utvecklingspolitik och landsbygdsutvecklingspolitik samt åtgärder för regional utveckling och landsbygdsutveckling bör decentraliseras så att de kan anpassas till de lokala förhållandena. Därför finns det ett behov av att utveckla konkreta, flexibla och skräddarsydda åtgärder samt lokala program för sysselsättning och sociala förmåner. Vi måste således fokusera på utveckling av mänskliga resurser och kapacitetssupplegning, särskilt när det gäller unga människor, kvinnor och minoriteter, samt på utveckling av en mer förnuftig politik i små, avlägsna byar, med hänsyn till de befintliga lokala naturbetingade och mänskliga resurserna såväl som människors behov.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) Betänkandet innehåller alla tänkbara saker. Det är ett verkligt lappverk, en kvarleva av en snabb brainstorming om jordbruk och bergsregionerna. Det är en katalog över önskningar och krav, uttryckta med tomma ord och plattityder, med upprepningar och motsägelser och det kan inte godkännas, även om alla kan hitta någonting de tycker om i det.

Den största motsägelsen hittar man mellan de miljömässiga och sociala fiktiva åtgärderna samt den grymma politik som Michl Ebner och hans parti bedriver på daglig basis.

Kärnan i en genomförbar jordbrukspolitik för EU måste vara en verkligt hållbar strategi. Alla som förstör vatten, jord och biologisk mångfald måste stå för notan enligt principen "förorenaren betalar". Vi behöver främja en form av jordbruk där man verkligen skyddar klimatet och strävar efter att saluföra olika hälsosamma produkter till konsumenterna. Ekologiskt jordbruk måste bli standard. Vi Gröna stöder inte en politik som innebär att man subventionerar de stora aktörerna på den globala marknaden. Vi vill stärka de lokala och regionala livsmedelsmarknaderna, se till att jordbrukare får en skälig inkomst och att konsumenterna får färsk och hälsosamma livsmedel. Den här förvaltningsformen är det bästa sättet att skydda jordbrukslandskapet och miljön på.

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Michl Ebner betonar i sitt betänkande om situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner behoven och särdragen i dessa regioner som utgör 40 procent av EU:s område.

Dessa regioner står inför naturbetingade svårigheter, som gör det svårare att producera och som begränsar tillträdet. Därmed förtjänar de särskild uppmärksamhet.

Därför uppmanar jag kommissionen att utarbeta en global plan som bygger på kontinuitet med de åtgärder som hittills vidtagits samtidigt som man integrerar dem med varandra för att göra dem mer effektiva. Detta innebär att fortsätta med kompensationsbidrag för att kompensera för naturbetingade nackdelar, ge ekonomiskt stöd till unga jordbrukare och fokusera på mejerisektorn. Den mänskliga verksamheten måste behållas i bergsregionerna i "Natura 2000". Slutligen måste man fokusera på jaktens och fiskets roll för markunderhåll.

Genom en sådan strategi kan dessa regioner möta de konkurrensmässiga utmaningarna och utmaningarna för en hållbar utveckling, eftersom de inte enbart är potentiella källor till ekonomisk tillväxt utan också traditionsbevarare som producerar kvalitet och bidrar till att bevara våra landskap.

Cătălin-Ioan Nechifor (PSE), skriftlig. – (RO) Bergsregioner utgör en stor del av EU och dessutom bevaras traditioner, kultur och språk mycket bättre i dessa områden än i andra i de 27 medlemsstaterna. Tyvärr genomför inte de nationella regeringarna integrerade regionala utvecklingsstrategier, och det finns dessutom stora klyftor som sakta men säkert leder till att dessa regioner avfolkas. Med utgångspunkt i EU:s motto "enade i mångfald" välkomnar jag parlamentets beslut att begära att kommissionen ska utarbeta en integrerad strategi för hållbar utveckling och användning av bergsresurser, och därmed ge lika möjligheter till de unionsmedborgare som väljer att leva under de svårare förhållandena i bergregionerna. Mot bakgrund av de aktuella samtalen om att en frikoppling av stödutbetalningarna till bergsregionerna, anser jag att det är vår skyldighet i egenskap av parlamentsledamöter att utöva påtryckningar för ett fortsatt ekonomiskt stöd till bergsregionerna. Därmed kommer bergsregionerna att bli skyddade områden, som kan trygga sin egen hållbara utveckling samtidigt som de är en oas för europeiska och internationella turister.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Över en tredjedel av det land jag företräder, Rumänien, täcks av berg, och invånarna i bergsregionerna är missgynnade jämfört med andra människor som lever på landsbygden.

Förslagen i Michl Ebners betänkande är välkomna och jag anser verkligen att en samstämmig EU-strategi för bergsregionerna, som är oerhört viktig och brådskande, i stor utsträckning kan bidra till att förbättra levnadsvillkoren i dessa områden.

Samtidigt skulle jag vilja betona att det krävs bättre regler, och det är lika brådskande, när det gäller gemenskapsfinansieringen av landsbygdens utveckling.

Till exempel har rumänska myndigheter påbörjat olika program, som finansieras genom Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, för att stödja små företag och turism. Små företag och pensionat är synnerligen viktiga för att främja bergsregionerna.

Handledningarna för att ansöka om dessa åtgärder, inklusive det komplicerade pappersarbete som krävs, offentliggjordes en dag innan sammanträdet inleddes, trots att de skrevs i augusti.

Detta är en uppenbar kränkning av principen om att tillhandahålla rätt och öppen information till potentiella förmånstagare.

Jag anser att man genom gemenskapslagstiftningen bör se till att undvika situationer som leder till att EU:s ekonomiska insatser blir meningslösa.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Bergsregionerna kan tillhandahålla jordbruksprodukter av hög kvalitet och bidra till en större bredd av jordbruksprodukterna på EU:s marknad. Följaktligen krävs det bättre samordning av landsbygdsutveckling och strukturstöd.

Ett hållbart, modernt och mångkulturellt jordbruk är nödvändigt i bergsregionerna. Utnyttjande av biobränsle och landsbygdsturism ökar lokalbefolkningens inkomster. Bevarande av särskilda djur- och växtarter, upprätthållande av traditioner och framför allt främjande av turistverksamheter bidrar till att bekämpa klimatförändringarna genom att man skyddar den biologiska mångfalden och minskar koldioxidutsläppen med hjälp av permanenta ängsmarker och skogar. Ett hållbart skogsbruk kommer att möjliggöra energiproduktion med hjälp av träflis.

Jag skulle vilja betona hur viktig frågan om vattenförvaltning i bergsregionerna är. Det är viktigt att kommissionen uppmanar lokala och regionala myndigheter att skapa lojalitet mellan användare uppströms

och nedströms och att den använder lämpliga finansieringsinstrument för att stödja ett hållbart utnyttjande av vattenresurserna i dessa områden.

Dessa regioner är särskilt sårbara för effekterna av klimatförändringarna. Därför är det viktigt att man främjar ett omedelbart genomförande av skyddsåtgärder mot naturkatastrofer, särskilt skogsbränder, i dessa regioner.

Jag är övertygad om att det krävs nya sätt att skydda områden mot översvämningar för bergsområdena, med betoning på förebyggande av översvämningar, samtidigt som jordbrukare och skogsbrukare kan bidra till översvämningförebyggande åtgärder genom de direkta arealstöd som de får via den gemensamma jordbrukspolitik.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Vi välkomnar Michl Ebners betänkande. Bergsregionerna utgör 33 procent av Rumäniens yta. Liksom i andra EU-länder riskerar bergsregionerna att avfolkas och förlora specifika ekonomiska verksamheter.

Vi behöver en integrerad EU-strategi för hållbar utveckling i bergsregionerna. Vi kräver att man framför allt inriktar sig på att stödja jordbruk, ekologiska produkter, landsbygdsturism, tillträde samt kommunikationsmedel i bergsregionerna. Samtidigt insisterar vi på att unga familjer bör uppmuntras att inrätta anläggningar för landsbygdsturism, i syfte att återupprätta områdenas ekonomiska potential.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) I egenskap av företrädare för en medlemsstat med stora problem inom jordbrukssektorn och i synnerhet inom jordbruket i bergsregioner vill jag uttrycka mitt stöd för Michl Ebners betänkande om situationen och utsikterna för jordbruket i bergsregioner, som är särskilt viktigt för oss.

I Bulgarien, vilket betonas i betänkandet, finns det en risk för avfolkning och minskat socialt liv i lokalsamhällena, och dessa regioner hotas dessutom till och med av nedläggning av jordbruksverksamheten. Den gemensamma politiken för gårdsstöd är knappast tillämplig för sådana områden (t.ex. kravet på ett minsta antal djur). Därför finns det ett behov av särskilt ekonomiskt stöd till mjölkproducenterna och konkreta kompletterande finansieringsåtgärder, som bör godkännas i samband med införlivandet av förslagen i betänkandet. Det är det enda sättet att bevara de animaliska genetiska resurserna, de mänskliga resurserna och dessa områdenas unika karaktär i allmänhet. De är oerhört viktiga både för de berörda medlemsstaterna och för hela EU. Detta kommer även att bidra till att främja annan sektorsinriktad politik, när det gäller miljöskydd, turism, små och medelstora företag samt utbildning. Därför insisterar jag på att man inrättar gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitik och samt särskilda stödsystem för bergsregionerna.

29. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

30. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 22.30.)